

САНДРА БРАУН СКАНДАЛНА ВРЪЗКА

Превод от английски: Дори Габровска, 1998

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Нарочно си бе избрала място в задната част на учебната зала, за да може да го наблюдава, без да се набива на очи. Беше невероятно колко малко се бе променил. Десетте години, през които не бяха се виждали, само бяха засилили мъжествената му привлекателност. Когато бе на двадесет и няколко години, въздействащата жизненост и магнетизъм само загатваха съществуването си. Вече в тридесетте си години, той напълно бе оправдал тези очаквания.

Химикалът на Шели проскърцваше по листовете, докато тя си водеше записки. Това бе едва втората седмица от есенния семестър, но той вече бе успял да навлезе в темите, които възнамеряваше да преминат до изпитите преди Коледа. Успяваше да задържи вниманието и интереса на студентите си.

Лекциите по политология се четяха в една от най-старите сгради на колежа. Покритите ѝ с бръшлян стени напомняха по-скоро за престижен университет от Източния бряг, отколкото за колеж в североизточна Оклахома. Възрастта на сградата, приятно проскърцащите дървени подове и притихналите зали с високи, опушени сводове придаваха успокояваща атмосфера, която се харесваше на студентите първокурсници по право. Преподавателят, Грант Чапмън, се бе подпрял на катедрата пред чиновете. Катедрата бе от масивен дъб. Професорите я бяха използвали повече от тридесет години, но тя си стоеше все тъй внушителна и подвластна на времето.

Точно като мъжа пред нея, помисли си Шели. Мистър Чапмън бе също толкова мъжествен и внушителен, както и преди десет години. Много млади сърца бяха се присвивали, когато той играеше в баскетболния отбор на преподавателите срещу отбора на студентите. С вида си в баскетболен екип Грант Чапмън оставяше без дъх момичетата от средното училище в Пошмън Вали. Включително и Шели Браунинг. Времето само бе придало зряла сила на впечатляващите му мускули. Сребристи ивици се прокрадваха в тъмната му коса, която беше със същата небрежна прическа, както и

преди десет години. В средното училище Пошмън Вали имаше строги правила за дължината на косата, но красивият млад учител по обществени науки бе един от най-редовните им нарушители.

Шели ясно си спомняше деня, в който за пръв път чу за Грант Чапмън.

— Шели, Шели, само да видиш новия учител по обществознание и държавно управление. Фантастичен е!

Беше първият ден след лятната ваканция. Лицето на приятелката ѝ беше поруменяло от вълнение, когато бе изтичала насреща ѝ, за да ѝ съобщи новината.

— Имаме при него втория час и е невероятно красив. И знае, че когато му говориш за Чикаго, нямаш предвид града в Илинойс, а състава. Млад е! Държавното управление ще е супер! — бе извикало момичето, втурвайки се да съобщи добрата новина на някой друг. — И се казва мистър Чапмън — бе добавило през рамо.

Шели слушаше плътния тембър на гласа му, докато той отговаряше на въпрос на студент. Но изчерпателният му отговор не стигна до нея, както и въпросът, който бе зададен. Шели се бе съсредоточила върху гласа му. Облегнала се на чина си и незабележимо притворила очи, тя си спомняше първия път, когато бе чула този плътен, добре овладян тембър.

— Браунинг, Шели? Тук ли е?

Сърцето ѝ бе слязло в петите. Никой не искаше да бъде изпитан в първия учебен ден. Двадесет чифта любопитни очи се бяха насочили към нея. Тя разтреперана вдигна ръка.

— Да, сър.

— Мис Браунинг, май сте си загубили шортите за час по физическо. Можете да си ги приберете от офиса до съблекалните. Мис Върджил Ви е изпратила бележка.

Класът се отпусна и се чуха няколко подвиквания и подсвирквания. С пламнали страни тя промълви благодарност към новия учител. Той щеше да си помисли, че е глупачка. Странно, но неговото мнение я притесняваше повече от това на съучениците ѝ.

Когато се измъкваше от класната стая в онзи ден, я бе спрял на вратата.

— Съжалявам, че те поставих в неудобна ситуация — бе казал той.

Приятелките ѝ стояха настрана и наблюдаваха завистливо.

— Няма нищо — бе промълвила Шели.

— Не е така. Като компенсация ще ти дам допълнителни пет точки на първото контролно.

Тя така и не се възползва от тези пет точки, защото събра пълните сто на първото контролно и на почти всички следващи. Държавното управление бе любимият ѝ предмет през онзи срок.

— За периода преди Виетнам ли говорите или за след това? — Мистър Чапмън задаваше въпрос на студента, който го бе запитал за влиянието на общественото мнение върху решенията на президента.

Шели се завърна към настоящето. Той не би си спомнил за „Браунинг, Шели“ и забравените ѝ шорти за физическо. Тя се съмняваше, че той изобщо си спомня онези кратки четири месеца, през които бе преподавал в средното училище на Пошмън Вали. Със сигурност, не и след всичко, което бе преживял. Човек не се издига в средите на конгресмените, за да стане високо ценен личен сътрудник на един сенатор, ако проявява сантименталност. Човек не преживява обществения скандал, който Грант Чапмън бе преживял, ако се задълбочава в случки от преди години, станали в малко затънтено градче без никакво значение в бурния му живот.

Може би затова ѝ се струваше толкова непроменен. Често го бе виждала по телевизията, когато репортерите все още кръжаха около него заради скандала, който бе разтърсил вашингтонското общество. Бе изучавала неговите снимки, които се появяваха, заедно със статиите, описващи случая. Въпреки че вестникарските снимки никога не го представяха в добра светлина, тя не можеше да открие промяна в лицето, което се бе запечатало в съзнанието ѝ, и споменът за което дори след десет години отказваше да се заличи.

Шели бе сигурна, че той не би я познал. На шестнадесет тя бе слаба като вейка. Макар и не по-пълна сега, формите ѝ бяха придобили женствена мекота и заобленост. Годишите бяха стопили детската пухкавина на лицето ѝ и бяха очертали красиви високи скули, които подчертаваха наситено сините ѝ очи.

Нямаше ги дългите кичури от ученическата ѝ прическа. Сега косата ѝ бе сресана назад, за да разкрие извитите вежди и красивото ѝ чело. Истинска брюнетка, тя бе надарена с гъста коса, която падаше по раменете ѝ като тъмна лозница, в която проблясват слънчевите лъчи.

Нямаше го момичето с овално лице, облечено в униформа на мажоретка. Нямаше ги и нейната невинност и идеализъм. Жената, която бе тук, познаваше прекалено добре света и неговия егоизъм. И двамата не бяха същите хора като преди десет години и тя за хиляден път си задаваше въпроса защо се бе записала за неговите лекции.

— Помислете за решението на президента Джонсън по онова време — каза той.

Шели погледна часовника си. Оставаха само петнадесет минути от часа, а тя си бе записала точно два реда. Ако не внимаваше, нямаше да постигне отлични резултати в този курс, така както по държавно управление в средното училище.

Спомни си един студен ветровит ден, малко след като за първи път през сезона бе задухал северният вятър.

— Имаш ли нещо против да ми помагаш при проверяването на тестовете няколко следобеда в седмицата? — бе попитал той.

Тя бе облечена с якето на тогавашното си гадже и ръцете ѝ се бяха свили на юмруци в дълбоките джобове. Мистър Чапмън я бе спрял във вътрешния двор между физкултурния салон и учебната сграда. Дългата му почти до раменете коса, съвсем неотговаряща на правилата за външен вид, се развяваше. Облечен само със спортното си яке, той се бе присвил срещу бурния северен вятър.

— Разбира се, ако нямаш желание, просто ми кажи...

— Не, не — отвърна тя бързо и облиза устни, като се молеше да не са пресъхнали и напукани. — Да, имам желание. Ако мислите, че ще се справя.

— Ти си най-добрата ми ученичка. Онова домашно, което беше написала за правната система, бе отлично.

— Благодаря. — Бе смутена и се чудеше защо сърцето ѝ се е разтуптяло така. Та той беше просто един учител. Е, не *просто* един...

— Ако ти проверяваш точковата част от тестовете, аз мога да прочета есетата. Това ще ми спести часове работа вечер.

Тогава се бе замислила какво ли прави вечер. Дали се виждаше с някоя жена? Това се бе превърнало в обект на всевъзможни предположения на ученическите им купони. Тя никога не бе го срещала в града с жена.

Една вечер, когато цялото семейство бяха отишли на ресторант, той също бе там. Сам. Когато я бе заговорил, тя едва не бе умряла от смущение. Непохватно го представи на родителите си и той се бе ръкувал с баща ѝ. След като пак седнаха, по-малкият ѝ брат си разля млякото и тя бе готова да го удуши. Когато се осмели да хвърли един поглед към масата на мистър Чапмън, той си беше тръгнал.

— Добре. В кои дни?

Той бе присвил очи срещу слънцето, което грееше много ярко, въпреки студа. Тя така и не можеше да определи дали очите му са сиви или зелени или нещо средно, но харесваше как тъмните му мигли се извиваха, когато присвиваше очи по този начин.

— Ти кажи — засмя се той.

— Ами, имам тренировка на мажоретките в четвъртък, заради спортните състезания в петък. — Глупачка! Той знае кога са спортните състезания. — Имам урок по пиано във вторник. — Какво ли го интересува това, Шели? — Предполагам, че е най-добре в понеделник и сряда.

— Чудесно — съгласи се той. — Уф, колко е студено. Хайде да влизаме.

Тя едва не се препъна в собствените си крака, когато той най-неочаквано я хвана за лакътя и я придружи до сградата. Когато металната врата се затръшна зад тях, тя си мислеше, че всеки момент ще припадне, защото той я е докоснал. Никога не разказа на приятелките си за тази случка. По онова време това бе прекалено скъпоценна тайна, за да я разказва на другите.

Тихите следобеди, прекарани в класната му стая, се превърнаха в центъра, около който се въртеше всичко останало в живота ѝ. Тя се измъчваше в дните, когато не ходеше, и се измъчваше в дните, когато ходеше — докато дочака последния звънец. Стараеше се да не се втурва през опустяващите коридори към стаята му, но често пристигаше останала без дъх. Понякога той не бе там, но намираще купчина листи и указания какво да прави. Тя се захващаше да проверява контролните на съучениците си с усърдие, каквото не бе проявявала към нищо друго преди. Често, когато той се появяваше, ѝ носеше газирана вода.

Един ден, докато тя седеше и проверяваше тестовете с червения молив, който ѝ бе дал, той стана от чина, където се бореше с

неразгадаемия почерк на едно есе, и съблече пуловера си.

— Май много са усилили парното. Това училище не се грижи много за пестенето на енергия.

В онзи момент тя дори не успя да се възхити на патриотичната му добросъвестност, защото бе замаяна от вида му. Той преплете пръсти, обърна ги навън и протегна ръце високо нагоре, извивайки гръб. Бе поразена от играта на мускулите под меката памучна риза. Той издиша дълбоко, отпусна ръце и разкърши рамене.

Шели изпусна червения молив, усетила внезапно пръстите си изтръпнали. Имаше чувството, че ще се разтопи направо върху чина. Внезапно я заля ужасна горещина, която нямаше нищо общо с термостата на стената.

Този ден тя си тръгна объркана. Колкото и да ѝ се искаше да е до него, се почувства принудена да избяга. Но нямаше как да избяга от бурята от чувства, която бушуваше в душата ѝ. Бе нещо ново и различно и нищо от опита ѝ с разни гаджета не я бе подготвило за тези чувства. Тогава не можеше дори да ги определи. Чак по-късно, когато вече бе по-голяма, тя си даде сметка какво бе изпитала през онзи следобед — желание.

През онези дни на късната есен той винаги бе открито дружелюбен с нея. Когато приятелят ѝ я взимаше след тренировките си по футбол, за да я закара вкъщи с отремонтирания си „Кугър“, мистър Чапмън им извикваше на сбогуване:

— Забавлявайте се!

— Преди следващата лекция може да решите да прочетете първите три глави от учебника. Ужасно е скучен, но ще ви даде добра основа.

Думите му изтръгнаха Шели от мислите ѝ. Бе приседнал на ръба на бюрото си в поза, която неприкрито декларираше пола му. Шели се зачуди дали някоя жена в стаята можеше да остане неподвластна на силното му сексуално излъчване. Може би ако беше сляпа или в напреднала възраст. Като се огледа наоколо, тя не видя никоя, която да отговаря на това описание.

По-скоро забеляза съвсем млади жени, всички около деветнадесет-двадесетгодишни. Твърдите им гърди изпъкваха,

неограничавани от сутиени под фланелките, добре оформените им атлетични бедра бяха стегнати в тесни маркови дънки. Дълги коси с небрежни прически в най-различни нюанси на кафяво, кестеняво и златисто. Почувства се стара и неугледна в сравнение с тях.

Такава си си, Шели, помисли си тя. Бе облечена в червен пуловер и под пуловера си носеше сутиен. Плътният ѝ чорапогащник подходеше по цвят на пуловера и на дългата до прасците сива вълнена пола. Поне умееше да се облича модно и не се бе вманиачила по евтините комплектчета от изкуствени материи. Засега.

На двадесет и шест години тя бе втората по възраст в групата. Един сериозен господин с посивяла коса седеше на първия ред. Беше си водил много подробни записки, докато пък един млад мъж с каубойска шапка, който седеше до Шели, бе спал кротко през цялото време.

— Довиждане — завърши мистър Чапмън, когато прозвуча звънецът. — А, да, може ли мисис Робинс да се отбие при мен за малко?

Историята се повтаряше.

Шели едва не изпусна купчината книги, която събираше, когато чу тази молба. Не толкова любопитни, колкото бяха съучениците ѝ в Пошмън Вали, четиридесетината студенти се изнизиха от залата, повечето от тях нетърпеливи да запалят цигара след повече от час въздържание.

Свела глава, тя се съсредоточи да си проправя път в лабиринта от чинове, не така подредени както в класната стая отпреди десет години. С угълчето на окото си забеляза, че и последният студент излиза от стаята. Без да се замисля, той затвори плътно вратата зад себе си. Тя потисна нелепия импулс да го помоли да остави вратата отворена.

Когато бе само на няколко крачки от бюрото му и вече не можеше да си намери извинение да не го погледне, тя повдигна завесата на тъмните си ресници и очите ѝ срещнаха погледа на Грант Чапмън за пръв път от десет години насам.

— Здравей, Шели.

Тя ахна. Или поне усети как това ахване се надигна в гърлото ѝ и после се надяваше, че е успяла да го овладее навреме.

— Здравейте, мистър Чапмън.

Той почти се засмя, но също успя да се спре, преди да е издал някакъв звук. Широките му чувствени устни се усмихнаха непринудено, но очите му напрегнато изучаваха лицето ѝ. Забелязаха косата, неосъзнато уязвимите очи, тънкия нос, устните. Дълго разглежда устните ѝ и когато езикът ѝ нервно ги навлажни, тя се прокле наум, че не се е сдържала.

Тишината в стаята стана опасна. Той бе заобиколил бюрото си и се бе изправил пред нея. Винаги бе бил толкова замайващо висок. Не заплашително, а някак покровителствено.

— Не мислех, че ще ме познаете.

— Познах те още първия път, когато дойде на моята лекция.

Като беше толкова близо до нея, гласът му звучеше по-дрезгаво. Когато се напрягаше да говори високо на лекциите, гласът му губеше тази интимна нотка, която сега смущаваше душевното ѝ спокойствие.

— Започнах да се чудя дали целият семестър ще мине, без да ми кажеш едно здрасти.

Десетте години на зрелост бяха изтрети от тази приятелска закачка и тя се почувства отново млада и плаха както в първия ден, когато го бе видяла.

— Не исках да ви притеснявам, като ви заговорях, и вие трябва да се напрягате, за да си ме спомните. Щях да ви поставя в неудобна ситуация.

— Оценявам загрижеността ти, но не е била необходима. Спомням си те много добре. — Той продължи да изучава лицето ѝ и тя се зачуди дали намира, че годините са подчертали или отнели от хубостта ѝ. Тя сама не смяташе, че е станала по-малко или повече привлекателна, само знаеше, че е различна от момичето, което старателно му бе помагало да проверява тестовете.

Дали тогава бе разбрал, че е влюбена в него? Дали го бе обсъждал с приятелката си?

„Трябва да я видиш, толкова примерна и благовъзпитана, ръцете ѝ се потят от притеснение. Щом помръдна и тя подскача като подплашено зайче.“ — Тя си представи как той поклаща глава със съжаление и лек присмех.

— Шели?

Той я изтръгна от неприятните разсъждения, изричайки името ѝ, като че ли го бе повторил няколко пъти.

— Да? — попита тя без дъх. Защо изведнъж въздухът започна да не ѝ стига?

— Попитах те откога си мисис Робинс.

— О, от... седем години. Но от две години вече не съм мисис Робинс.

Веждите му, малко разрошени, съвсем типично мъжки, се извиха в ням въпрос.

— Това е една дълга и скучна история. — Тя погледна надолу, към върховете на ниските си елегантни обувки. — Доктор Робинс и аз се разделихме преди две години. Точно тогава и реших да се върна в университета.

— Но това е едва бакалавърският курс.

Ако някой друг мъж бе облечен в дънки, западняшки ботуши и спортно сако, щеше да изглежда сякаш имитира някоя филмова звезда, но Грант Чапмън бе абсолютно неотразим. Дали това беше заради разкопчаната яка на карираната му памучна риза, от която се показваше ивица от тъмните косми на гърдите му?

Тя с усилие отмести очи от тази гледка, за да отговори на въпроса му.

— Точно така. Аз съм в бакалавърския курс. — Тя нямаше представа колко очарователни изглеждаха устните ѝ, когато се усмихнеше непринудено. През последните няколко години усмивките не бяха я спохождали често. Но когато това се случеше, умората, с която нещастиято беше белязало лицето ѝ, изчезваше и устните ѝ се извиваха в ъгълчетата, където грейваха две малки трапчинки.

Грант Чапмън изглеждаше завладян от тези сладки трапчинки от двете страни на устата ѝ. Отне му доста време да отговори.

— Бих си помислил, че след като беше такава добра ученичка, ще отидеш в колеж веднага след училище.

— Така и стана. Започнах да следвам в университета на Оклахома, но... — Тя хвърли поглед встрани, докато си спомняше първия си семестър в колежа и как срещата с Даръл Робинс бе променила живота ѝ. — Станаха разни неща — завърши неуверено.

— Как вървят работите в Пошмън Вали? Не съм ходил там, откакто напуснах. Боже, това значи...

— Десет години — добави тя незабавно и веднага поиска да си прехапе езика. Звучеше като добро момиченце, което дава правилните

отговори на въпросите на учителя си. — Или нещо такова — прибави, опитвайки се да прозвучи небрежно.

— Да, защото отидох във Вашингтон направо оттам. Напуснах преди края на учебната година.

Тя извърна поглед, за да не се издаде. Следващият учебен час навярно бе започнал. Малцина студенти минаваха лениво по тротоара покрай прозореца.

Шели не можеше да говори за напускането му. Той не би си спомнял, а тя бе прекарала десет години, опитвайки се да забрави.

— Нищо не се променя в Пошмън Вали. Аз ходя там сравнително често, за да се виждам с нашите. Те още живеят там. Брат ми преподава математика и е треньор на футболния отбор на десетите класове.

— Ами! — разсмя се Чапмън.

— Да. Женен е и има две деца. — Тя премести купчината книги, които държеше под мишница, и ги подпря на гърдите си. Когато я видя, той се протегна, взе ги и ги остави на чина зад себе си. Така тя остана с празни ръце, които непохватно сгъна пред корема си, като мислено се молеше той да не отгатне колко уязвима се чувства.

— Тук в Седърууд ли живееш?

— Да. Тъй като съм по цял ден на училище, си наех малка къща.

— Старинна ли?

— Откъде знаете?

— Тук има много такива. Това е очарователно малко градче. Напомня ми за Джорджтаун. Живеех там през последните няколко години, докато бях във Вашингтон.

— О! — Тя се почувства ужасно ограничена. Той се бе движил в кръговете на елита, на известните красавици и хората с власт. Каква ли провинциалистка му изглеждаше.

Понечи да си вземе книгите.

— Не искам да ви задържам...

— Не ме задържаш, приключих за деня. Всъщност, канех се да пийна кафе някъде. Ще дойдеш ли с мен?

Сърцето ѝ се разтуптя до пръсване.

— Не, благодаря, мистър Чапмън, аз...

Смехът му заглуши възражението ѝ.

— Виж, Шели, наистина мисля, че трябва да ми говориш на ти. Вече не си в училище.

— Не, но вие все още сте ми преподавател — припомни му тя, леко объркана от смеха му.

— И съм очарован, че съм. Ти си украшение за тази зала. Сега още повече отвсякога. — Тя си пожела той да бе продължил да се смее. С това се справяше по-лесно, отколкото с начина, по който продължаваше задълбочено да изучава чертите ѝ. — Но моля те, не ме определяй като университетски професор. Думата „професор“ извиква в съзнанието представата за разсеяния старец с рошава бяла коса, който трескаво търси из джобовете на овехтялото си карирано сако очилата, които всъщност са забучени на темето му.

Тя се засмя непринудено.

— Може би трябва да започнете да преподавате творческо писане. Това бе много жив образ.

— Значи разбираш какво имам предвид. Наричай ме Грант, моля те.

— Ще опитам — едва обеща тя.

— Хайде опитай.

Почувства се като тригодишно момиченце, което трябва да изрецитира за пръв път „Мери си имала малко агънце“.

— Всъщност аз...

— Опитай — настоя той.

— Е, добре — въздъхна. — Грант. — Името се изплъзна от езика ѝ по-лесно, отколкото бе очаквала. Във всичките си фантазии през последните десет години беше ли го наричала на малко име? — Грант, Грант — повтори тя.

— Виждаш ли? Виждаш ли колко по-добре е така? А сега, какво ще кажеш да пийнем кафе? Нямах други часове, нали? И да имаш, вече си закъсняла, така че...

Тя се поколеба.

— Нямам...

— Освен ако не искаш да те виждат с мен. — Промяната в тона му я накара да повдигне очи към неговите. Думите бяха изречени тихо, но под повърхността им се усещаше горчивина.

Шели веднага разбра значението им.

— Заради онази история във Вашингтон ли? — Когато в отговор той просто я прониза със сиво-зелените си очи, тя поклати решително глава. — Не, не, разбира се, че не, мистър... Грант. Това няма нищо общо.

Трогна се, че облекчението му бе толкова очевидно.

— Добре. — Той прекара силните си тънки пръсти през косата си. — Хайде да отиваме да прием кафе.

Ако погледът му и по момчешки уязвимият жест не я бяха принудили да тръгне с него, думите му щяха да го направят.

— Добре. — Тя се чу да изрича думите, преди още съзнателно да е взела решението си.

Той се усмихна, обърна се да вземе купчината с книгите ѝ и собствената си папка с бележки и я поведе към вратата. Когато стигнаха там, се пресегна зад гърба ѝ, за да изгаси осветлението. Тя усети как ръката му за миг я докосва и задържа дъх.

За един кратък момент дланта му се допря до основата на врата ѝ, преди да се плъзне към средата на гърба ѝ. Въпреки че жестът не беше нищо повече от обичайната проява на добри маниери, тя бе завладяна от усещането за ръката му през пуловера си, през цялото време, докато прекосяваха района на университета.

В „При Хал“, тази малка вселена, която съществува във всеки университет в страната, беше шумно, задимено и претъпкано. Нийл Даймънд оплакваше самотата си от високоговорителите, стратегически прикрепени към тавана. Сервитьори с червени ленти върху дългите си бели ръкави разнасяха кани с наливна бира по отрупаните с чаши маси. Всякакви студенти, от първокласници до студентки от женските клубове, от брадати интелектуалци до мускулести атлети, се бяха смесили във весела тълпа.

Грант я хвана за ръката и я отведе към една относително изолирана маса в мрачния далечен ъгъл на таверната. След като им бе осигурил места, той прошепна високо:

— Надявам се, че няма да ми искат паспорта.

Когато тя озадачено се намръщи, той обясни:

— Не мисля, че някой над тридесет е добре дошъл тук.

После, смеейки се на изражението ѝ, той плесна с ръка по челото си.

— Боже, ти дори нямаш тридесет, нали? Защо ли изведнъж започнах да се чувствам все повече като нашия стар белокоос професор?

Когато наблизо профуча сервитьорът, Грант му извика:

— Две кафета.

— Сметана? — попита забързаният човек през рамо.

— Искаш ли? — обърна се към нея Грант. Тя кимна.

— Със сметана — извика той на сервитьора. — Ти не беше достатъчно голяма, за да пиеш кафе последния път, когато те видях, нали?

Без да е чула добре въпроса му, тя поклати глава. Беше й ужасно трудно да не го гледа втренчено. Вятърът красиво бе разрошил косата му. Разтворената яка на ризата му продължаваше хипнотично да привлича погледа ѝ. Даръл Робинс се бе възприемал като олицетворение на мъжествеността, но по гърдите му имаше само няколко оскъдни бледи косъмчета, докато това тук беше истинска гора, израснала върху тъмната кожа. Желанието да протегне ръка и го докосне с върховете на пръстите си беше толкова силно, че тя отмести поглед встрани, за да не се издаде.

Един бегъл поглед около помещението потвърди подозренията ѝ. Студентките гледаха към Грант с неприкрития сексуален интерес на съвременните жени. Самата тя бе станала обект на хладната им преценка. Грант Чапмън бе известен с една лоша, опасна слава — точно репутацията, на която не би устояло любопитството на никоя жена. Шели се бе опитала да пренебрегне вниманието, което пристигането им бе предизвикало, но безцеремонно втренчените в тях погледи бяха повече от смуцаващи.

— Свиквай с това — отбеляза той след известно време.

— Ти свикнал ли си?

— Не, всъщност не *свикваш*, просто се научаваш да го приемаш като част от живота си и да не му обръщаш внимание, ако можеш. — Той завъртя стъкления пепелник върху полираната дървена маса. — Това е едно от последствията, ако лицето ти се е появявало в новините всеки ден в продължение на месеци. Независимо дали си добрият или лошият, престъпникът или жертвата, виновният или невинният, тази лоша слава хвърля сянката си върху теб. Вече нищо, което правиш, не е незабелязано.

Тя заговори чак когато забързаният сервитьор им донесе кафето. Шели разбърка сметаната и произнесе внимателно:

— Ще свикнат да те виждат наоколо. Новината, че ти ще преподаваш във факултета тази есен, се разнесе светкавично из университета миналата пролет.

Щом прекараш известно време тук, интересът ще позамре.

— Списъкът на желаещите да посещават лекциите ми се запълни много бързо. Не приемам това като комплимент. Давам си сметка, че повечето от записаните са дошли от любопитство. Забелязах, че каубоят, който седи до теб, спа през цялата лекция днес.

Тя се засмя, радостна, че вече не вижда напрегнатото изражение на лицето му.

— Не мисля, че той оцени по-тънките моменти в лекцията ти.

Грант отвърна на усмивката ѝ и после се взря в нея със сериозно изражение, изучавайки дълбините на очите ѝ толкова съсредоточено, че тя се изплаши.

— Ти защо се записа за моя предмет, Шели?

Тя сведе поглед към кафето си, но решила, че мълчанието ще я издаде, отвърна решително:

— За да набера необходимите точки за годината.

Той не обърна внимание на престореното ѝ безгрижие.

— Ти също ли дойде от любопитство? Искаше ли да видиш дали са ми пораснали рога и дълга опашка от последния път, когато си ме виждала?

— Не. Разбира се, че не. В никакъв случай.

— Искаше ли да разбереш дали ще те позная? — Той се бе навел напред, подпрял ръце на ръба на масата. Разстоянието помежду им бе намаляло видимо, но вместо да се отдръпне, тя почувства неустоим порив да се доближи още.

— Предполагам... предполагам, че да. Не мислех, че ще ме познаеш. Толкова време мина и...

— Искаше ли да узнаеш дали си спомням нощта, когато се целунахме?

ВТОРА ГЛАВА

Сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите. Шумът наоколо бе заглушен от туптящия пулс в тъпанчетата ѝ. Устата ѝ пресъхна.

— Погледни ме, Шели.

„Не, не го прави, Шели. Загубена си. Той ще види. Ще разбере.“

Очите ѝ не се подчиниха на трескавата заповед на мозъка и срещнаха неговите очи. Видя отражението си в зелените дълбини — изглеждаше разтърсена, едно объркано и тъжно същество.

— Спомням си, че те целунах. Ти спомняш ли си?

Тя кимна, преди да проговори.

— Да.

Веднага затвори очи, защото бе като замаяна. Тя се молеше той да смени темата, да премине на нещо неутрално, което биха могли да обсъждат спокойно и открито. Тя не мислеше, че има сили да изживее отново онази нощ, която бе променила живота ѝ, докато той седи на сантиметри от нея.

Безброй пъти се бе връщала към този спомен в усамотението си. Споменът бе заключен в най-тайната част на съзнанието ѝ, като скрито съкровище, за което никой не знаеше. Тя кътеше този спомен, извикваше го и го изживяваше отново само когато бе сама. Да обсъжда тази нощ с него, щеше да бъде, като да отиде на медицински преглед. Нищо нямаше да остане скрито. Тя не можеше да го направи.

Той беше безмилостен.

— Беше след баскетболния мач за шампионската титла. Спомняш ли си?

— Да — отвърна тя, насилвайки гласа си да звучи с желязна хладина, за да не извика. — Пошмън Вали спечели.

— И всички се бяха побъркали — добави той меко. — Оркестърът сигурно беше изсвирил химна на отбора десет пъти подред. Целият град беше там, всички крещяха и викаха. Играчите вдигаха треньора над главите си и обикаляха салона.

Тя сякаш виждаше всичко това отново. Чуваше го отново. Усещаше мириса на пуканките. Можеше да почувства вибрациите на пода под краката си, докато всички тропаха в такт с гръмката музика, която оркестърът свиреше.

— Шели, иди да донесеш знамето за победителя — бе извикала в ухото ѝ една от другите мажоретки.

Тя бе кимнала и си бе проправила път през превъзбудените зрители до стаята, където мажоретките бяха оставили знамето.

Шели тъкмо се втурваше обратно със знамето подмишница, когато господин Чапмън влезе тичайки. Той бе дошъл за купата, която трябваше да бъде връчена на победителите.

— Господин Чапмън — бе извикала Шели въодушевено и се бе спуснала към него.

Той бе също толкова заразен от въодушевлението от победата, колкото и всички останали. Без да се замисля, склучи ръце около кръста ѝ, повдигна я и я завъртя няколко пъти, а смехът им изпълни малката стаичка.

Когато я остави да стъпи на пода, се забави малко повече, преди да я пусне. Когато ръцете му трябваше незабавно да са се отпуснали, той се поколеба и те останаха склучени зад гърба ѝ. Моментът бе непредвидим, навярно плод на лошо стечение на обстоятелствата, със сигурност непланиран. Този кратък миг, колкото един удар на сърцето ѝ, бе за нея и смърт, и прераждане. Защото в този миг Шели се промени завинаги.

Удивлението заглуши смеха. Настана тишина, смуцавана единствено от глухия тътен, който достигаше през стените откъм салона. Сърцата им сякаш забиха в един ритъм. Тя можеше да долови туптенето на неговото през пуловера си с апликирано „ПВ“ отпред. Стегнатите мускули на бедрата му се притиснаха към краката ѝ, голи под късата вълнена поличка. Едната му ръка остана на кръста ѝ, а с другата здраво притисна гърба ѝ. Дъхът им се смеси, когато лицето му неусетно се снижи към нейното.

Те стояха неподвижни, втренчени един в друг в няма почуда. Той наклони глава на една страна, като че ли бе получил удар между очите и още не може да осъзнае какво му се е случило.

После бавно, сякаш тъкмо бе осъзнал несигурността на ситуацията, сведе глава към нея.

Устните му докоснаха нейните, сладко, сладко. Задържаха се. Притиснаха. Разтвориха нейните устни. После върхът на езика му докосна нейния. И през двамата преминаха искри на електричество.

Той я пусна неочаквано рязко и отстъпи назад. Видя ужасените ѝ очи, в които напиреха сълзи, и сърцето му се сви от презрение към самия себе си.

— Шели!

Тя избяга.

Още стискаше знамето под мишница, когато стремглаво изтича от салона към колата. Когато разтревожените ѝ родители я откриха свита на задната седалка половин час по-късно, тя им каза, че ѝ е прилошало.

— Аз те ужасих през онази нощ — каза Грант сега. Той не я докосваше, въпреки че ръката му лежеше близо до нейната върху масата. Ако повдигнеш кутрето си и го помръднеш само сантиметър, щеше да я достигне.

— Да, така беше. — Гласът ѝ я бе изоставил. Едва-едва промълви дрезгаво: — Казах на родителите си, че съм болна, и останах в леглото три дни по време на коледната ваканция. — Опита се да се усмихне, но когато го направи, усети, че устните ѝ треперят.

Тя бе лежала в леглото, объркана и разстроена, недоумяваща защо гърдите ѝ се присвиват всеки път, когато си спомнеш за усещането от устните на мистър Чапмън върху своите. Защо, докато нетърпеливото опипване на гаджето ѝ предизвикваше у нея само раздражение, сега копнееше да усети ръцете на мистър Чапмън по цялото си тяло. Как я милват. Как я гаят. Как се сключват върху гърдите ѝ. Как опипват пълнотата им. Как ги целуват. Тя бе плакала от срам, с огромни, изгарящи сълзи, които се отронваха от очите ѝ и попиваха във възглавницата.

— Не само ти бе ужасена от това, което се случи онази вечер. Аз бях потресен — промълви Грант.

Шели го погледна недоумяваща. Той се засмя горчиво.

— Можеш ли да си представиш как затворено общество с размерите на Пошмън Вали щеше да се отнесе към учител, който е бил видян да целува своя ученичка? Щях да имам късмет, ако умра бързо. Слава богу, никой не ни видя онази вечер. За твое добро даже повече, отколкото заради мен. Аз бих могъл да си тръгна. Ти не.

— Ти напусна веднага след това.

Тя бе очаквала с ужас завръщането си в училище след ваканцията. Как щеше да го погледне? Но още преди края на първия час бе узнала, че мистър Чапмън вече не преподава в Пошмън Вали. Той бе напуснал, за да постъпи в екипа на един конгресмен във Вашингтон. Всички отдавна знаеха, че Чапмън работи като учител само докато си осигури работа в столицата, но всички бяха изненадани от внезапното му заминаване.

— Да. Отидох в Оклахома Сити през ваканцията и задвижих връзките си, докато един познат в крайна сметка не ми осигури работата. Не можех да се върна в училището.

— Защо?

Той я прониза с очите си. Гласът му беше приглушен и напрегнат, когато заговори.

— Може и да си била наивна тогава, Шели, но сега вече не си. Знаеш защо трябваше да си отида. Онази целувка съвсем не беше бащинска. Никога преди не ми бе хрумвало да те докосна по този начин, камо ли да те целуна. Моля те, повярвай ми. Не съм таил никакви сладни помисли към теб или някоя друга ученичка. Но когато те прегърнах, нещо се случи. Вече не ми беше ученичка, а желана жена. Съмнявам се дали тогава бих могъл отново да те възприема като ученичка.

Тя мислеше, че напрежението в гърдите ѝ може да я убие. Все пак успя да чуе въпроса му:

— Свърши ли? Искаш ли още кафе?

— Да. Тоест да, свърших и не, благодаря. Не искам повече.

— Хайде да тръгваме.

Грант се изправи и задържа стола ѝ. Тя стана бързо, внимавайки да не го докосне.

— Уф — изрече той, като избута тежката, обкована с месинг врата и излязоха навън. — Свеж въздух.

— Здравейте, господин Чапмън.

Една студентка се спря да го заговори, докато влизаше в ресторанта с други три момичета. Миглите ѝ бяха натезали от спиралата, устните ѝ, покрити с алено червило, бяха широки и плътни, косата ѝ бе подстригана на пластове и накъдрена, за да се получи ефект на небрежност. Шели се почуди дали момичето се бе сраснало с

тесните си дънки, защото със сигурност никакъв цип не би издържал такова напрежение. Пищните ѝ гърди не бяха стегнати от сутиен под плетения пуловер.

— Здравейте, мис...

— Цимерман. Понеделник — сряда — петък, лекцията в два часа. Вчерашната ви лекция ми беше изключително интересна — изгука тя. — Проверих за някои от книгите в библиотеката, които ни препоръчахте за четене.

— А прочетохте ли ги?

Момичето примигна недоумяващо за момент, поразена от ироничния въпрос на Грант. После се усмихна облекчено, решавайки да приеме присмеха му като майтап.

— Добре. Когато ги прочетете, бих искал да чуя впечатленията ви.

— О, ще ги чуете. Със сигурност. — Лукаво усмихната, мис Цимерман хвърли поглед към Шели и хладно я прецени. — Чао — каза тя и последва приятелките си в ресторанта.

Бяха извървели половин пресечка по тротоара край книжарниците, когато Грант попита небрежно:

— Без коментар?

— За кое? — попита тя разсеяно.

— За всеотдайността на някои студенти.

Шели го погледна иронично.

— Убедена съм във всеотдайността на мис Цимерман към много неща, но се съмнявам, че науката е едно от тях.

Той се разсмя, хвана ръката ѝ и я поведе през улицата.

— Къде си паркирала?

— Никъде. Днес дойдох до университета пеша.

— Много полезно. Накъде си?

Най-безопасното, мъдрото и лесно нещо щеше да бъде да се сбогува с него тук в този момент. Шели Робинс винаги правеше най-безопасното, мъдро и лесно нещо. Тя спря на тротоара и се обърна към него.

— Благодаря, но мога да продължа сама.

— Не се съмнявам. Но искам да дойда с теб.

— Не е нужно.

— Не съм казал, че е.

— По-добре да не го правиш.

— Защо?

— Защото ти си преподавател, а аз съм твоя студентка — каза тя почти разплакана, без да осъзнава защо.

— Точно като преди. Това ли те притеснява?

— Предполагам. Да.

— С една съществена разлика, Шели. Този път и двамата сме зрели възрастни хора.

Тя се отдръпна, хапейки долната си устна.

Възползвайки се от нерешителността ѝ, той продължи да я убеждава:

— Повярвай ми, последното нещо, от което се нуждаеш в живота си, е скандал. Не бих направил нищо, което да компрометира някой от двамата ни.

— Точно затова не бива да ни виждат заедно извън района на университета.

Положението му тук не беше стабилно. Защо трябваше да рискува? Освен неговите собствени проблеми имаше и други. Тя сама за себе си трябваше да анализира какво означава той да се върне в живота ѝ.

Не. Не можеше да попадне в този капан отново. Сега трябваше рязко да спре. Защо изобщо му бе позволила да говори за онази целувка отпреди десет години, не можеше да проумее, но...

— Имам нужда от приятел, Шели.

Тя повдигна глава и видя дълбоките резки от двете страни на устата му, широката бръчка между веждите. Той бе страдал. Бе познал неизречени трудности. Ако бе опитал да говори за чувства, тя щеше да го отблъсне. Навярно. Може би.

Но тази проста, сърцераздирателна молба за приятелство не можеше да бъде отхвърлена. Той бе известен, да. Но също така бе станал жертва на собствената си слава. Човек от неговия калибър не печелеше приятели сред обикновените хорица, които живееха сивия си живот. Беше реакция на криворазбран снобизъм. А това беше истината — той бе самотен.

Шели погледна нагоре към зовящите, разбиращи очи и видя в тях сянка на несигурност.

— Добре — съгласи се тя и отново тръгна.

Той нагоди крачките си към нейните.

— Каква специалност точно учиш?

— Банково дело.

Той спря.

— Банково дело?

Тя също спря.

— Да, точно така. Ти какво очакваше. Икономика на домакинството? — В гласа ѝ имаше неприкрито раздражение.

За нейна изненада той избухна в смях.

— Не, аз не съм против еманципацията. Просто не мога да си те представя като дебел banker в костюм на тънко райе.

— Боже, дано да е така — каза тя и се поотпусна. Отново тръгнаха. — Искам да специализирам в банковото дело от гледна точка на нуждите на жените. Много банки сега имат специални отдели, които обслужват жени, особено такива със собствен бизнес или разведени или вдовици, които за пръв път трябва да се оправят с парите си. Те не са наясно как се прави баланса на чековите им книжки, камо ли как да си открият влог или да изтеглят кредит.

— Имаш моето пълно одобрение — заяви той, постави ръка на сърцето си. — Мисля, че това е страхотна идея.

— Благодаря. — Тя направи лек поклон.

Тротоарите бяха почти опустели. Слънцето се бе настанило точно зад Грешъм Хол и небето бе обагрено в блед нюанс на индиговосиньо. Дъбовете и брястовете, с листа излъскани от хладното есенно време, бяха свели клони над пътеката, придавайки ѝ усещане за интимност. Двата забелязаха една двойка, която не бе успяла да устои на тази романтична атмосфера.

Стъпките на Грант и Шели глухо отекваха по неравната, покрита с лишеи пътека, докато се приближаваха към влюбените. Младата жена бе опряла гръб върху едно стройно дърво и младият мъж се притискаше към нея. Краката му се бяха вмъкнали между нейните. Главите им бяха леко наклонени, а устните — слети. Ръцете им се бяха заключили около телата им.

Докато Шели с виновно изражение ги наблюдаваше, тазът на мъжа започна леко да се върти, а ръката на жената се плъзна по-надолу от кръста му, за да насърчи приятния натиск. Цялата кръв на Шели се втурна към лицето и го обагри ярко. Тя се престаши да погледне

крадешком към Грант и се притесни още повече, когато видя, че внимателно следи реакциите ѝ. Той се усмихна лукаво и ускори крачка, докато изпадналите в унес влюбени останаха далеч назад.

— Сега работиш ли нещо? — попита Грант, за да разсее напрежението помежду им.

— Не. Аз съм просто студентка. Реших да посветя цялото си време и енергия на ученето. Имах необходимите средства, така че не се наложи да работя.

— Парично споразумение със съпруга?

Тя никога не бе обсъждала с някого развода си, но странно защо не бе засегната от въпроса на Грант. Горчивината, която беше изпитвала месеци наред след окончателното подписване на документите, постепенно бе изчезнала. Останаха си съжаленията, но тя не очакваше да мине без тях.

— Да. Не исках да разчитам на Даръл за издръжката си, но смятах, че ми дължи това образование. В крайна сметка стигнахме до споразумение, което устройваше и двама ни.

— Имаш ли нещо против да попитам какво се случи?

— Женитбата ни беше грешка и пет години по-късно се разведохме.

Те пресякоха още една опустяла улица, преди той да продължи:

— Няма ли да ми кажеш някакви подробности?

Тя го погледна.

— Моля те.

— Съжалявам. Не исках да любопитствам. Просто си помислих, че този мъж е ужасен глупак и ако някога го срещна лице в лице, сигурно ще му го кажа.

— Няма значение. Сега има това, което иска. Той е лекар в Оклахома Сити, много известен в своята област. Последното, което чух за него, бе, че ухажва дъщерята на главния лекар. Даръл би възприел това като истинско мъжко постижение.

Грант вмъкна през зъби:

— Предполагам, че си пожертвала собственото си образование, за да му помогнеш да завърши следването си.

— Нещо такова, да. — Тя бе разтревожена от разярено му изражение. — Ето къде живея — добави нервно.

Той я последва по тясната, неравна пътека до козирката над извитата входна врата. Къщата бе от тъмни червеникавокафяви тухли и бели дървени части. Тревата и храстите бяха грижливо подрязани, но дворът бе осеян с опадали листа от двата ореха, намиращи се от двете страни на централната алея.

— Много е красиво, Шели — каза Грант ентусиазирано.

— Нали? Аз харесах къщата в мига, когато я видях. Ще ми е мъчно да се разделя с нея, когато завърша и напусна.

— И къде ще отидеш? Имаш ли някакви варианти за работа?

— Засега не, но тази пролет ще започна да изпращам писма. Предполагам, че ще трябва да се насоча към големите градове, за да си намеря банка, която е достатъчно мощна, за да има собствен отдел за работа с жени.

Докато завърши изречението си, гласът ѝ съвсем изтъня. Притесняваше я погледът му, който жадно следеше устните ѝ.

— Благодаря за... — започна тя.

— Шели, ти изобщо ли не си любопитна? Не ме попита защо една красива, богатая дъщеря на сенатор ще се самоубива заради мен.

Тя бе напълно объркана. Въобще не бе очаквала, че той толкова открито ще засегне темата за причините да напусне Вашингтон. Разбира се, че бе любопитна. Цялата страна беше. Когато пресата се изпълни със заглавия за самоубийството на една от вашингтонските любимки, обществото беше разбунено.

През месеца преди смъртта си, Миси Ланкастър бе поддържала близка връзка с Грант Чапмън. Сенатор Ланкастър от Оклахома сякаш бе насърчавал това, което всички възприемаха като разцъфтяващ романс. Когато младата жена бе намерена мъртва, погълнала голямо количество приспивателни, в апартамента си в Джорджтаун, приказният балон, който ги бе обграждал, се бе спукал. Обстоятелствата говореха за вината на Грант Чапмън — смяташе се, че той е разбил сърцето ѝ. И бе уволнен веднага от екипа на сенатора.

Тогаваша Чапмън беше направил лошия избор да заведе дело за нарушаване на договора срещу сенатор Ланкастър. Това бе големият ден за журналистите. Каква по-страхотна новина от едно голо момиче, намерено мъртво в леглото си с бележка, написана от собствената ѝ ръка. В бележката се казваше: „Любими мой, прости ми, че те обичах прекалено много. Щом не може да си мой, по-добре да умра“. За да

станат нещата още по-зле, аутопсията бе разкрила, че Миси Ланкастър е била бременна. Обществото жадно поглъщаше всяка нова мръсна подробност.

Грант бе спечелил делото, но бе подал оставката си веднага след като съдията бе постановил присъдата си. Може и да възприемаха Грант Чапмън като безчувствен, но никой не смяташе, че е глупав. Достатъчно прозорлив бе, за да разбере, че Вашингтон се бе превърнал за него в забранена територия завинаги.

— Аз... изпитвах съжаление към теб, че трябва да преживееш всичко това — каза тя най-после.

Той се засмя нервно.

— Ти трябва да си била единственият човек в страната, който съчувства на мен, подлия злодей. Не си ли помисли поне за миг, че всичко, което казвах за мен, може да е истина? Не повярва ли, че съм насилник на девственици? И не се ли зачуди дали моето бебе не умряло в утробата на своята майка самоубийца?

Усетила гнева в настойчивите му въпроси, тя отстъпи назад и той веднага се упрекна. Прекара пръсти през косата си и въздъхна тежко. За момент се взря в тухлената площадка под краката си.

— Извинявай, Шели.

— Не се извинявай. Имаш пълното право да изпитваш горчивина. Каквото и да се е случило между теб и Миси Ланкастър, в крайна сметка ти стана жертвата.

Той се опита да се усмихне.

— Къде беше, когато се нуждаех от теб? Можех да те използвам да ми вдъхваш смелост.

— Нещата ще се оправят. Хората ще забравят.

— Ти ще забравиш ли? — Той остави книгите ѝ на перваза и пристъпи по-близо до нея.

— Дали... ще забравя какво?

— Ще забравиш ли, че съм бил замесен в скандал, свързан с младо момиче, като знаеш, че преди десет години целунах едно много по-младо?

Само да имаше някакво движение, някакъв звук, който да облекчи тежката тишина, която настана. Без никакво отклонение сетивата ѝ бяха съсредоточени върху него. Той изпълваше зрителното

й поле с височината си и широките си рамене. Тя долавяше горския аромат на одеколона му, чуваше туптенето на сърцето му.

— Това, което се случи в Пошмън Вали, беше просто случайност — каза тя рязко.

— Беше ли? — попита той внимателно. — Тогава дълго време се убеждавах, че е така, но като те видях онзи ден, трябваше да приема, че може би не е било случайност. Може би не съм бил толкова безпристрастен, колкото знаех, че трябва да бъда. Може би тогава видях в теб жената, която си сега. Шели...

— Не. — Когато той се приближи с още една крачка, тя отстъпи назад. — Не, Грант.

— Защо?

— Как защо? Защото обстоятелствата са си пак същите.

— Това не е причина, Шели. На колко години си? Двадесет и шест? Двадесет и седем? Аз съм на тридесет и пет. Ако бях някой друг и ме беше срещнала на някой коктейл, никога не би се замислила за разликата във възрастта ни.

Тя стисна ръце, опитвайки се да ги накара да спрат да треперят. Или може би да се спре, за да не го докосне. Да не отмести този сребрист кичур от веждите му. Да не постави ръка на ревера на сакото му.

— Не става въпрос за възраст, а за положение. Аз все още съм твоя студентка.

— В средното училище на Пошмън Вали това имаше значение. Тук не. Не в днешно време. Мисля, че си го дължим, на себе си и един на друг, да видим дали онази целувка отпреди десет години е била просто случайност. Или предвестник на нещо повече. — Той се доближи до нея и обхвана раменете ѝ със силните си ръце.

— Моля те, недей. Не казвай нищо повече.

— Слушай ме — каза той настоятелно, притискайки я към стената. — Ти беше като полъх от свеж въздух, когато влезе в залата онзи ден. След кошмара, в който се беше превърнал животът ми напоследък, ти беше като спомен от щастливите дни. Аз никога не забравих онази декемврийска нощ, но влиянието ѝ върху мен бе поизбледняло. Да те видя отново, бе мощен тласък за спомените ми, върнаха се всички съмнения, които изпитвах преди десет години... Искам да те целуна, Шели. Кариерата ми отиде по дяволите. Видях

колко са преходни успехът и щастието. Така че какво, ако някой не одобрява поведението ни? Омръзна ми да се опитвам да се харесвам на другите. Не си струва цената. Ще те целуна, Шели. Просто нямам какво да губя.

Той хвана брадичката ѝ между палеца и останалите си пръсти, подпирайки я с длан. Ръцете ѝ се повдигнаха да го отблъснат, но вместо това се вкопчиха в раменете му. Цяла вечност той се взира в широко отворените ѝ, неспокойни очи, после сведе глава към нея.

Устните му бяха топли, решителни, уверени, но меки. Те се спуснаха към устата ѝ, движейки се по такъв начин, че тя не усети точния момент, когато устните ѝ се разтвориха. Тя чу доволно измъркване, но така и не разбра, че сама бе издала този звук.

Оковите на десетгодишно потисничество се разчупиха и я освободиха. Ръцете ѝ се ключиха около врата му, за да докоснат тъмната коса, която почти стигаше до яката му. Десет години копнежи и фантазии намериха изражение в тази целувка. Сърцето ѝ щеше да се пръсне от изблика на дълго потискани чувства.

Той вкушваше от влагата по долната ѝ устна.

— Шели, Шели, о, боже мой — прошепна срещу дъха ѝ. Езикът му отново се гмурна в сладката пещера, този път по-лакомо. Бе посрещнат от не по-малка страст.

Той отпусна брадичката ѝ, свали ръката си надолу и обхвана кръста ѝ. Другата му ръка се плъзна по гърба ѝ, притискайки я все по-силно. При такава интимна близост на телата им тя веднага усети твърдото доказателство на мъжествеността му и беше шокирана.

Усещането я извади от унеса. Суровата реалност на ситуацията измести страстта, която я бе лишила от разум. Тя постави ръце на гърдите му и го избута, отмятайки глава назад.

— Моля те, пусни ме — каза притеснена.

Той веднага я пусна и отстъпи, за да ѝ даде пространството, от което очевидно се нуждаеше. Пръстите ѝ трепереха, докато масажираше слепоочията си. Измъченото изражение на лицето ѝ и неспокойният начин, по който поклащаше глава, ясно показваха колко е разстроена.

— Благодаря, че ме изпрати до вкъщи. Сега трябва да влизам. — Тя се извърна, но пръстите му се вкопчиха в ръката ѝ.

— Шели, моля те, не бягай от мен отново.

— Аз не бягам. — Тя избягваше погледа му. — Имам много...

— Бягаш — прекъсна я той. — Преди не можех да те последвам, но този път няма да те пусна без обяснение. Прекалено настъпателен ли бях, избързах ли много? Може би си още влюбена в съпруга си.

Шели се засмя, но това не бе изблик на веселие. Бе горчив смях.

— Не, уверявам те, че не това е причината.

— Тогава какво?

Тя го погледна, победена и обезкуражена, свела рамене.

— Грант — прошепна полуядосано, — знаеш защо не можем... защо това не трябва никога да се повтори. Аз започнах да мисля за теб като за мой учител от първия път, когато влязох в класната ти стая преди десет години. За няколко часа не мога да променя образа, който си изградих за теб тогава. В мислите ми ти все още си забранена територия за мен. И независимо дали искаш да си го признаеш или не, аз също съм забранена територия за теб.

Очите му се спуснаха от нейните очи към устните ѝ, после към рамото. Нежеланието му да я погледне в очите ѝ подсказваше, че той разбира, че е права. Грант пусна ръката ѝ и мушна ръце в джобовете си.

— Сега имаш шанс да започнеш нова кариера. Заради това — каза тя, сочейки с ръка към него и към себе си, за да изрази ситуацията — не си струва да рискуваш репутацията си.

Очите му отново срещнаха нейните.

— Аз ще взема това решение.

— Аз вече съм го взела. Не можем да си позволим това да продължи. Би било катастрофално и за двама ни. Просто не е правилно. Не беше едно време, не е и сега.

Преди той да успее да промълви нещо, тя бе отключила и се бе втурнала вътре, затръшвайки бързо вратата зад гърба си. Дълго остана облегната на нея, докато накрая чу бавните му, унили стъпки да заглъхват надолу по пътеката.

Сълзите, които от толкова време напиреха, вече можеха спокойно да потекат.

ТРЕТА ГЛАВА

— Изглеждаш страхотно, Шели — промърмори си тя при вида на подутото от плач лице в огледалото над мивката в банята. Изтри зачервените си очи с една салфетка и се наведе да изплакне лицето си със студена вода още веднъж. После притисна меката кърпа към очите си, надявайки се така да прогони преследващия я образ на Грант Чапмън.

— Ако не си успяла да направиш това за десет години, какво те кара да мислиш, че ще успееш сега? — запита се тя. Той бе станал още по-въздействащ, по-красив и по-мъжествен, както забелязаха очите ѝ на жена. Като обект на юношеското ѝ влюбване бе представлявал заплаха за спокойствието ѝ, но дори и наполовина не такава заплаха, каквато представляваше сега.

Мъжът, когото никога не бе успяла да забрави, се бе появил отново в живота ѝ и тя не знаеше как ще се справи с това. Докато си сипваше овесено брашно и мляко в купата, тя се укоряваше, че се е записала за лекциите му. Имаше седем хиляди студенти в университета. Шансовете да попаднат един на друг бяха много малки. А тя нарочно бе направила да е необходимо да се срещат поне два пъти седмично.

Вечерята ѝ миришеше апетитно, но тя не усети вкуса ѝ, докато дъвчеше механично. Беше готвила много рядко след развода си и в резултат бе свалила петте килограма, които бе натрупала през петте години на брака си. Когато разводът бе окончателно уреден, тя се бе заклела вече никога да не готви на някой мъж. Защото по което и време да се беше прибирал Даръл от работа, бе изисквал на масата да го очаква топла храна.

Усещаше презрението към безропотната слугиня, в която се беше превърнала, като лош вкус в устата си. Тя сърдито изми купата, изхвърляйки половината от овесената си каша в канала за отпадъци.

— Вече никога! — си обеща отново.

Бе се запознала с Даръл Робинс на едно парти в женския клуб през първата ѝ седмица в университета на Оклахома. Тъкмо бе завършила Пошмън Вали и в представите ѝ един симпатичен студент по медицина беше върхът на романтичното преживяване.

След първия танц те не се разделиха и останаха заедно до края на вечерта. Начинът, по който я прегръщаше по време на блусовете, я изнервяше, но нали всички мъже бяха такива. Освен това той не бе изявено агресивен. Трапчинките, които се появяваха, когато се усмихнеше, русата му коса и красивото му лице разтапяха сърцето ѝ със своята искреност и откритост.

Той започна да я притеснява с настоятелността си през един празничен уикенд. До Коледа срещите им бяха започнали да се превръщат в нещо като караници.

— За бога, Шели, кога ще пораснеш? — просъскваше той от единия край на задната седалка на колата. — Аз ще ставам лекар. Знам как да те пазя да не забременееш, ако това ти е проблемът.

— Не е това — прохлипваше тя. — Не мисля, че жената трябва да го прави, докато...

— Докато не се омъжи — присмиваше ѝ се той. Грубостта и цинизма му само показваха колко дълбоко е отчаянието му. — Къде си живяла досега? В зоната на здрача ли?

— Не ми се присмивай за убежденията ми — казваше тя разпалено. — Не мога да не се чувствам по този начин.

Даръл отново проклинаше и дълго се взираше през прозореца.

— По дяволите — въздъхна той най-накрая. — Искаш ли да се оженим? Ако помоля татко, той ще ни помогне с парите.

Шели даже не се замисли, че предложението не е особено поетично. Тя се изстреля от другия край на колата и се хвърли на врата му.

— О, Даръл, Даръл.

През онази нощ му позволи да свали сутиена ѝ и да целува гърдите ѝ.

Той бе очарован, тя — разочарована. Усецането не беше толкова хубаво, колкото бе очаквала. Но пък и това не беше мъжът, когото винаги си бе представяла...

А сега този мъж бе отново в живота ѝ, а тя не бе по-подготвена психически да се справи с чувствата си към него, отколкото преди.

Макар че вече бе постара и по-мъдра. Беше ли?

Тя знаеше, че най-мъдрото нещо би било да се отпише от курса, който водеше Грант Чапмън. Но също така знаеше, че няма да го направи.

След като преценява решението си в продължение на часове, пропилявайки време, което би трябвало да прекара в учене, вместо да сезира в празното пространство и да се чуди как да отхвърли опитите му да я види отново насаме, тя изпита изгарящо разочарование, когато той изобщо не ѝ се обади.

Сърцето ѝ биеше до пръсване, когато отвори вратата на залата за следващата му лекция, но видя, че бе пристигнала преди него. Седна на обичайното си място в дъното и подкачаше всеки път, когато вратата се отвореше, докато най-накрая Грант нахлу с разпиляна от вятъра коса и виновно изражение.

— Съжалявам, че закъснях — извини се той и остави записките и книгите си върху бюрото.

Грант не я заговори, когато тя си тръгваше. Облекчение и отчаяние се бореха в душата ѝ. Тя си казваше, че трябва да се радва, че той се е овладял и е започнал да мисли като нея. Защо тогава я бе обзело някакво недоволство?

Шели не го срещна из университета, но при следващата му лекция той се държеше към нея със същата дистанцираност. Само докато минаваше покрай бюрото му, я поздрави хладно:

— Здравейте, мисис Робинс.

Тя му бе отвърнала още по-хладно.

— Да го вземат дяволите! — изруга Шели, като хвърли купчината тежки учебници на масата в кухнята. Срита обувките си, отиде при хладилника и отвори вратата със замах. — Пак ми причинява това.

В действителност той не правеше нищо и точно това я вбесяваше.

— Не можех да мисля за нищо друго през цялата ми последна година в училище. Тогава той просто ме провали. — Разбира се, не бе негова вината, че глупашки се бе влюбила тогава, както не бе виновен за нищо и сега. Бутилките и бурканите в хладилника издрънчаха,

когато тя затръшна вратата. — Той няма отново да ми съсипе живота. Няма! — повтори си Шели, отваряйки кутийка сода. Докато издърпваше капачето, си счупи един нокът. Покри лице, като плачеше и проклинаше от отчаяние. — Ще го прогоня от живота си даже и това да е последното нещо, което ще направя. Заклевам се, че ще успея.

Тази решимост трая цели два дни. Претрупана от домашни и списъци с книги за прочит, тя се изкачи по мраморните стъпала на библиотеката, твърдо решена да се съсредоточи единствено върху ученето си.

Грант Чапмън беше първият човек, когото видя, когато влезе в строгата сграда.

Той седеше на една дълга маса с група преподаватели от катедрата по политология. Той не я видя, така че тя се възползва от възможността да го разгледа с възхищение, което никак не бе намаляло.

Въпреки сребристите нишки в косата му на слепоочията, той повече приличаше на студент, отколкото на преподавател. Бе облечен небрежно — кафеникав панталон, тъмносиньо поло и пуловер. Ръкавите му бяха издърпани до лактите. Бе подпрял брадичка върху свитите си в юмруци ръце, приведен над масата, за да чуе това, което казваше един от колегите му.

Грант направи някакъв коментар и всички се засмяха, особено жената, която седеше до него. Тя бе около тридесет и пет годишна и доста привлекателна с елегантните си очила и академичния си вид. Грант отвърна на усмивката ѝ.

Тогава Шели чу, че някой я поздрави.

Тя бързо извърна глава и видя един млад мъж, с когото се засичаха на лекциите по икономика.

— Здравей, Греъм — отвърна тя. — Как е книгата?

— Скучна — промълви той, докато я отминаваше на път за изхода.

Тихо му извика довиждане и все още се усмихваше, когато се обърна. Усмивката ѝ замръзна, щом като очите ѝ се сблъскаха с погледа на Грант. Той я гледаше втренчено изпод навъсените си вежди, без да обръща никакво внимание на професора, който сериозно

обясняваше нещо на останалите. Не ѝ позволи да се направи, че не го е видяла, така че тя просто кимна за поздрав, извъртя се на токовете си и пое към стълбите.

Намери си празна маса в едно безлюдно ъгълче на третия етаж и разпростря пред себе си купчината книги, които трябваше да прегледа. Греъм беше прав. Материалът, който трябваше да прочетат, беше най-малкото скучен. Половин час по-късно думите започнаха да се премрежват пред очите ѝ, губейки значението си.

За да съсредоточи вниманието си, тя се заслуша в приближаващите се стъпки, които глухо отекваха по покрития с плочки под. Стъпка, стъпка, стоп. Завъртане. Връщане назад. Напред. Стоп. Стъпка, стъпка...

Внезапно той се появи пред нея в края на един дълъг проход между две редици рафтове, отрупани с книги. Усмивка на задоволство се прокрадна в ъгълчетата на устата му. Дали я бе търсил?

Тя бързо сведе поглед към текста пред себе си. С периферното си зрение видя как краката му се приближават и той се изправи пред нея от другата страна на тясната маса. Когато остави папката си, натъпкана с листове, тя го погледна, после отмести поглед към една празна маса на метър-два встрани.

— Свободно ли е това място? — попита Грант с преувеличена любезност, леко пречупвайки кръста си в поклон.

— Не. Нито пък онова. — Шели посочи другата маса с кимване.

Той само я погледна неодобрително през рамо.

— Тук осветлението е по-добро. — Опита се да издърпа стола, но усети някаква съпротива. Наведе се да види какво му пречи и се засмя.

— Този стол е зает. — Там бяха вдигнати краката ѝ, обути в тънки чорапи.

Тя ги свали на пода и той седна. Защо се преструваше, че появата му я бе раздразнила. В действителност сърцето ѝ пърхаше от радост, че Грант я бе потърсил. Ако дълбочината на чувствата, която тя виждаше отразена в очите му, беше някакъв знак, значи той бе също толкова радостен да е с нея. Дълго време те седяха мълчаливи, взрени един в друг. После, борейки се с желанието да се протегне и да го докосне, тя сведе глава над книгите си и се престори, че е дълбоко заинтересувана от тях.

— Тук — каза той и потупа бедрата си под масата.

— Какво? — попита тя почти без дъх и отново го погледна. Трябваше да се държи така, сякаш е погълната от текста и той я бе прекъснал. Защо да не си събере нещата и не си тръгне?

— Качи си краката в скута ми.

Сърцето ѝ се разтуптя неудържимо.

— Не — прошепна и хвърли поглед през рамото си.

— Няма никой наоколо — каза той и тя попадна под омайващото въздействие на плътния му глас. — Моля те. Не са ли измръзнали?

Не би си признала.

— Не трябваше да напускаш колегите си — каза, надявайки се да промени посоката на разговора.

— Сбирката ни свърши.

— Сигурна съм, че имаш някаква друга работа.

— Имам — отвърна той, разгръщайки папката си с добродушна усмивка. — Имам да наваксам с някои неща за четене. Хайде, качи си краката.

— Грант... Мистър Чапмън... не мога да седя тук с крака в скута ти. Ами ако някой ни види?

Усмивката му леко помръкна, докато преценяваше думите ѝ.

— Толкова ли голямо значение има за теб какво си мислят хората?

Не беше случаен въпрос и тя го разбра. Поколеба се и отмести поглед от пронизителните му очи.

— Да. Може би не трябва, но е така. Ти не се ли интересуваш какво си мислят хората? — Отново го погледна.

Той обмисли въпроса ѝ.

— Не — отвърна меко, но убедено. — Може би трябва да обръщам по-голямо внимание на мнението на другите. Така навярно е по-безопасно, по-благоразумно. Но може да пропиля много ценно време, опитвайки се да отгатна какво си мисли някой за мен, а и в такъв случай пак мога да сгреша. В крайна сметка, по-добре да вършиш това, което чувстваш, че е правилно за теб, отколкото да правиш това, което другите смятат, че е правилно за теб. В рамките на приличието и закона, разбира се.

Той се усмихна, но тя не бе готова да отминне философските му разсъждения без повече обсъждане. Толкова много искаше да го

разбере.

— Така ли успя да се изправиш на крака след скандала във Вашингтон? Ако нещо такова ми се бе случило на мен, щях да пожелая да се скрия от света и никога вече да не се покажа. Без значение дали съм била невинна или виновна, ако всички са ме смятали за виновна, никога не бих се осмелила да се изправя лице в лице с хората. А ти се шегуващ, смееш се — добави тя. — Мисля, че не бих била в състояние да се смея много дълго време, след като ми се е случило нещо подобно.

Той нежно се усмихна.

— Аз съм боец, Шели. Винаги съм бил. Не съм направил нищо лошо и проклет да съм, ако позволя на погрешното обществено мнение да ми попречи да живея щастливо и пълноценно, доколкото мога. — Грант се протегна през масата и хвана ръката ѝ. Дори не ѝ хрумна да я издърпа. — Честно казано — добави той с огорчение, — имаше моменти, когато ако не бях се разсмивал, щях да се разплача.

По-късно тя не можеше да си спомни кога е вдигнала краката си и му е позволила да ги настани между неговите. Но в един момент усети натиска на твърдите мускули на бедрата и палците му, които разтриваха петите ѝ.

— Прав бях. Замръзнали са — прошепна той.

Защо шепнеше? Минутите се точеха, а те не бяха промълвили и дума, втренчени един в друг над зацапаната с мастило маса, затрупана с книги, на които не обръщаха внимание. Никой не наруши усамотението им. Сумрачните зали на библиотеката бяха притихнали. Високите рафтове с прашни томове образуваха преграда около тях. Той шепнеше, защото, освен че бяха на обществено място, това бе момент на интимност, който им принадлежеше напълно.

— Хладно е тук — промърмори Шели, без да вниква в това, което казва. Нямаше значение... Тя му говореше. Той бе толкова наблизо, че можеше да преброи тънките бръчици в ъгълчетата на очите му, да чуе и най-слабия му шепот. Години наред бе копняла да го види. Сега жадно се наслаждаваше на този празник за очите си.

— Може да си облечеш пуловера.

Тя поклати глава.

— Добре ми е така. — Всъщност бе започнало да ѝ става непоносимо горещо. Главата ѝ натежа и в същото време бе лека като

балон. Бе като в унес, но осъзнаваше всяко мимолетно усещане на тялото си.

Не бе изпитвала това противоречие на чувствата от дните, когато седеше в класната стая в Пошмън Вали и проверяваше тестовете, докато той работеше наблизко. В един миг ѝ се искаше да танцува, да даде воля на вълнението, което я опияняваше. В следващия — да се отдаде на блажена апатия, да легне и да усети тежината на тялото му върху себе си. Така се чувстваше и сега.

Известно време те четеха — или се преструваха, че четат. Шели можеше да твърди второто със сигурност само за себе си, но си мислеше, че и на Грант му е също толкова трудно да се концентрира върху текста. Той продължаваше да масажира стъпалата ѝ, вече не постоянно, движенията му бяха разсеяни, някак по-чувствени. Когато трябваше да обърне страница, хващаше и двата ѝ крака с една ръка, докато се освободеше другата.

Тя очарована го наблюдаваше как мести поглед по редовете. Представяше си как очите му изучават тялото ѝ и това я накара да се изчерви. Той повдигна глава и я погледна въпросително, усмихвайки се леко, забелязал руменината, заляла страните ѝ.

— Тъкмо ми хрумна, че не знам нищо за теб — избърбори тя. — За дома ти, семейството ти. Не си от Пошмън Вали.

— Израснах в Тълса. Аз съм вторият от трима сина. Баща ми почина, докато бях в колежа. Имах нормално, щастливо детство. Предполагам, че като средното дете в семейството съм развил инстинкт на борец и умението да се забърквам в неприятности. Може би още се опитвам да привлека вниманието.

Тя се усмихна.

— Аз бях най-голямата и трябваше да давам добър пример. Къде са братята ти сега? А майка ти?

— Загубих малкия си брат във войната във Виетнам. Мама никога не е била добре със сърцето и умря няколко месеца след него.

— Съжалявам — изрече Шели и бе напълно искрена.

Тя никога не бе губила някой толкова близък. Въпреки че от години се бе отделила от родителите си, знаеше, че ги има, готови да ѝ помогнат, ако се нуждае от тях. Единственият път, когато ги бе огорчила, бе, когато се разведе. Това много ги бе разстроило, те така и не можаха да разберат защо трябваше да се случи. Тя не им бе

обяснила, че не е имала избор. Даръл бе завел делото за развода, преди да намери за необходимо да я уведоми.

— По-големият ми брат живее в Тълса с жена си и децата. Мисля, че се срамува от мен — прибави Грант натъжен. — Престанахме да се виждаме още преди да дойда тук от Вашингтон. Той бе достатъчно дружелюбен и мил, но определено се чувстваше някакво напрежение.

— Може би просто изпитва страхопочитание към теб.

— Може би — въздъхна Грант. — Сега, като сме останали само двамата, бих искал да сме по-близки, отколкото сме. — Очите му напрегнато изучаваха лицето ѝ. — Предполагам, че от синовете му ще зависи да продължат семейното име.

Тя преглътна и от време на време поглеждаше към страницата на списанието, която се предполагаше, че чете. Трябваше отдавна да е погълнала всичко — ред след ред.

— Странно, че не си се оженил.

— Така ли?

Шели повдигна глава.

— Не е ли? — Защо гласът ѝ трепереше?

Той поклати глава.

— Всъщност не. През първите няколко години във Вашингтон бях прекалено зает с кариерата си, за да се обвързвам сериозно.

„Обвързан, просто не сериозно обвързан“ — помисли си тя.

— После, не знам — каза той и сви рамене. — Просто не съм срещнал жена, която да ми хареса, поне не дотолкова, че да се оженя за нея.

Тишината, която настана, бе физически осезаема. Можеше да се усети напрежението помежду им. Палците му масажираха извивките на ходилата ѝ с дълги, плавни движения. С всяко бавно движение, гърлото ѝ се стягаше все повече, а гърдите ѝ ставаха все по-напрегнати.

— Шели — повика я той настоятелно и тя не можеше да не се подчини на неизречената му заповед и да не го погледне. — Преди нощта, когато те целунах, никога не бях се замислял какво правите с твоя приятел, спортиста, в неговата мощна кола. Но дълго, след като се бях преместил във Вашингтон, въображението ми почти ме докарваше

до лудост. Представях си как те обсипва с целувки, как гали гърдите ти...

— Грант, недей. — Тя прехапа долната си устна.

— Месеци наред се опитвах да се убедя, че се притеснявам за добродетелността ти, че изпитвам бащински инстинкт да я защита. Но после трябваше да си призная защо тези мисли ме измъчваха. Аз ревнувах от него. Аз...

— Не, не трябва да ми казваш тези неща. Недей...

— Аз исках да съм този, който те целува, който те гали. Исках да видя гърдите ти, да ги докосвам, да ги целувам...

— Спри! — извика тя, издърпвайки краката си от скута му и бързо се изправи, като почти събори стола си, докато го буташе назад.

Без да се сети да обеуе обувките си, Шели избяга от масата и изчезна между лавиците с книги. Намери една тъмна пътека, където флуоресцентната лампа на тавана бе изгоряла, и се облегна на металната полица, подпирайки чело върху свитите си длани.

— Това не може да ми се случи повторно — простена тя почти без дъх. — Не мога да му позволя отново да се появи в живота ми.

Но той вече ѝ бе повлиял, физически и емоционално. Бе парализирал съзнанието ѝ, така че да не може да мисли за нищо друго, освен за него. Тялото ѝ копнееше за неговото. Тя бе разбрала от обещаващата целувка на верандата пред къщата си, че той може да задоволи нуждата, която я изгаряше отвътре.

До болка копнееше за това, почувствала се изведнъж в плен на желанието. Сигурно ръцете му, устните му можеха да я освободят от този затвор. Но не биваше, не бе възможно... Тя беше се борила с този копнеж по него години наред и щеше да продължава да се бори.

Но когато той се появи до нея откъм сенките, Шели не помръдна.

Неподвижна, тя продължаваше да стои склонила глава над полицата, когато го чу зад себе си. Знаеше, че бе най-добре веднага да избяга, възможно най-бързо и най-далече. Вместо това стоеше като вкоренена на това място, ужасена, че ще я докосне, молеца се той да не си тръгне, без да го направи.

Мъжът отметна косата ѝ настрани с разтреперана ръка и почти долепи устни до ухото ѝ.

— Шели, какво не е наред?

Той прилепна към извивките на тялото ѝ. Бе доста по-висок, но бе удивително как телата им си паснаха едно към друго, как раменете му се извиха около нейните, как гърдите му заслониха гърба ѝ, как твърдостта на неговото тяло срещаше нейната мекота.

— Шели? — повтори Грант.

— Нищо. Нищо не е наред — каза тя и печално поклати глава.

— Не е така. Няма да позволя да не е наред. Никой няма да ми каже, че не е наред. Не и този път. — Ръцете му се сключиха около кръста ѝ и той я придърпа още по-близо до себе си.

Тя потръпна от желание.

— О, Грант, моля те, недей. Вече не съм дете.

— И слава богу.

— Но се държа като дете.

— Само ако откажеш да признаеш и приемеш това, което е неизбежно помежду ни.

— Не е неизбежно. Ние сме зрели възрастни хора, отговорни за постъпките си. Трябва да спрем това, преди да е излязло от контрол. Аз трябва да го спра.

— Можеш ли? Можеш ли да го спреш, Шели?

— Да, да, да — повтори тя, но само за да не каже обратното.

— Аз не можах да се въздържа да не те целуна преди десет години. Слава богу, тогава можах да се спра и да не те последвам. Но тези ограничения вече нямат значение. Тогава не можехме да се отдадем на привличането помежду си, но сега можем. Аз го искам. Ти също.

— Не — отрече тя, а после се задъха, когато ръцете му се плъзнаха отстрани на тялото ѝ. — Не, моля те Грант, не ме докосвай там.

Но беше прекалено късно. Ръцете му бяха върху гърдите ѝ. Устните му бяха до бузата ѝ, изпускатки горещ, излизащ на пресекулки дъх.

Забравила всички свои протести, Шели отпусна глава и покри ръцете му със своите. Той нежно притискаше гърдите ѝ.

— По-силно. По-силно — помоли тя с такъв копнеж, че когато по-късно си го спомнеше, щеше да умре от притеснение и срам. Но сега действията ѝ се ръководеха от сетивата, от тяхната крещяща нужда от него. Устата ѝ трескаво потърси неговата през рамото ѝ,

когато натискът на милувките му, направлявани от настойчивите ѝ ръце, се усили.

С невероятно усилие Грант откъсна устни от нейните и я завъртя в ръцете си. Пръстите им се преплетоха, той обхвана с ръце главата ѝ и се премести, за да я притисне към рафта.

Тя бе доброволна пленница, отвърщайки на опияняващия блясък на очите му. Няколко буреносни, сърцераздирателни мига те само се гледаха. Желанието, диво и примитивно, искреше между тях. Накъсаното им дишане отекваше в празното помещение.

Когато най-после сведе устни към нея, нейните бяха разтворени и очакващи. Мъжът нежно прокара език по извивката им, като със същото движение милваше дланите ѝ с връхчетата на пръстите си.

Поддавайки се на неустоим подтик, той отдели устата си от нейната и целуна дланите ѝ, така както бе целунал устните ѝ, намирайки меката, чувствителна точка в центъра им. Тя отпусна глава настрани, докато той бе зает с тази толкова еротична милувка, и зарови носа си в гъстата му тъмна коса.

Отново зацелува устните ѝ, като се извиваше и търкаше тяло в нейното. Зърната на гърдите ѝ веднага се втвърдиха, разкривайки копнежа ѝ по него.

— Да, да — прошепна тя. Грант леко се отдръпна, за да я погледне.

До болка бавно той спусна ръце надолу до гърдите ѝ и плътно ги притисна под горещите си пръсти. После премести ръцете си от двете страни на гърдите ѝ, побутна ги една към друга и се наведе, за да зарови глава в уханната им мекота. Мъжът вдишваше дълбоко, сякаш този аромат му даваше жизнени сили.

— Искам да те видя без нищо по теб — каза той, изправяйки се отново. — Знам, че гола си красива. Усещам с пръсти колко си красива... — Когато бавните кръгови движения на палците му изтръгнаха още по-възбудена реакция от едрите ѝ гърди, отново повтори: — Красива.

Леко я отдръпна от полицата, обсипвайки я с омайно страстни целувки. Ръцете му се плъзваха в задните джобове на дънките и той притисна дупето ѝ, като я придърпа още по-силно към твърдата си мъжественост.

— Пъхни ръцете си под пуловера ми.

Тя плъзна ръце от кръста към средата на гърба му и опипа гладките твърди мускули.

— Горещ си. — Думите ѝ бяха уловени от отворената му уста. Езикът му докосна ъгълчетата на устните и трапчинките ѝ.

— Докосни ме отпред.

Шели се поколеба само за миг, преди да премести едната си ръка на гърдите му. С опипващи движения, насърчавани от огнените му целувки, тя изучаваше покритата с косъмчета кожа на корема и гърдите му. Грант дишаше тежко.

— Искам да съм вътре в теб — каза той с измъчена въздишка. — Дълбоко. Заобиколен от теб.

Тя повтори въздишката му, гърчейки пръсти в гъстите косми около пъпа му, и отвърна на пламенната му целувка. Той се отърка о нея предизвикателно и Шели му отвърна.

В първия момент си помисли, че примигващите светлини са плод на замайването ѝ. После двамата едновременно осъзнаха, че това е сигналът, че библиотеката затваря след пет минути.

Разтреперани и без дъх, те се отдръпнаха един от друг. Той хвана ръката, която бе под пуловера му, и я погали, притискайки я към кожата си. После я издърпа, приближи я до устните си и целуна връхчетата на пръстите ѝ.

— По-добре да тръгваме — каза тя колебливо, когато лампите отново примигнаха.

Те бързо се върнаха до тяхната маса. Шели плъзна крака в обувките си, докато събираше учебниците. Бързо слязоха по стълбите. Когато стигнаха до долния етаж, се смееха на положението, в което бяха попаднали.

— Мистър Чапмън, виждам, че за малко щяха да ви заключат...

Гласът на жената заглъхна, когато видя Шели редом с Грант. Шели разпозна преподавателката, която бе присъствала на сбирката на факултета по политология, тази, която се бе смяла на шегата на Грант, която не можеше да откъсне поглед от него.

Тя забеляза, че двамата са зачервени и разрошени. Също без съмнение бе видяла и подутите от целувки устни на Шели. Усмехнатото изражение на преподавателката бе изместено от явно неодобрение.

— Лека нощ — каза Грант забързано и побутна Шели за лакътя към вратата, където служителката чакаше да заключи.

— Лека нощ, мистър Чапмън — отвърна жената с обвинителен тон.

На Шели ѝ се искаше земята да се разтвори и да я погълне. Объркана от чувствената възбуда на момента, тя временно си бе позволила да забрави как една връзка между тях двамата ще изглежда в очите на всички останали. Сега, когато бе принудена да се върне на земята, всичко отново ѝ проблесна. За такава връзка не можеше да става и дума. Тя самата щеше да изглежда лесна плячка. Хората щяха да я възприемат като новата играчка на професора грешник. Той щеше да бъде отхвърлен от неодобрението на колегите си.

Веднага щом стигнаха до паркинга пред сградата, Шели се отправи към колата си.

— Лека нощ, Грант — каза тя, издърпвайки ръката си.

— Шели...? Почакай! — извика той след отдалечаващата се фигура. После я стигна, сграбчи ръката ѝ и завъртя младата жена към себе си. — Какво става сега?

— Нищо — каза тя, извивайки ръката си, за да се отскубне от пръстите му.

— Как ли пък не. — Той мина напред и препречи пътя ѝ. — Каж ми какво се случи между третия етаж и вра... О, да — мис Елиът ни видя заедно. За това ли се притесняваш?

— Видя ли изражението на лицето ѝ? Тя ме гледаше сякаш... Няма значение. Лека нощ. — Опита да го отмине.

Той не ѝ позволи.

— Какво те е грижа за мнението ѝ. Толкова ли е важно то за теб?

Тя предпазливо разтърка челото си. Беше започнало да пулсира от напрежение.

— Не, не точно нейното мнение. Мнението на всички. Ти си ми преподавател...

Грант я издърпа рязко, а ръцете му сграбчиха рамената ѝ.

— Първо съм мъж, по дяволите. А ти си първо жена, преди всичко останало. Освен това не мисля, че това е истинският проблем, нали? Какви други пречки си издигнала в съзнанието си?

Проницателността му я изплаши и тя се стегна от страх и яд.

— Пусни ме. — Начинът, по който изрече тази заповед, не търпеше възражения и ръцете му бавно се отдръпнаха и се отпуснаха отстрани на тялото му.

— Съжалявам — каза той и се огледа наоколо.

Тя видя този несъзнателен жест, който разкриваше толкова много.

— Виждаш ли, Грант. И ти си предпазлив. Предпазлив заради това, което хората ще си помислят и кажат за теб, ако ни видят заедно.

— Добре — съгласи се той недоволно. — Признавам, че трябва да сме малко предпазливи. Бих бил глупак, ако не се притеснявам, че репутацията ми може да бъде отново обругана. Но това няма да се случи, Шели. Ако се държим открито и естествено, кой ще ни обвини, че вършим нещо нередно?

Тя само поклати глава в несъгласие с думите му.

— Не става така. Хората винаги търсят най-лошото в другите. Такава е човешката природа.

— Ти избягваш истинския проблем, нали? — продължаваше да твърди той с обезпокоителна проникателност. — Какво всъщност те притеснява?

— Нищо — настоя Шели сподавено. — Трябва да тръгвам. — Тя го заобиколи, отиде право при колата си, отключи вратата и седна. Запази стегнатата си стойка, докато го отмина, и после се отпусна на седалката.

Беше прав. Говореше за проблеми в живота ѝ, за които никога не би предположил. А тя не знаеше как ще се справи с тях.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Защо не дойде на лекцията днес? Болна ли си?

Бяха минали два дни, откакто бе срещнала Грант в библиотеката. Последното нещо, което очакваше, бе да го намери пред вратата си.

— Не, не съм болна.

— Защо не беше в час?

— Лично ли посещавате всичките си студенти, които отсъстват от лекцията ви, мистър Чапмън? Това не отнема ли прекалено много от скъпоценното ви време?

Той изглеждаше ужасно раздразнен. Подпря ръце на бедрата си и премести тежестта си от единия крак на другия. Очите му под гъстите вежди дълго и бавно я изучаваха с възмутено изражение.

— Ти си страхливка.

— Прав си.

Бързото ѝ съгласие го изненада. Бе очаквал сърдит изблик от отрицания. Този път раздразнението му се изля в една дълга въздишка.

— Може ли да вляза?

— Не.

— Да. — Мъжът я избута навътре в стаята и затвори вратата зад себе си. Тя се опита да протестира, но той я накара да млъкне. — Не смятам, че би искала да изречеш всичко това на верандата пред къщата си.

Шели го погледна замислено, а после му обърна гръб и отиде до прозореца.

— Казвай каквото имаш за казване. Все едно няма да промени нищо. Отписах се от твоя курс.

— Защо?

— Имам прекалено много за учене този семестър — каза тя все още с гръб към него.

— Опитай пак.

Шели се извърна с лице към него.

— Добре — извика тя. Вече не бе влюбената ученичка, която изпитва страхопочитание пред него, беше жена, която се изправя пред свой противник, но на равна основа. — Не мога да остана в курса ти след това, което се случи онази нощ. Не трябваше изобщо да ти позволявам да ме целуваш.

— Ти не ми позволи да те целуна. Ти също участваше.

— Аз... аз само... исках да задоволя любопитството си. Това е всичко. — Тя лъжеше, печелеше време и той го разбираше много добре.

— Какво е сторил с теб готиният ти мъж, докторът, че те е накарал да се страхуваш от секса?

— Не се страхувам.

— Страхуваш се от нещо.

— Грещиш.

— Тогава защо си застанала там толкова напрегната и притеснена? Знаеш, че никога не бих те наранил. Какво ти е направил Даръл Робинс, че си станала толкова предпазлива с мъжете?

— Нищо!

— Кажи ми!

— Научи ме какви безсърдечни, самодоволни егоисти са! — извика тя, а гърдите ѝ се изпъчиха от бурните чувства, които я обзеха.

Главата му ту се вдигаше, ту се свеждаше, сякаш бе закачена на кука под брадичката. Последваха няколко мига напрегната тишина.

Сега като беше пустила бомбата си, Шели си пое дълбоко дъх и продължи.

— Баща му не ни помогна, както Даръл се надяваше. За да се издържаме, аз напуснах колежа и започнах работа. Работех в един офис с още сто човека като мен. Започнах като обикновена чиновничка в деловодството и постепенно се издигнах до машинописка. Прекарах пет години по осем часа на ден, превила гръб над машината... Когато се върнех вкъщи, пазарувах, чистех, перях, готвех. После печатах курсовите работи на Даръл. През всичките две предварителни години, три години в медицинския колеж и една година стаж никога не се оплаках. Вършех си задълженията на съпруга. Какво от това, че ставах ужасно скучна, защото единственото, за което можех да говоря, бяха клюките в офиса.

Даръл също се трудеше. Той учеше. Това поне му отчитам. Отплати се. Назначиха го в една от най-големите болници в града.

Спря за миг, за да си поеме дъх.

— Една вечер бях сготвила Бьоф Строганоф, едно от любимите му яденета. Той си дойде, седна на масата и каза: „Шели, аз вече не те обичам. Искам развод.“ „Защо?“ — изплаках аз. „Защото аз те надраснах. Вече нямаме нищо общо.“ Сега разбираш ли защо не искам повече усложнения в живота си? Не искам да бъда безплатната икономка и любовница на някой мъж. Аз съм свободна и независима. Не искам да се забърквам в нищо, не искам неочаквани проблеми. Дори и да не беше това, което си, дори и да не беше и без това невъзможна връзката ни, пак нямаше да те искам в живота си.

Напълно изтощена, тя се отпусна на един стол, опря глава на облегалката му и затвори очи. Тъжната история на брака ѝ не бе станала известна дори и на родителите ѝ. Защо изведнъж бе стоварила голите мрачни факти в лицето на Грант, сама не можеше да си обясни. Но може би сега той щеше да разбере защо тя не искаше да се вижда с него при никакви обстоятелства.

Единственото, което бе пропуснала в историята си, бяха сексуалните ѝ отношения с Даръл. Тя се бе омъжила за него по погрешка. В онзи етап от живота си вярваше, че да си жена и да си омъжена, е едно и също. Всяка жена се омъжва. Това беше единственото общоприето нещо. Да се приспособява към стандартите на другите хора, бе за Шели Браунинг начин на живот и никога не ѝ бе хрумвало да се противопостави на системата.

Тя вероятно би могла да направи Даръл щастлив и обратното, но с изключение на една съществена съставка, която липсваше в техния брак. Тя не го обичаше и никога не бе го обичала. Тя бе запазила в душата си тайната светлинка, която независимо от всичко гореше с ярък и постоянен блясък. Бе се омъжила, защото другият мъж, когото желаше, бе недостижим за нея.

— Шели. — Приглушеният му глас, който стигна до нея от другия край на стаята, от разстоянието на толкова години, бе като милувка. Като самозащита, тя не отвори очи. — Съжалявам за нещастията, което си преживяла. Не искам да бъда проблем в живота ти.

Искаше ѝ се да изпищи, че той винаги е бил проблем в живота ѝ. Вместо това отвори очи и каза уморено:

— Значи няма да настояваш за тази връзка?

Грант тъжно поклати глава.

— Не мога да ти позволя отново да се изплъзнеш от пръстите ми. Мислех си, че ако те виждам през ден на лекциите, може да издържа, докато свърши семестърът. Но след това, което се случи онази вечер, знам, че не мога да чакам повече. Едно време бяхме забранена територия един за друг. Сега вече не сме.

— И сега сме. Повече отвсякога. И двамата сме преживели прекалено много.

— Ти си била отхвърлена, а аз загубих наивността си. Никой от двамата ни вече не е идеалист. Можем да си помогнем.

— Но можем и да се нараним.

— Готов съм да опитам.

— Но аз не съм — извика тя отчаяно и скочи от стола си. — Ти нахлуваш в живота ми като парен локомотив, изскачаш от миналото и очакваш да ти се метна на врата. Добре, мистър Чапмън, ако това ласкае егото ви, аз наистина се бях побъркала по вас. Боготворях земята, по която стъпваше. Светът ми се въртеше около следобедите, които прекарвах с теб. Всичко, което казвах или правех, се преценяваше по това какво ти би си помислил за него. Когато приятелят ми ме целуваше, представях си, че си ти. Е, това прави ли те щастлив. Това ли искаше да чуеш.

— Шели...

— Но аз вече не съм замечтана тийнейджърка. Ако търсиш такава сляпа преданост, търси си я някъде другаде.

Той скъси разстоянието помежду им с няколко дълги крачки. Ядосано я хвана за раменете и я разтърси леко.

— Това ли си мислиш, че искам от теб? Да ме обожаваш като някакъв герой? Да си сляпо влюбена? Не, Шели. Ти си интелигентна жена и аз уважавам твоята интелигентност. Но аз те желая и като любовница. Гола и страстна и толкова запалена по мен, колкото съм и аз по теб. И не ми казвай, че подобна мисъл за нас двамата никога не ти е хрумвала. Ти почти призна, че е така.

Той отново я разтърси.

— Не си ли се замисляла какво би станало, ако се бях подчинил на желанията си онази нощ, ако те бях изнесъл от там, бях те разсъблякъл, гледал, докосвал, милвал? Боже, как само ми се искаше да го направя. Проклинах морала, който ме възпираше изобщо някога да видя тялото ти и да го докосна, да опитам вкуса му и да го любя.

Тя простена и се опита да зарови лице в гърдите му, но той не ѝ позволи. Улови лицето ѝ с ръце и го повдигна към своето.

— Не си имала щастлив сексуален живот с мъжа си. Не ти е харесвало да се любите, нали, Шели?

— Моля те. — Простена младата жена и се опита да се откъсне от ръцете му.

Той не я пусна.

— Не ти е харесвало, нали?

За миг тя задържа дъха си, после яростно поклати глава.

— Не — прошепна, после повтори по-решително — не, не, не.

— О, боже. — Той я притисна към себе си, като леко се поклащаше напред-назад. Прекара пръсти през косата ѝ, за да обхване нежно главата ѝ, и притисна лицето ѝ към гърдите си. Устните му докоснаха косата ѝ с пламенна целувка. След известно време той повдигна брадичката ѝ с палец. Пръстите му проследиха линията, която описваше косата по челото ѝ.

— Толкова си красива! — Той едва изрече думите, но тя го разбра. — Харесвам опушения цвят на очите ти, формата на устните ти. — Мъжът прокара връхчето на пръста си по тях. — Косата ти е мека и блестяща и толкова естествена, не е завъртяна в някаква превзета форма. — Той се наведе и допря устни до нейните. — Шели, ти имаш нужда от любов, от любовта на някой, който оценява каква жена си. Позволи ми да ти я дам.

— Не знам, Грант.

— Ще действаме, както ти определиш. Няма да те притеснявам. — Сега вече я целуна. Те дълбоко и пълно се сляха в тази целувка. Той намести тялото си да прилепне към нейното и усети само лекото ѝ тревожно потръпване, когато притисна мъжествеността си към нея. Палецът му погали топлата кожа на врата ѝ и се притисна към пулсиращата вена.

— Ще дойдеш ли на футболния мач с мен в събота? — Въпросът бе като милувка по полуразтворените ѝ устни. Той отново я целуна и

нежно ухапа долната ѝ устна. — След мача членовете на факултета са поканени на коктейл у ректора. Със сигурност не може да си толкова жестока, че да ме накараш да изтърпя всичко това сам.

Тя си помисли, че върхът на пръста му се плъзга точно встрани от гърдата ѝ, под мишницата, но докосването му беше толкова леко, че тя не беше сигурна. Все пак беше достатъчно, за да я остави без дъх, когато отговори:

— Предполагам, че никога не бих си простила, ако го направя.

Той отново вкуси устните ѝ нежно, със затаена страст.

— В събота в два. — Целуна я бързо и решително и си тръгна, като затвори вратата зад себе си.

— Грант, чакай малко. Кой си мислиш, че си? Полузащитникът звезда? — Ръката ѝ бе здраво заключена в неговата, докато той я водеше през навалищата на паркинга пред стадиона към вратите, задръстени от футболни запалняковци.

— Съжалявам — каза той и забави крачка. — Не мислех, че една такава видна мажоретка като теб би изпуснала началния удар.

Още откакто бе приела поканата му, тя се бе упреквала, че се е съгласила на тази среща. Здравият разум ѝ подсказваше, че е трябвало да му откаже. Но всеки път, когато беше с него, здравият разум сякаш я напускаше. Ако той се чувстваше достатъчно самоуверен да я заведе в къщата на ректора на университета, защо трябва тя да се плаши толкова много.

Шели му бе отворила вратата, изпълнена с нетърпение, което се оказа оправдано. Грант изглеждаше страхотно. Тъмната му коса бе както обикновено разрошена, но блестеше под есенното слънце. Бе облечен със спортна риза и панталони, които чудесно подчертаваха слабата му, но здрава и мъжествена фигура.

— Изглеждаш чудесно — ѝ каза той, поглеждайки към полата на райета и копринената блуза, която отиваше на очите ѝ с цвят на облачно небе. Без непохватно да се забави, той я издърпа в прегръдката си и я целуна лакомо като умиращ от глад. След като преглътна първоначалния шок от тази безцеремонна интимност, тя обви ръце около врата му.

Когато накрая се разделиха, и двамата с разтуптени сърца и останали без дъх, Грант долепи устни до ухото ѝ и каза:

— Може да пропуснем футболния мач и да си изиграем един мини вариант тук. Аз ще съм съдията и ще записвам резултата. От теб само се иска да играеш.

Тя се изчерви и го избута настрани, за да вземе синия вълнен блейзър и велурената си чантичка. Той още се смееше, когато я настани в елегантния черен „Датсън 280Z“. Те се споглеждаха и задяваха, докато Грант се промъкваше през натовареното движение към стадиона. За първи път се държаха спокойно и непринудено един към друг, като двама възрастни, които са забравили потискащото минало и се наслаждават на настоящето.

— Нали футболните мачове са истинско забавление? — промърмори в ухото ѝ той.

Бяха погълнати от тълпата. За да не се загубят един друг, Грант бе застанал точно зад нея и бе обвил ръце около кръста ѝ. Държеше я плътно до себе си, докато бавно си проправяха път към входа.

Тя отгатна какво си беше наумил. Усещаше усилващия се натиск на мъжествеността му върху ханша си. Дъхът му галеше ухото ѝ, бузата, задната част на врата — като сладка въздушна милувка.

— Мисля, че нечестно се възползваш от ситуацията.

— И си напълно права. — Той премести ръката си съвсем малко по-нагоре, точно под гърдите ѝ. Никой в тълпата не би забелязал. — Но можеш ли да упрекнеш мъжа, който е с най-красивата жена в университета.

— Дори по-красива от мис Цимерман? — запита Шели необичайно лукаво, споменавайки момичето, с което той бе говорил пред „При Хал“. — Тя очевидно е привлечена от теб и със сигурност има някои забележителни атрибути.

— Харесвам твоите атрибути повече.

Той помръдна ръката си достатъчно, за да повдигне леко гърдите ѝ и да потвърди думите си ясно и открито.

— Извинявай. Настъпих ли те?

Тя поклати глава.

— Не. — Гръдният кош на Грант подскачаше от смеха му.

Намериха местата си точно навреме за началния удар и скоро бяха завладени от вълнението на мача, с който се откриваше сезонът.

Бе великолепен следобед. Слънцето грееше, въпреки че лек северен ветрец поддържаше температурите доста умерени. До края на третата четвъртина на Шели ѝ бе станало горещо с блейъра и помоли Грант да ѝ помогне да го свали.

След това се почувства много по-добре, но не можеше да не забележи нарастващото неспокойство на Грант. Той не можеше да седи спокойно дори и по време на затишията в играта.

— Нещо не е наред ли? — попита тя загрижено. Той не изглеждаше зле. Напротив, изглеждаше страхотно, в нейните очи той бе олицетворение на мъжествеността. В излъчването му имаше нещо диво, безотговорно, което поразяваше всяка жена, която попаднеше в неговата компания.

— Нещо не е наред ли? — повтори тя, когато видя, че той не се кани да ѝ отговори.

— Не — отвърна ѝ мъжът рязко. — Съвсем не. — После тихо изруга.

Отборът домакин направи едно много добро изпълнение и тълпата възторжено скочи на крака. Без да обръща внимание на мача, Шели разтревожено хвана ръката на Грант.

— Хей? — извика му тя загрижено.

Той впери в нея очите си, очи, които бяха присъствали в толкова много нейни фантазии, и попита:

— Защо трябваше да облечеш тази предизвикателна блуза?

Като поразена, тя погледна към гърдите си. Самата блуза не бе кой знае колко предизвикателна, но вятърът, измамно мек, бе прилепил коприната към пищните извивки под нея, очертавайки ясно формата им. Без да може да го погледне в очите, тя бързо нахлузи блейъра си и после престорено се задълбочи в това, което ставаше на игрището.

Играта достигна до кулминацията си, когато отборът домакин постигна точка в последните две минути на мача. Напуснаха стадиона също толкова бавно, колкото бяха влезли. Вървяха един до друг. Той бе сложил ръка на гърба ѝ, а бедрата им често се допираха.

— Не че се оплаквах — каза Грант и я накара да се изчерви.

— Не беше нарочно — отвърна тя намусено и спря, за да го погледне, но тълпата отново ги повлече напред.

— Не съм казал, че е било. Съжалявам, ако думите ми са те притеснили.

Искреността в гласа и очите му бе прекалено очевидна, за да я пренебрегне. Шели се усмихна прощаващо.

— И аз се извинявам, че реагирах все едно, че си ме нападнал.

Той леко стисна врата ѝ като знак, че я разбира.

Когато най-после стигнаха колата и зачакаха в дългата редица от автомобили, които напускаха паркинга, Грант попита:

— Имаш ли нещо против да се отбием до апартамента ми. Трябва да си сменя ризата и да сложа вратовръзка.

— Добре — отвърна тя усмихната, въпреки че сърцето ѝ се присви при мисълта да бъде отново насаме с него без защитата на тълпа свидетели. Апартаментът му бе на няколко пресечки от университета в един от многобройните нови квартали на града, място не толкова тихо и изолирано, колкото кварталът на Шели. Той отвори вратата, помогна ѝ да излезе от ниската спортна кола и я поведе по каменната пътека към входната врата, която добре подхождаше на изчистената джорджианска фасада на къщата.

— Нямам такава уютна веранда като твоята — отбеляза той.

— Но имаш чудесен мезонет — отвърна тя, влизайки. Долното ниво се състоеше от една просторна стая с камина и големи прозорци. В дъното, зад летящи вратички като в бар, се виждаше миниатюрна кухня. Спираловидна стълба водеше към спалнята със скосен покрив. Една кръгла маса във всекидневната бе отрупана с учебници по държавно управление и право и тяхната дебелина я изплаши. По полиците бяха струпани списания и плочи. Многобройни папки бяха натъпкани в кантонерки. Беше подредено, но уютно.

— Има нещо като баня от другата страна на кухнята, ако искаш да се освежиш — предложи той, тръгвайки нагоре по стълбата.

— Добре съм. Все пак мисля, че ще пооправя грима си. — Тя зарови из чантичката си, като се молеше ръцете ѝ да не треперят така. Накрая се отказа да търси червило и отвори кутийката на пудрата си.

Почти я изпусна, когато Грант се провикна отгоре:

— Как се справяш там долу? Тиха си като мишчица.

— Добре съм, аз... — Каквото и да се канеше да каже, то не успя да излезе от гърлото ѝ.

Той се пошляпваше по бузите, вероятно слагайки си някакъв одеколон. Беше наведен над перилата... гол до кръста.

Тялото му бе покрито с тези красиви тъмни косъмчета, които сякаш подканваха жената да ги докосне, да ги опипа с връхчетата на пръстите си. Тя се улови, че се е възряла в косъмчетата точно над златистата катарама на колана му. Ясно си спомни усещането от допира до тях, когато го беше милвала в библиотеката. Тялото ѝ странно как изгуби всичките си сили и Шели не можеше да откъсне очи.

— Ей сега идвам — каза той, усмихна се и изчезна от погледа ѝ.

Като положи огромни усилия да не изтърве кутийката с пудрата, тя я затвори и я пхна в чантичката си и затърси четката си за коса. Може би ако се съсредоточеше върху такива простички движения, нямаше да мисли за това как изглеждаше той или за това как кръвта ѝ пулсира във вените като гъст сироп.

— По дяволите!

Сподавената ругатня дойде откъм спалнята. Тя чу суетящи се движения и още една ругатня.

— Какво става?

— Току-що ми се скъса едно копче на ризата, а нямам друга чиста, която да отива на самото, което се канех да облека.

— Имаш ли игла и конци?

— Разбира се.

— Донеси ги тук. Ще видя какво мога да направя.

За секунди Грант се спусна по стъпалата със скорост, която можеше да я замае.

— Имаме късмет. Тук има малко син конец — каза той, вадейки от шивашката кутийка едно картонче с няколко цвята конци, навити на него. Върху картончето беше забодена и една тънка игла.

Тя взе иглата и конците от него, благодарна, че има занимание и не трябва да го поглежда. Той бе оставил ризата разкопчана и близката гледка на хубавите му мъжествени гърди бе още по-смущаваща, отколкото от разстояние.

— Къде е копчето?

— Ето го. — Той ѝ подаде малкото бяло копче.

— Ще... ще... ще се съблечеш ли?

— Не можеш ли да зашиеш копчето така?

Шели преглътна.

— Разбира се — каза тя със самоувереност, каквато съвсем не изпитваше. Някак си, въпреки разтрепераните си пръсти, успя да вдене бледосиния конец в иглата.

— Да седнем ли? — попита Грант.

— Не. Така е добре.

Копчето беше третото отгоре, което означаваше, че се пада точно по средата на гърдите му. Опитвайки се да се отърси от връхлетелите я чувства, тя хвана тънкия плат между пръстите си, стисна го здраво и пъхайки другата си ръка отдолу, издърпа иглата.

Шиеше възможно най-бързо, без да заплита конца. Постоянно усещаше гърдите му точно под пръстите си и се опитваше да не го докосва. Косъмчетата обаче непрестанно я гъделичкаха и тя усещаше топлината на кожата под ръката си. Имаше моменти, в които той сякаш спираше да диша. Когато изпуснеше дъха си, Шели го усещаше върху челото и страните си. Можеше да се закълне, че приглушеното туптене, което чуваше, бе биенето на сърцето му, но може и да беше нейното. Докато успя да завърже възела, главата ѝ се бе замаяла напълно.

— Ножица? — попита тя дрезгаво.

ПЕТА ГЛАВА

— Ножица? — Той повтори думата няколко пъти все едно никога преди не я беше чувал. Очите му бяха втренчени в нейните, преодолявайки пласт след пласт от нейната защитна стена, докато накрая достигна до душата ѝ. — Не знам къде е — каза най-после.

— Няма значение. — Без да се замисля повече, с едничкото желание това влудяващо занимание да свърши, тя се наведе, задържа дъха си и откъсна конеца със зъби. До този миг не си бе дала сметка, че устните ѝ са само на милиметри от гърдите му. Дъхът ѝ разроши косъмчетата, които го покриваха.

— Шели — въздъхна той.

Ръцете му докоснаха косата ѝ с трескаво движение. Тя не можеше да се отдръпне. Разумът ѝ диктуваше да отстъпи, да избяга, да се махне, но тялото ѝ отказваше да се подчини. Вместо това се поддаде на съблазънта на мига. Дори не се опита да се пребори с подтика, който я привлече към него с необратимостта на прилив. Тя сладко потърка нос в тялото му.

— Пак, Шели, пак. Моля те.

Очевидно мъжът бе също толкова замаян от това, което се случваше, колкото и тя. Гласът му бе неравен и изтънял, загубил обичайната си звънливост. Той допря палците си до слепоочията ѝ и обхвана главата ѝ с тънките си, но силни пръсти.

Шели затвори очи. Отначало, когато устните ѝ го докоснаха, бяха несигурни. Но недвусмислената реакция на тялото му я насърчи. Тя го целуна отново, бавно, с отмерени целувки, които описаха пътека по ширината на гърдите му.

Когато устните ѝ попаднаха на едното му зърно, тя леко повдигна глава. Секундите се проточиха в цяла вечност. Хипнотичното движение на ръцете му бе замряло. Той чакаше.

— Трябва ли? Искаш ли да го направя?

— Ти искаш ли?

Тя подсъзнателно взе решението си. Преди да осъзнае пълното значение на действието си, езикът ѝ се изплъзна от устните и докосна зърното. После продължи да го дразни с нежни движения.

Грант леко извика, преди да я вземе в обятията си.

— О, господи, колко си сладка. Толкова си сладка.

Тя повдигна главата си и той сведе устни към нейните. Сляха се в жадна целувка. Като внимаваше заради иглата, която още държеше, Шели обви ръка около врата му и го придърпа надолу, още по-близо до себе си. Другата ѝ ръка се отпусна на гърдите му, разроши гората от косъмчета, опипа твърдите мускули.

Гърдите ѝ преливаха от връхлетелите я чувства. Той се отдръпна достатъчно, за да спусне ръката си надолу и да ги докосне. Кокалчетата на пръстите му нежно галеха зърната ѝ и те се втвърдяваха все повече под коприната. Той я милваше толкова изкусно, че тя промълви името му.

— Шели, някога фантазирала ли си си, че това се случва? Да те докосвам по този начин?

— Да, да.

— И аз. Да ме прости Бог, но го правех, и то когато беше прекалено малка, за да си те представям с такава фантазия. — Устните му се движеха напред-назад по нейните. — Можем да направим така, че да се сбъднат всичките ни фантазии — продължи Грант.

Шели леко се отпусна към него. Искаше ѝ се да се предаде, но знаеше, че това не е разумно. Тя го обичаше. В някой момент през последните десет години бе стигнала до това неоспоримо заключение. Той вече не бе просто неин идол, обект на юношеските ѝ мечти. Той беше мъжът, създаден за любовта ѝ, и тя искаше тази любов да се осъществи.

Но за него тя може би беше просто нещо ново. Докато тя бе живяла нещастния си живот, бе копняла по него, бе мислила за него непрестанно, бе мечтала за невъзможни неща, бе фантазирала за романтични преживявания, които никога не биха се случили, той бе живял динамичен, бурен живот във Вашингтон. Наистина ли бе мислил за нея тогава или просто подходът му да я вкара в леглото си бе по-изтънчен от този на Даръл?

Шели си бе изградила нов живот, бе превъзмогнала останките от разбития си брак. Плановете ѝ за бъдещето бяха грижливо обмислени

и следваха своя график. Трябваше ли да позволи на Грант Чапмън да се намеси в живота ѝ, той можеше да разстрои този график, дори да провали изобщо плановете ѝ за бъдещето.

Болката да напусне прегръдката му сигурно бе по-остра, отколкото да забият нож в сърцето ѝ, но постепенно тя се отблъсна от него, докато той отстъпи и я пусна. Младата жена се извърна и тръгна към прозореца, като се взря в настъпващия сумрак на вечерта. Чу звука на ципа му, когато Грант го разкопча, за да запаше ризата си, и после отново го закопча. Ушите ѝ доловиха приглушените му стъпки по дебелия килим, когато той се приближи и застана до нея.

— Никога не съм бил любовник на Миси Ланкастър.

Той не беше я докоснал, но думите му я накараха да се завърти, а очите ѝ се разтвориха широко.

— Грант — каза тя тъжно, — това няма нищо общо с нас. Аз не искам да... да... да спим заедно, не заради това, което се е случило между теб и онова момиче във Вашингтон.

Бръчките от двете страни на устата му се поотпуснаха, което показваше, че ѝ вярва. Но очите му си останаха все така напрегнати.

— Радвам се, защото между Миси и мен нямаше нищо. Поне не това, което всички си мислеха. Ако трябваше да кажа голата истина, щях да наруша една тайна, която бях обещал да пазя. — Ръката му сграбчи рамото ѝ. — Повярвай ми, Шели. Не те лъжа. — Очите ѝ напрегнато изучаваха лицето му. Тревогата му очевидно не бе престорена.

— Вярвам ти, Грант.

Той въздъхна и отпусна рамото ѝ.

— Благодаря ти за това. — Леко целуна устните ѝ и добави: — Ще тръгваме ли? Не мога да застраша позициите си във факултета, като закъснея за партито на ректора.

Малко по-късно напуснаха апартамента му. Той бе донесъл сакото си от спалнята и си бе завързал вратовръзка. Шели се бе върнала в банята, за да освежи грима си — което бе особено наложително сега — и да срещне косата си.

Ректорът живееше в едно имение, собственост на университета. Разположена върху един хълм, къщата бе внушителна постройка в колониален стил с шест бели колони отпред. Грант паркира датсъна в подножието на хълма и те тръгнаха нагоре пеша.

С измамно небрежен глас той попита:

— Ако не е заради онова във Вашингтон, тогава защо ме спря, Шели?

Стъпките ѝ се забавиха по покритата с чакъл алея. Грант прихвана лакътя ѝ и я поведе напред.

— Трябва ми повече време — отвърна тя с нисък глас. — Искам да разбера дали това, което изпитвам сега, е истинско или просто реакция от това, което изпитвах преди десет години.

Това бе лъжа. Тя знаеше, че го обича, винаги го бе обичала. Но още не искаше той да разбере.

— Не съм сигурна, че искам да се обвързвам с някого точно сега. Беше ми много трудно да се оправя с объркания си живот. Сега тъкмо изглежда, че може и да успея да направя нещо, страхувам се да рискувам.

Спря и се обърна с лице към него.

— Не съм се променила много от училище досега. Поне що се отнася до възгледите ми за морала. За мен сексът не е случайно забавление. Не мога една нощ да спя с някого и на другия ден да си продължа по пътя, сякаш нищо не се е случило.

В очите му пламна някакъв вътрешен огън, който се отрази и в нейните.

— Радвам се, че мислиш по този начин. Защото, когато спя с теб, съмнявам се, че ще мога да те пусна да си отидеш.

Удивена от това, което бе изрекъл, и от искрения начин, по който го бе казал, тя остана като хипнотизирана от очите му. Накрая, преборвайки се с този транс, добави:

— Освен това сме все още преподавател и студентка.

Той отметна глава и се засмя.

— Винаги можеш да разчиташ на този довод, нали?

Тя отвърна на усмивката му, докато Грант я водеше по стъпалата към входа.

— Измисли си по-добро извинение, Шели. Това пък кого ли го засяга, по дяволите!

Ректорът Мартин го засягаше.

Коктейлът — или по-скоро партито с вино — бе скучно и потискащо, както бе предвидил Грант. Всички бяха церемониално приветствани веднага щом икономът ги въвеждаше вътре. Външността

на ректора Мартин перфектно подхождаше на академичната му кариера. Бе строг, с посивяла коса, високо чело и доста висок на ръст. Той достатъчно учтиво прие запознанството с Шели, но тя усети, че проницателните му сини очи я преценяваха.

Жена му, дама със здраво телосложение и сива коса с малко по-синкав оттенък от този на съпруга си, заговори Грант и Шели с неискрена усмивка, която сякаш бе изсечена на лицето ѝ. Изглеждаше по-заинтересувана от това да намести отрупаната с диаманти брошка, забодена на пищната си гръд, отколкото от самите тях.

— Можеш ли да си представиш как мисис Мартин извива тяло в страстни движения? — попита Грант с половин уста, докато се отдалечаваха.

Шели почти изтърва чашата си. Бе я поела от един сребърен поднос, който нает специално за вечерта сервитьор разносяше из стаята. Тя избухна в беззвучен смях.

— Млъкни — процеди през зъби Шели, докато се опитваше да запази благоприлично поведение. — Ще се заляя с вино заради теб и после ще трябва да нося блузата си на химическо чистене, а смятах да я облека още веднъж.

Те се смесиха с тълпата и Шели забеляза как жените в стаята, преподавателки от факултета или съпруги, се навъртаха около Грант като досадни мухи. Отврати се от небрежните им въпроси, съвсем преднамерено целящи да го предизвикат да заговори за Миси Ланкастър и самоубийството ѝ. Той умело ги отклоняваше към други теми.

Мъжете обсъждаха днешния мач, футболния сезон по принцип и шансовете на отбора да играе за купата. Грант представяше Шели, без да обяснява коя е, но един от предишните ѝ преподаватели все пак си я спомни. Шели бе сигурна, че мълвата за тяхната връзка вече се разпространяваше из къщата.

Половин час по-късно Шели и Грант се озоваха в кабинета на ректора Мартин. Те обсъждаха предимствата на дамата пред шаха, когато самият ректор влезе.

— А, ето ви мистър Чапмън. Надявах се да разменя няколко думи с вас. — Гласът му звучеше съвсем дружелюбно, но начинът, по който бе затворил двойните врати към съседната стая, изпълни Шели с мрачни предчувствия.

— Тъкмо се възхищавахме на кабинета Ви — каза Грант любезно. — Красив е като цялата къща.

— Да, да — отвърна ректорът и се прокашля без причина. — Както знаете, тя е собственост на университета, но когато бях назначен и се нанесохме, Марджъри я обзаведе наново.

Като се придвижи към стената, той сплете ръце зад гърба си и се залюля на пети.

— Мистър Чапмън...

— Извинете ме — обади се Шели и се отправи към вратата.

— Не мисис Робинс, тъй като това засяга и вас, ще ви помоля да останете.

Тя крадешком погледна към Грант и се съгласи:

— Добре.

— Така — произнесе ректорът замислено, — както знаете, университетът ни поддържа високи стандарти, както в академичен, така и в морален смисъл. Ние, имам предвид управителният съвет, сме загрижени за репутацията на това учебно заведение, както като институция за висше образование, така и като общност сама по себе си. Тъй като сме университет, спонсориран от църквата, трябва да бдим за репутацията си. Следователно — обобщавайки, като завъртя глава и ги погледна с изражение, способно да смрази сърцето на всеки провинил се, — членовете на факултета трябва да имат безукорно поведение, както в района на университета, така и извън него.

Мъртва тишина се спусна над стаята. Нито Грант, нито Шели проговориха или помръднаха, но с крайчеца на окото си тя видя, че ръцете на Грант са свити в юмруци от двете страни на тялото му.

— Поехме риск, като ви назначихме за преподавател в този университет, мистър Чапмън. Управителният съвет разгледа вашата кандидатура много внимателно. Имаха чувството, че пресата във Вашингтон се е отнесла несправедливо с вас. Те добронамерено решиха да се усъмнят във вината ви... Вашите акредитиви са отлични. Когато започнете да публикувате, както изразихте желанието си, това ще допринесе за издигането на университета. Но да поддържате връзка със студентка, даже и по-възрастна от повечето, ви прави уязвим на критики и представя университета ни в недобра светлина. Особено след злощастния случай, отразен наскоро. Трябва да помоля вас и мисис Робинс, чието положение на разведена жена само прибавя

допълнителни съмнения към ситуацията, да спрете да се срещате извън учебните занятия.

Грант явно не бе впечатлен нито от заповедта на ректора, нито от проявената му набожност.

— Или какво? — попита той спокойно. Овлажняният му тон не съответстваше на гневното изражение на лицето му.

— Или може да се наложи да преразгледаме договора ви за следващия семестър — отвърна ректорът Мартин.

Грант отиде до Шели и я хвана за ръка.

— Вие не само ме обидихте и поставихте под въпрос моралността ми, която, сигурен съм, съответства на стандартите на университета, но оскърбихте мисис Робинс...

— Грант!

— ... чиято репутация е безупречна.

Тя се бе опитала да го прекъсне, опасявайки се, че той ще каже нещо в нейна защита, което още повече ще вбеси ректора. Защото, ако се съдеше по бледността на лицето му, малцина, ако изобщо бе имало такива, бяха пренебрегвали неговите предупреждения.

— Благодаря ви за гостоприемството — изрече Грант, докато я дърпаше към вратата. — И благодарете на мисис Мартин от наше име.

Той отвори вратата широко, премина през нея гордо вдигнал глава и си проправи път през тези, които още висяха на партито. Даже и да забелязваше как някои глави любопитно се завъртаха след него, не го показва. Шели само се молеше руменината по бузите ѝ да не е тъй ярка, както я чувстваше, и коленете ѝ да я удържат поне до входната врата.

Всъщност удържаха я до колата. Веднага щом Грант отвори вратата, тя се отпусна на седалката и се разтрепери.

Чак когато бързо се бяха спуснали по алеята до главния път и се бяха втели в оскъдния поток от коли, Грант проговори:

— Умирам от глад. Какво ти се яде? Пица?

Тя извърна глава към него невярваща на ушите си.

— Пица! Грант, ректорът на университета току-що те заплаши с уволнение.

— Нещо, което не може да направи без мнозинство в управителния съвет. А въпреки неблагоприятните публикации за мен и ореола на нещо скандално, който ме съпътства, някои от хората в

съвета са суетни и искат да ме задържат. Други си дават сметка, че наистина съм добър преподавател... Единственото, което ме вбесява, е това, което каза за теб. Този лицемерен негодник! Ако имаше възможност, не мисля, че би имал нещо против и той да се среща с теб извън учебните занятия.

— Грант! — проплака Шели, преди да зарови лице в ръцете си.

Бе толкова очевидно разстроена, че това моментално го отрезви. След като изминаха разстоянието до къщата ѝ в мълчание, разкъсвано от задавените прохлипливания на Шели от време на време, той приближи колата до бордюра и рязко натисна спирачките. Предишното му предложение за вечеря бе забравено.

Дълго останаха така в гробна тишина. Профилът на Грант, осветен от меката светлина на уличната лампа до колата бе също толкова заплашителен, колкото и лицето на самия ректор Мартин.

Шели събра кураж, за да промълви:

— Не може да се виждаме повече, Грант. Не като днес.

Той се извърна на седалката си, за да я погледне, а дрехите му прошумоляха в тъмнината. Прехвърли ръка през облегалката и я загледа безизразно.

— Наистина ли ще позволиш на такава пародия на благоприличието като Мартин да ни раздели?

Тя уморено въздъхна.

— Знам какъв е и ако не заемаше такъв пост, не бих обърнала внимание на мнението му. Но той е ректор на университета, а ти си негов подчинен.

— В договора ми нямаше клауза с кого да не се срещам.

— Но това е неписан закон — преподавателите не ходят със студентките си. Опитах се да ти обясня още преди седмици какво ще си помислят, хората тук за нас двамата. Ти не ме послуша. Това не са съвременните възгледи на Източния или Западния бряг. Това е Централна Америка. Такива неща тук просто не се правят.

— Защо усложняваме всичко толкова много? — извика той, губейки спокойствието, което тъй усилено се опитваше да запази. Когато я видя как уплашено се отдръпва, изруга тихо и въздъхна дълго и раздражено.

— Извинявай. Не се сърдя на теб.

— Знам — отвърна тя.

Безнадеждността на ситуацията го вбесяваше. Грант обаче трудно си го призна.

— Не искам друга буря в живота си. По дяволите, това е последното, което бих пожелал, особено ако може да засегне и теб по някакъв начин. Но не мога и да се откажа от теб.

— Ще трябва. Как мислиш ще се чувствам, ако знам, че си загубил работата си заради мен. Мислиш ли, че мога да го преживея?

— Преживял съм много по-лоши неща, Шели. Повярвай ми, аз умея да оцелявам. Това не би ме засегнало.

— Е, но мен ще ме засегне, и то много. — Тя постави ръка на дръжката на вратата. — Довиждане, Грант.

Той стегна пръстите си около ръката ѝ като железен обръч.

— Няма да им позволя да ни разделят, каквито и заплахи да отправят. И няма да ти позволя на теб да захвърлиш всичко на вятъра. Нуждая се от теб. Желая те. И знам, че и ти ме желаеш също толкова силно.

Другата му ръка се стрелна и обгърна врата ѝ.

— Не... — успя да изрече тя, преди устните му да се долепят до нейните. В целувката му имаше ярост, а страстта му само подсилваше отчаянието.

Като я държеше неподвижна с едната си ръка, той плъзна другата към гърдата ѝ. Зърното ѝ бързо реагира на кръговете, които описваше дланта му. После пръстите, опитни в изкуството на съблазната, с фини докосвания го моделираха в твърдо доказателство за нарастващата ѝ възбуда.

— Моля те недей — тя прошепна до устните му, когато целувката му стана не толкова настойчива, — не ме докосвай повече.

— Не ни лишавай от това, Шели. След цялата тази игра, не ни лишавай. Не сме ли си платили достатъчно, за да се порадваме на това щастие? Искам да те опозная цялата.

Той започна с ухото ѝ. Обходи го задълбочено с кадифено грапавия си език, който закачливо дразнеше и галеше. Ръката ѝ несъзнателно се бе вкопчила в бедрото му. Тя разсеяно стискаше мускулестата плът под панталоните му, като го сграбчваше силно, когато неговите докосвания увеличаваха възбудата ѝ.

Ако Грант не бе вече завладян от нуждата да я притежава, местоположението на ръката ѝ щеше да му даде повече от достатъчно

поводи за това. Сега неосъзнатото ѝ докосване само разпалваше огньовете на страстта му и го караше да бъде по-решен от всякога да се пребори със страховете и задръжките ѝ.

Устата му вкусваше гладката кожа на шията и ключиците ѝ, като я хапеше леко. Сама Шели усети, че посреща със задоволство надигащата се в нея буря. Искаше да бъде въввлечена във вихъра ѝ, в урагана, който предизвикваха у нея милувките му.

Нетърпелив да свали дрехите ѝ, той я целуна през тях. Влажни горещи целувки проследяваха пищните извивки на гърдите ѝ. Когато той достигна до зърното ѝ, тя промълви името му и заплете пръстите си в косата му.

Езикът му нежно дразнеше възбуденото връхче през синята коприна и прозрачната материя на сутиена ѝ. Дишането ѝ се ускори и накъса, докато той целуваше гърдата ѝ още по-влудяващо, и тя рязко извика името му, когато нежно я захапа. Той отлепи устни само за миг, колкото да промълви нейното като някакъв любовен припев.

Шели изобщо не се възпротиви, когато ръката му се плъзна под полата и погали бедрата ѝ. Копринената материя на чорапогащника само усили чувствителността ѝ. Тя се стопи от докосването му и се движеше така, че насърчаваше смелите му изучаващи движения.

Колкото и възбудени да бяха, никой от двамата не бе подготвен за взрива от усещания, който ги разтърси, когато милващата му ръка достигна там, където се събираха бедрата ѝ. Той притисна чело към гърдите ѝ, докато пръстите ѝ останаха заплетени в тъмните му коси.

Грант шептеше любовни думи, а бедрата ѝ се разтваряха и отпускаха.

— Шели, аз трябва да те любя! — възкликна той и разтвори ръка, за да я обгърне.

Това бе мъжът, когото винаги бе желала, и ето го сега пред нея, предлагащ ѝ безграничната си страст. Защо не ѝ се искаше да я приеме? Защото това не бе приказка. Това бе истинският живот. Никой мъж, когото една жена е обичала и желала години наред, не се връщаше в живота ѝ като на поднос. Нищо не се случваше така безпогрешно. Някъде, по някое време трябваше да се плати цената.

Щеше да бъде толкова лесно да се поддаде на думите му, нашепващи за любов, и на собственото си изгарящо желание. Тя го искаше, мислеше си, че може да умре, ако не го има, но не можеше да

заплаши кариерите и на двамата заради удоволствието от една нощ. Това бе всичко, което можеше да се получи помежду им.

Той бе склонен да рискува с една такава връзка. В крайна сметка той винаги можеше просто да си тръгне. Когато приключеше с нея, когато отново успееше да разбие сърцето ѝ, той би могъл просто да се оттегли. Той щеше да бъде свободен, а тя отново щеше да се опитва да сглоби живота си от разпилените парчета.

Тя не вярваше, че Грант може да е толкова коравосърдечен. Но пък не бе вярвала, че и Даръл може да е. Когато се стигнеше дотам, жените ставаха зависими от благоволенieto на мъжете, които обичаха.

Колкото и да обичаше Грант, тя нямаше да стане отново уязвима.

Отначало той не разбра, че тя се бори да се откъсне от него. Внезапното стягане на краиниците ѝ го предупреди така, както нищо друго. Ръцете ѝ го отблъснаха. Той я погледна неразбиращо, примигна и поклати глава, за да си проясни погледа.

— Шели?...

— Довиждане, Грант.

Тя рязко отвори вратата и изскочи навън.

— Шели! — чу го да вика.

Тя побягна по пътеката, влезе в къщата и затръшна вратата зад себе си, като че ли я гонеше дяволът.

Като автомат, който знае точно как да действа, но е напълно лишен от чувства, влезе в спалнята и се съблече. Погледна двете мокри петна отпред на блузата си с тъга. В крайна сметка трябваше да я занесе на химическо, осъзна тя и после избухна в плач.

Прекара неделята затворена в къщата си. Тъй като валя през целия ден, си имаше добро извинение да не излиза. Майка ѝ се обади и я попита дали има някакви новини в живота ѝ и дали предметите, които изучава този семестър, са ѝ интересни. Шели предпочете да не споменава преподавателя си по политология.

Очевидно Грант се опитваше да се съобразява с решението ѝ. Тя бе очаквала, че ще се обади по телефона, но той не го направи.

В понеделник вечер дълго спори сама със себе си дали да отиде на лекцията му на следващия ден, или да се отпише от този курс, както

бе обявила преди седмица. Причините да се отпише бяха съвсем очевидни. Все пак тя се улови, че си намира причини да остане.

Първо, не искаше да доставя на ректора Мартин удоволствието, че е успял да я изплаши. Не че той изобщо би научил, но не възприемаше идеята да се предаде толкова лесно.

Второ, не искаше Грант да си мисли, че е страхливка. Той я бе нарекъл така веднъж и никак не бе прав. Тя се хвалеше, че е подредила живота си, че е независима, че няма нужда от никого. Ако се огънеше пред първия признак за задаващи се неприятности и се оттеглеше без достойнство, той щеше да я смята за пълна глупачка, незряла и незаслужаваща неговото внимание. Това би я наранило. Не би го понесла.

Във вторник, със зачервени от плач очи и с твърда решимост, изписана по нежното ѝ лице, тя влезе в учебната зала. Грант стоеше наведен над катедрата и преглеждаше бележките си. Само един спазъм на мускула на челюстта му го издаде, че е усетил появата ѝ. Не се осмели да я погледне.

Така преминаха следващите две седмици. Той никога не я поглеждаше така, че наистина да я вижда. В няколко случая тя се изкушаваше да се включи в разгорещените дискусии, които Грант насърчаваше в часовете си, но после се въздържаше. Можеше да продължи с мълчаливото наблюдение толкова дълго, колкото и той.

Един следобед, когато нарочно бе дошла по-рано, за да го принуди да я заговори, го свари в компанията на мис Цимерман.

Младото момиче бе приседнало на ръба на бюрото му по най-изкусителния и определено недискретен начин. Той се смееше, люлеейки се на стола си, а краката му бяха качени върху единия ъгъл на бюрото, близо до бедрата на момичето. Шели изскърца със зъби и се опита да се пребори с изкушението да ритне краката на стола му и да удари една звънка плесница по прекалено намазаната с руж буза на мис Цимерман.

Напълно вбесена от поведението му и отвратена от самата себе си, че не е безразлична, тя не си записа нито думичка през цялата лекция. Гледката през прозореца ангажира цялото ѝ внимание, докато седеше напушена на чина. След лекцията насъбра книгите си и профуча край него към вратата.

— Мисис Робинс?

Краката ѝ внезапно се заковаха и студентът зад гърба ѝ се блъсна в нея. Тя се поблазни от идеята да пренебрегне повикването му, но останалите бяха чули, че я вика. Освен това не искаше да му дава нови поводи за насмешка. Изправи гръб, стегна раменете си и се обърна, за да срещне сиво-зелените очи.

— Да? — каза тя възможно най-студено, въпреки че кръвта ѝ започна да ври в момента, когато той произнесе името ѝ.

— Имам нужда от асистент за някои проучвания, както и за проверката на тестовете. Интересувате ли се от това предложение... мисис Робинс?

ШЕСТА ГЛАВА

Потокът от студенти, които излизаха от стаята, я заобикаляше, докато тя стоеше като вцепенена и се взираше в него. Какво си мислеше той за нея, че е кукла на конци, която се движи според неговата воля? Не беше говорил с нея от седмици, а сега я молеше да му стане асистент.

— Не мисля, че бих приела, мистър Чапмън — отвърна ледено Шели.

Преди тя да се извърне, той забързано добави:

— Поне нека ви опиша работата. Ако след това не проявите интерес, ще се обърна към някой друг.

На повърхността разговорът им изглеждаше съвсем нормален. Но любезните думи прикриваха потиснати сексуални помисли и напрежение. Шели искаше да се нахвърли отгоре му, заради това, че я бе пренебрегвал последните няколко седмици, и в същото време да се хвърли в обятията му и да се моли да я прегърне.

Тя презираше слабостта си, но бе достатъчно зряла и честна, за да си признае, че съществува. Отказвайки да издаде чувствата си, запази безизразното си, спокойно изражение. Стойката ѝ бе стегната като на военен.

Когато и последният студент излезе и вратата се затвори, Грант каза спокойно:

— Седнете, мисис Робинс.

— Бързам, господин Чапмън. Предпочитам да остана права. Не се интересувам от предложението да ви стана асистент.

Той поклати глава и раздражено разтри врата си. Тя си припомни описанието му на възрастния професор и почти се разсмя. Той изглеждаше всичко друго, но не и това. Панталоните му бяха с перфектна кройка, стегнали тесния му ханш като ръкавица. Тъмна карирана памучна риза в убити нюанси на сиво, зелено и ръждиво покриваше гладките мускули на гърдите и раменете му. Тя откъсна

поглед от тъмните косъмчета, подаващи се от разкопчаната му яка, и вдигна очите си към неговите.

Да срещне погледа му бе ужасна грешка. Той я гледаше прекалено нежно. Копнежът, който откри в очите му, сякаш отразяваше нейния.

— Имам нужда от някой, който да направи проучванията вместо мен, мисис... по дяволите... Шели. За теб това ще означава допълнителен списък от материали за четене, по които трябва да ми изготвяш доклади. Устни доклади, не писмени. Следващата седмица имаме изпит и ще ми трябва помощ при проверката на изпитните работи. Имам пет групи по около четиридесет студента.

Тя изучаваше върха на ботуша си. Не бе толкова интересно, колкото мъжествените му форми, но бе по-безопасно. Когато го гледаше, здравият разум я напускаше. С насилено решителен глас тя каза:

— Не мога да ти помогна.

Той продължи, все едно Шели не бе проговорила.

— Ти си отлична студентка. Знам, че учебната ти програма е доста претоварена този семестър, но се съмнявам, че средният ти успех е по-малко от отличен. Не работиш и нямаш семейни задължения. А и аз се нуждаю от теб.

Повдигна очи към лицето му. Тези думи бяха ехо на нещо, което бе чувала и преди. Самотата, изписана на лицето му, я накара да го заподозре в двуличие. Но думите му бяха постигнали целта си. Тя почувства, че и последната ѝ съпротива постепенно се разпада.

— Сигурна съм, че можеш да си намериш някой друг — каза Шели малко несигурно.

— И аз съм сигурен. Но не искам някой друг. Искам теб.

Принудено стегната ѝ стойка постепенно се отпусна, докато накрая раменете ѝ добиха нормалната си женствена мекота. Като избягваше очите му, тя погледна през прозореца — навън бе мрачно и духаше ураганен вятър.

— Къ... къде искаш да работим?

— Най-логичното място е апартаментът ми. Всички текстове са там. Аз имам отлична система за класификация на тестовете и изпитните работи и т.н.

Тя поклати глава.

— Това би било лудост, Грант. — Използваше това извинение, за да не му каже, че не може да понесе да е в онази уютна стая сама с него. — Ако ректорът Мартин научи...

— Аз ще му кажа. Нуждая се от асистент, което е истина, а ти си най-добрата ми студентка, което също е истина.

Тя го погледна с всичкото хладнокръвие, на което бе способна.

— Сигурна съм, че би било за предпочитане този твой асистент да е мъж.

За пръв път в ъгълчетата на устата му се загатна усмивка.

— За предпочитане за кого?

Той изтръгна нещо като усмивка от нея, преди да продължи внимателно и сериозно:

— Липсваше ми, Шели.

— Недей. — Тя почти се задави, сведе поглед и поклати глава. Ненавиждаше сълзите, които напиреха в очите ѝ. — Моля те, недей. Не го прави още по-трудно.

— Ти си тази, която го прави по-трудно. Казах ти, че ще напредваме според твоите желания, но вече не издържам този ад.

— Ти ме пренебрегваше почти три седмици — проплака тя с наранена женска гордост. — Можеше и да съм умряла.

— О, не, Шели. Аз даже прекалено много усещах съществуването ти. По някакъв перверзен начин се надявах, че и ти страдаш колкото мен. Всяка нощ лежах в леглото и си мислех за теб, за уханието ти, за усещането от кожата ти, за вкуса ти.

— Не...

— Толкова много те желая, че ме боли. — Той пристъпи напред и постави ръце върху раменете ѝ. — Шели...

Вратата се отвори.

— Мистър Чап... Извинете. — Студентката се отдръпна многозначително. После небрежно се облегна на отворената врата и присви очи с лукаво изражение.

Шели бързо изтри сълзите от бузите си и се обърна към прозореца. Сви ръце пред талията си, сякаш да се предпази.

— Какво има, мис Цимерман? — попита Грант кратко. Момичето очевидно не се плашеше лесно и посрещна суровото му изражение с дръзка усмивка.

— Нищо. Може да почака. По-късно — каза тя и излезе, затваряйки плътно вратата зад себе си.

Един напрегнат момент и двамата останаха неподвижни, после Грант се приближи към нея.

— Шели, съжа...

Тя рязко се извърна и го погледна.

— Защо не поканиш нея за свой асистент? Изглежда повече от съгласна да направи всичко за теб.

Изненаданото изражение на лицето му я накара да изпита задоволство, но не намали гнева ѝ. Неосъзнато си изкарваше на него яростта, която изпитваше към самата себе си. И тя не бе по-добра от останалите, които му се хвърляха на врата и жадуваха за прегръдката му. Колко ли сърца бе събрал в колекцията си? Идеята, че може да бъде една от харема му, я вбеси.

— Сигурна съм, че твоята мис Цимерман или някоя като нея просто си умира да прекарва дългите вечери с теб и да прелиства прашните ти учебници.

Грант трудно се овладя да не избухне. Тя позна по това как напрягаше челюстта си и как притискаше ръце към страните си.

— Тя не е „моята“ мис Цимерман. И какво общо има тя, по дяволите? Тя е една малка глупава студентка. Е, и? Повярвай ми малко, Шели — каза той раздражено. — Е, ще ми помогнеш ли или не?

Бе предизвикателство, дръзко и открито. Тя трябваше да го приеме с изправена глава.

— Да, ще ти помогна. Ще направя проучванията и ще проверявам изпитните работи. Това е строго бизнес споразумение.

— Много добре.

— Наистина това имам предвид. Просто бизнес.

— Разбирам.

И двамата лъжеха и го знаеха. Това нямаше нищо общо с бизнеса, но в момента ги устройваше да се преструват, че е така.

— Колко ще ми плащаш?

Той изруга тихичко и пъкна ръце в джобовете на панталона си, като опъна плата до скъсване. Тя избягна очите му.

— Какво ще кажеш за двадесет долара на седмица. Две вечери седмично.

— Предпочитам да е четиридесет долара на седмица. Двадесет долара на вечер, не повече от три часа, от седем до десет.

— Съгласен — изръмжа той. — Ще те очаквам довечера.

— Имам тест по икономика, за който трябва да уча довечера. Можеш да ме очакваш утре вечер.

— Добре. Ще мина да те взема.

— Аз ще дойда с моята кола.

Ясно се усещаше раздразнението и разочарованието му. Той се наежи.

— Знаеш къде живея.

— Да. Ще се видим точно в седем, мистър Чапмън.

Тя го заобиколи, отвори вратата и излезе, преди да се поддаде на инстинкта да зарови пръсти в гъстата му разбъркана коса и да го помоли да я целуне.

— Точно на време — отбеляза той, като отвори при почукването ѝ на вратата на следващата вечер.

— Както обещах.

— Влизай. — Носеше протъркани дънки и ватена фланела с изрязани ръкави. Босите му крака бяха обути в джапанки. Като видя небрежното му облекло, усети, че сърцето ѝ се разтуптява и дланите ѝ се навлажняват, но спокойно го заобиколи и влезе в апартамента.

Бе облечена в колосана бяла риза с плисирана предница, тънка черна вратовръзка и черна вълнена пола. Спретнатата ѝ опашка също допринасяше за строгия вид, който се бе опитала да постигне. Погледна планината от книги, струпани върху масичката за кафе, с престорена антипатия.

— С какво да започна?

Той окачи наметалото ѝ на една закачалка близо до вратата и с махване на ръка ѝ посочи да влезе в стаята.

— Искам първо да се заемеш с тези три книги, ще ти посоча кои глави, и да отбележиш случаите, когато Конгресът не е зачел президентското вето. Също така си запиши дали приетият закон в крайна сметка е бил благоприятен и изброй причините защо. От това ще стане добър въпрос за изпита и ако студентът е прочел материала, трябва да бъде в състояние да даде няколко добри примера.

— Аз няма ли да се явявам на същия изпит?

— Ти ще получиш различни въпроси.

Тя кимна, като не мислеше за това, което се казваше, или изобщо за нещо друго, а само за това колко са красиви очите му.

Той дълго я гледа и напрежението струеше от него. Очите му се преместиха към устните ѝ, но само за миг, преди да каже намусено:

— Аз ще работя ей там, ако имаш въпроси.

През останалата част от вечерта те бяха заедно в стаята, но нищо повече. Грант се отнасяше към нея с професионална дистанцираност. Когато Шели се намести в по-удобна поза на канапето, той включи стереоуредбата, после отиде при масичката и се зарови в купчината книги.

След около час и нещо Грант стана и се протегна, вдигайки ръце високо над главата си. Шели хвърли един поглед и зърна голата ивица, която се показва между фланелата и дънките му. Пъпът му, покрит с тъмните копринено меки косъмчета, които пръстите ѝ си спомняха, придобиваше някакво забранено, еротично излъчване, зърнат така случайно. Очевидният начин, по който протърканите му дънки очертаваха мъжките му форми, накара сърцето ѝ трескаво да заблъска в ребрата.

Облиза внезапно пресъхналите си устни и неохотно сведе поглед към страницата, която изучаваше, въпреки че следващите няколко минути думите останаха замъглени и размазани пред погледа ѝ.

— Кола? — извика той иззад летящите вратички на кухнята.

— Да, моля. — Грант се върна в стаята с две високи заледени шишета. Постави едното върху подложка за чаши на масичката за кафе.

— Благодаря — каза тя сухо.

— Моля — отвърна той учтиво.

Точно в десет часа младата жена прибра химикала си, подреди на купчинка листовете, на които бе записвала необходимата информация, и се изправи.

— Приключи ли с всичко, Шели? — Очите му наблюдаваха как гърдите ѝ бързо се надигат и отпускат.

— Да, свърших, но ако бележките ми не са достатъчно ясни, с удоволствие ще направя необходимите обяснения.

Голите му ръце изглеждаха красиви под меката светлина. Извивките на гладките му мускули се подчертаваха от светлините и сенките. Искаше ѝ се да го докосне, да го помилва нежно, като скулптор, който се възхищава на творбата, която е изваял от глина.

— Сигурен съм, че са кратки и точни. — Той се изправи. — В брой ли да ти плащам?

Бе прекалено близо и тя отстъпи към вратата. Избягна погледа му и вместо това се зае с наметалото си.

— Не, можеш да ми даваш чек на всеки две седмици.

— Чудесно.

Плътният му дрезгав глас точно зад нея бе неустойимо привлекателен. Брадата ѝ опря в рамото, когато се извърна да го погледне.

— Лека нощ.

Ръката ѝ бе на дръжката на вратата, но тя се поколеба да я натисне. Искаше ѝ се той да каже нещо, да направи нещо, да настоява да престанат с този абсурден фарс. В този миг, когато тялото ѝ копнееше да се разтопи в прегръдката му, с радост би му се подчинила и би отхвърлила и последните следи от предпазливост. Защо не я придърпа към себе си, не я помилва, не я целуне...

Изражението на лицето му бе каменно, не разкриваше нищо от войната, бушуваща в него. Само каза съвсем кратко.

— Лека нощ.

На следващото вечерно занимание тя проверяваше изпитни работи. Той ѝ бе дал списък с критериите, на които всяко есе трябва да отговаря.

— Просто отбелязвай точките. Аз ще поставя оценките по-късно.

По същия скован начин се бяха заловили за работа. Тишината не бе нарушена, докато не звънна телефонът. Грант се надигна от канапето, където се бе опънал по гръб и четеше, подпрял книгата на гърдите си.

— Ало — каза той, когато вдигна слушалката от другата страна на масата. — Не, мис Цимерман, не мисля, че вече е проверено... Не, ще научите оценката си заедно с всички останали... Ами, оценявам

това, но... Не. Довиждане. — Той остави слушалката и въздъхна раздразнено. — Това момиче не се отказва!

— Пру?

Той се обърна към Шели, присвил недоумяващо очи.

— Пру? Що е то?

Тя вдигна изпитните листи на студентката, които бе проверила само минути преди това, и обясни:

— Съкратено от Прудънс. Написано е тук. П-р-у-д-ъ-н-с — с удивителни около първите три букви.

Той отметна глава и се разсмя.

— Боже, и това ако не е неподходящо избрано име.^[1]

— Често ли се обажда? — попита Шели небрежно, докато подреждаше листовете, които вече бе проверила.

— Ревнуваш ли?

— Не — отвърна тя кратко, но опушеният нюанс на сините ѝ очи му подсказа, че под повърхността тлее някакъв огън.

Той се ухили дяволито.

— Обажда ми се в дните, когато не си е забравила нещо в стаята, за което трябва да се върне, или когато не ме среща случайно в Студентския център. Тактична е горе-долу като локомотив.

Шели тъкмо се канеше да каже, че не смята за редно някоя от неговите студентки да му се обажда, когато се запита какво право има тя да коментира. Ако трябваше да се съди, тя и Пру Цимерман бяха на равна основа.

— Тя е привлекателна по един малко неприличен начин.

— Това е заобиколен начин да кажеш, че има големи гърди ли?

Тя зяпна от изненада и той се разсмя на изражението ѝ. Понамусена, Шели затвори уста и процеди през зъби:

— Виждам, че си забелязал.

Той се разсмя още по-силно.

— И булдозер бих забелязал, ако постоянно се блъскам в него.

— Горкичкият — промърмори тя. — Какво да правиш, като всички момичета в университета са поразени от чара ти.

Усмивката му внезапно се смени с ядосана гримаса.

— А ти си самата невинност. Виждам как те гледа момчето, което седи до теб — постоянно ти се блещи през пътеката. — Изражението му малко се смекчи. — Предполагам, че трябва да съм ти

благодарен, че го държиш буден по време на лекциите. — Той се приближи, докато остана на сантиметри от нея. Шели трябваше да отметне глава назад, за да вижда лицето му. — Мога да се поставя на негово място. И мен ме държат буден фантазии, свързани с теб.

Устата ѝ пресъхна, тя отмести поглед и бързо се изправи.

— Време е да тръгвам — каза дрезгаво, заобиколи го и в бързината удари крака си в масата.

Изненадващо той не се опита да я спре, но я проследи като ловец жертвата си, докато тя обикаляше стаята и си събираше вещите: чантата, палтото, една папка, която бе донесла със себе си.

— Шели?

— Да? — завъртя се към него, преди още името ѝ напълно да се бе отделило от устните му.

Очите му обходиха лицето ѝ, задържайки се дълго на устните.

— Нищо — отвърна с въздишка. — Може ли да работим в петък вечер, защото имам събрание на катедрата във вторник?

— Да.

— До петък.

— Това дъжд ли е?

Грант се надигна от креслото си, отиде до прозореца и отвори един от капациите.

— Да. Вали много силно.

— Беше студено, като идвах тази вечер.

Почти бе закъсняла. Този следобед нейният клуб организираше чаено парти за жените от факултета. Тя бе останала след това да помогне с разчистването и тъй като вече закъсняваше, бе дошла пеша до апартамента му. Той бе по-близо, отколкото паркингът, където бе оставила колата си по-рано през деня.

Бе пристигнала задъхана, все още облечена със сивата си жоржетена блуза и вталения си тъмно сиво-син костюм.

— На сватба ли си ходила? — бе запитал Грант, когато ѝ отвори вратата. Той бе с дънки, които явно бяха домашната му униформа, и златист пуловер.

Бяха работили мълчаливо часове. Сега, когато купчината изпитни работи бе почти прегледана, Шели бе вдигнала глава при

шума на дъждовните капки, които трополяха по покрива, два етажа по-горе.

— Да запаля ли огън? От един час седиш с подвити крака, а знам как измръзват.

Думите му бяха болезнено напомняне за вечерта в библиотеката, когато собствените му ръце топлеха краката ѝ. Погледите им се задържаха за момент, преди тя да погледне към камината замечтано.

— Не се притеснявай. Имам само още няколко изпитни работи и после ще трябва да тръгвам.

— Не е никакво притеснение — отвърна той, като се наведе над решетката на камината и разрови купчината в огнището.

Докато той разпали дървата, Шели прочете още два теста, правейки отметки в полетата. Тя се концентрираше върху неразгадаемия почерк на едно есе, когато лампите внезапно изгаснаха и стаята потъна в тъмнина, с изключение на светлината от огнището.

Шели повдигна глава и видя, че Грант тъкмо отлепяше ръката си от ключа за осветлението на стената. В загадъчния здрач той изглеждаше по-едър, по-силен и по-мъжествен отвсякога. Отблясъците от огъня пробягваха по лицето му и хвърляха дълбоки сенки. Резкият контраст правеше изражението на лицето му неразгадаемо, но хищническата походка, с която се приближи към нея, разкри намеренията му.

Тя разгъна крака и ги спусна на пода, сякаш се готвеше да избяга.

— Имам още една изпитна работа за проверка — промълви разтреперана.

— Тя може да почака. Аз не мога. Чакал съм десет години.

Той се изправи пред дълбокия фотьойл, от който Шели не бе помръднала цяла вечер. Отраженията от пламъците танцуваха в дълбините на очите му, когато тя повдигна глава и го погледна. Мъжът протегна ръка и отмести един кичур от косата ѝ, който бе паднал над веждата. Обхвана с пръсти брадичката ѝ, прокара показалеца си по бузата ѝ, която бе необичайно топла и поруменяла.

Очите ѝ се затвориха, когато палецът му проследи линията на устните ѝ. Те се разтвориха под нежния му натиск и върхът на палеца му се провря между зъбите и докосна езика ѝ. Поел от нектара на устата ѝ, палецът му навлажни долната ѝ устна.

Дъхът ѝ секна, когато ръцете му се плъзнаха надолу по гърлото ѝ към основата на шията. Той намести пръстите си в триъгълната вдлъбнатинка, докато палецът му се притисна към деликатното възвишение на ключицата.

Очарователна летаргия се просмукваше в тялото ѝ през пръстите му и тя се отдаде на удоволствието. Как може тя да бъде отговорна за това, което можеше да се случи, когато докосването му я правеше толкова безпомощна?

Но отпуснатостта ѝ изчезна, когато показалецът му започна да се спуска по линията на дълбоко отвореното деколте на блузата ѝ. Тя отвори очи и срещна неговите. Само един поглед към лицето му и всичката ѝ предпазливост, задръжки и ограничения бяха забравени.

Лицето му бе възплавление на желанието. Очите му горяха от страст. През полуотворените му устни неравният му дъх бе като любовен шепот, отправен към жената, на която ръцете му се възхищаваха. С една ръка бе прихванал главата ѝ отзад, докато тя го гледаше унесено, а другата се любуваше на копринената мекота на кожата ѝ.

Сърцето ѝ спря да бие за миг и после затуптя усилено, когато ръката му се спря на първото копче на блузата ѝ. Той изчака, наслаждавайки се на момента, на светлината от огъня, дъжда, отнесеното изражение на лицето ѝ. После пръстите му освободиха облеченото в плат копче от илика. Той допря ръка до сърцето ѝ, сякаш се опитваше да улови всеки негов удар в дланта си.

Второто копче поддаде под умелите му движения и все още никой от тях не бе помръднал. Като вкаменени продължаваха да се взират един в друг.

Отначало само върхът на показалеца му се плъзна по сивата коприна на комбинезончето ѝ. После се присъединиха още три пръста и започнаха да изучават щедрите извивки на гърдите ѝ под коприната. Накъсаното му дишане бе в тон с нейното. Тя се усмихна плахо и той отвърна на усмивката ѝ, но това не смекчи напрежението, изписано на лицето му.

Пръстите му нежно погалиха външната страна на гърдата ѝ и се плъзнаха отдолу. Въпреки че другата му ръка още подпираше главата ѝ, тя се отпусна назад и шията ѝ описа красива извивка. Тихо

стенание-молба се откъсна от устните ѝ. Той не я накара да чака повече.

Избута сатенената презрамка на комбинезончето надолу по ръката ѝ, така че да може да издърпа дантелената материя, която я покриваше. Дълго я гледа — беше като слонова кост, надарена с живот. Мекото му възклицание на възхита я накара отново да отвори очи.

Той я докосваше безкрайно внимателно, възхищаваше се на заоблените и пухкави гърди, които изглеждаха измамно малки под дрехите, но всяка от които сега изпълваше ръцете му. Описваше кръгове около набъбналото зърно, после го възбуждаше още повече, като нежно го търкаше между пръстите си. Звук, който беше полувъздихка, полуизхлипване, се откъсна от гърлото ѝ и тя се наведе напред. Трескаво потърси за какво да се хване, за да се задържи на земята, а да не литне във висините.

Ръката ѝ се скри под пуловера му, пръстите ѝ без палеца се пъгнаха под колана на дънките му и стиснаха твърдия плат. Опря чело на корема му и движеше глава напред-назад, докато той продължаваше със сладкото мъчение на гърдата ѝ. С другата си ръка той притисна главата ѝ към себе си още по-силно.

— Грант, Грант — повтаряше тя в сексуален ритъм, който повтаряше темпото на милващите я пръсти. Ръката му сякаш бродеше напосоки, но я докосваше така, че я заливаше вълна след вълна от удоволствие.

— Моля те... — задъха се тя.

Ръката ѝ се опита да го придърпа надолу.

Накрая той коленичи до нея. Обхвана с длани лицето ѝ и го доближи до своето.

— Шели, обичам те. — Сладкият му горещ дъх докосна устните ѝ. — Няма да мога да се спра.

Тя поклати глава.

— Не искам да спираш.

Със сигурни и нетърпеливи ръце прегърна главата му и я придърпа към гърдите си. Той започна да целува щедрата уханна плът в забрава, обсипвайки я с пламенни влажни целувки. Когато устните му докоснаха зърното на гърдата ѝ и нежно го засмукаха, тя инстинктивно изви гръб. Ръката му се плъзна под извивката и притисна Шели нагоре и към себе си.

Когато първоначалната му дива жажда се поутоли, милувките му станаха по-нежни. Ръцете ѝ си играеха с гъстата му тъмна коса, навиваха я между пръстите си, палците ѝ галеха слепоочията и скулите му.

С устни той описа пътечка нагоре до устата и страстно я целуна.

— Може ли да те съблека? — попита Грант, допрял устни до кадифеното местенце под ухото ѝ.

— Да.

Той издърпа омотаната блуза от раменете и свали комбинезончето до кръста. Бавно се изправи и я издърпа след себе си. Разкопча полата ѝ, издърпа ципа и тя се свлече на пода заедно с комбинезончето. Той помогна на Шели да се измъкне от тях. Очите му обходиха тялото ѝ и ръцете му ги последваха.

Сключи ръце около гърдите ѝ не със страст, а с възхищение, сладко я целуна по устните, преди да коленичи отново. Чорапогащникът ѝ бе в сивкав оттенък и горната му част бе от прозрачна дантела. Той я целуна през дантелата. Когато издърпа дантелата надолу, целуна направо кожата ѝ и копнежът му така нарасна, че едва не разкъса чорапогащника на парчета, докато го издърпваше от краката ѝ. Овладейвайки желанието си, той се отдаде на този празник за очите, който му предлагаше очарователната гледка. Тя поглади веждите му с нежни пръсти, докато Грант изследваше всеки сантиметър от тялото ѝ, докосваше я, целуваше я, опитваше сладкия ѝ вкус. Той се наведе и потърка нос в триъгълника на нейната женственост.

— Грант — почти без дъх промълви Шели.

Той се изправи веднага, вдигна я на ръце и с лекота я понесе нагоре по спираловидната стълба.

Остави я да стъпи встрани до леглото и отметна покривалото. Изпепеляваща страст и нежна любов се бореха в очите му, когато я положи на леглото. С дързост, каквато не знаеше, че притежава, защото никога преди не се бе проявявала, тя се подпря на лакти, за да го вижда, докато той бързо се освобождаваше от дрехите си.

Докато смъкваше тесните си слипове надолу по мускулестите си бедра и прасците, тя възхитено се взираше в открояващата му се мъжественост. Грант се приближи към нея бавно, без да бърза

прекалено, за да не я изплаши. Затова бе изненадан, когато Шели му каза:

— Ти си красив, Грант. Красив. — Срамежливите ѝ пръсти се протегнаха да докоснат стегнатото му бедро. После тя се наведе напред и го целуна, отначало колебливо, после толкова настъпателно, че го остави без дъх, без мисли, сякаш без живот...

— Боже мой, Шели! — Грант се отпусна на леглото до нея и я сгуши в прегръдката си. Натискът на ръката му върху гърба ѝ я приближи още повече към него. Мекотата на корема ѝ пое силата на желанието му и пулсът им се сля в едно.

Той плъзна ръка по бедрото ѝ, толкова бавно, че умоляващ шепот се изтръгна от устните ѝ. Мъжът ги улови със своите устни, докато ръката му нежно раздели бедрата ѝ и докосна най-съкровената точка на нейната женственост. Милувката му бе опияняваща. Когато стана понастойчива, нейните ръце се ключиха около врата му. Дъхът му бе като нежен полъх на вятъра в ушите ѝ, когато тя изхлипа радостно:

— Не мога да повярвам, че това се случва. Да не би да е просто още един сън. О, Боже, дано не е.

— Истина е, любима. Ти си истинска. Скъпа и безценна за мен и толкова много жена.

Въздишка от удоволствие се откъсна от гърлото ѝ, когато той я докосна така, както никога не бе докосвана. Сърцето и душата и мислите ѝ се обляха от искряща светлина.

— Грант... — извика тя, като се опитваше да го придърпа отгоре си.

— Не, любов моя — прошепна той близо до врата ѝ. — И двамата изпитваме едно и също, от началото.

Тогавата замъгленото ѝ съзнание не разбра смисъла на думите му. Само усети великолепно чувство, когато ръката му се плъзна по извивката на ханша ѝ и я повдигна леко, за да посрещне мощния му тласък. Тя го пое, повдигна бедрата си над неговите и го притисна към себе си. Бе пометена от огъня му. И това, което се бе случило само веднъж в живота ѝ досега, и то само преди секунди, се повтори, още по-върховно, по-пълноценно от първия път, защото сега той бе в нея.

Телата им още бяха преплетени заедно, а те лежаха, останали без дъх и изпълнени от наслада. Косата ѝ бе като влажна коприна, която покриваше гърдите му. Ръката му леко галеше извивката на гърба ѝ.

— Грант — прошепна Шели, като се поколеба да не наруши този момент на блаженство. — Вярваш ли в приказки?

Грант дишаше дълбоко и тя усети, че той се раздвижва отново.

— Не преди тази вечер.

---

[1] В превод „prudence“ означава благоразумие, разсъдливост. —
Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Грант разглеждаше бърканите яйца, които бе набол на вилицата си, и каза замислено.

— Ти дори не попита.

Шели завъртя глава и го погледна въпросително.

— За кое?

Той бавно сдъвка хапката си, преглътна, отпи от кафето и отвърна:

— Нито веднъж не ме попита за Миси Ланкастър и мен.

Тя хвърли поглед към своята празна чиния. Не си спомняше откога храната не ѝ се бе струвала толкова вкусна или откога не бе чувствала такъв глад. След като си бяха взели душ заедно, Шели се бе увила в неговия син хавлиен халат, който на Грант му стигаше до средата на бедрото, а на нея — до коленете. Тя го бе убедила да си облече само долнището на пижамата.

Сега, когато за пръв път закусуваха заедно, тя го погледна и отново бе поразена от красотата му. Косата му беше още влажна от душа. Бузите му бяха гладки, защото се бе бръснал скоро. Косъмчетата по тялото му се къдреха и извиваха по начин, който продължаваше да я очарова, въпреки че ги бе изучавала безброй пъти през нощта със сънени пръсти и унасящи се очи. Тя си спомни точно соления вкус на тънката пелена от пот, която го покриваше всеки път, щом се любеха. Езикът ѝ я изтриваше от кожата му, докато той ѝ шепнеше любовни думи и прекарваше пръсти през косата ѝ.

Погледът, който отправи към него сега, бе топъл и замечтан заради връхлетелите я спомени.

— За мен не беше важно да знам. Нищо, което си направил или би могъл да направиш, не би променило чувствата ми към теб. Мислех си, че ако искаш да знам, сам ще ми кажеш, без да трябва да питам.

Той остави бялата си чаша в чинийката и се протегна през масата, за да покрие ръцете ѝ със своите.

— Нямам представа каква любовница е била Миси Ланкастър. Аз никога, никога, Шели, не съм бил неин любовник. Тя бе влюбена в друг.

Шели преглътна бавно.

— Ти беше ли влюбен в нея? — Обръчът на ревността се склучи около нея и започна да я притиска. Тя не искаше да знае, но трябваше да го научи.

Той се усмихна леко и поклати глава.

— Не. Никога не сме били нещо повече от приятели. Хиляди пъти съм си пожелавал да не й бях толкова добър приятел. Може би, ако не бях, тя щеше да е жива.

Виждайки обърканото изражение на лицето ѝ, Грант каза:

— Нека ти обясня. Миси имаше връзка с един конгресмен. Той беше млад, хубав, известен, с амбиции в политиката... и женен, с три малки деца.

Намръщената физиономия на Шели показваше ясно мнението ѝ за този неназован конгресмен.

— Точно така — каза Грант, имайки предвид изражението ѝ. — Аз смятах, че не е влюбена в когото трябва, но тя бе луда по него. Както и да е — въздъхна той, — когато аз се присъединих към екипа на сенатор Ланкастър и се запознах с Миси, помежду ни възникна приятелство. Веднъж аз се съгласих неохотно да я придружа на един прием, където трябваше да се срещне с любовника си. След като онзи бе уредил някой да закара жена му къщи, „защото възникнало нещо спешно“, той се измъкна с Миси, за да прекарат заедно далече от хорските очи.

— И това им стана навик — предположи Шели интуитивно.

— Точно така. Аз попаднах в положението да ухажвам една от най-красивите млади и необвързани дами във Вашингтон заради удобството на любовника ѝ. Или я прибирах от техните срещи и я изпращах до дома ѝ в ранните часове, или тя си извикваше такси. Във всички случаи хората си правеха заключението, че момичето се среща с мен, а не с конгресмена с очарователната съпруга и трите деца.

Презрението на Грант към този мъж бе очевидно. Очевидно бе и презрението му към собственото му поведение.

— Какво се случи? — попита Шели внимателно. — Защо Миси се самоуби?

— Обичайното. Тя забременя и конгресменът побесня, когато му го съобщи. През цялото време тя наивно се е надявала, че той ще напусне жена си заради нея. Аз я бях предупреждавал от месеци, че надеждите ѝ са напразни, но Миси не ме послуша. Обади ми се от тайния им апартамент. Когато пристигнах там, тя бе неутешима. Той ѝ бил казал, че ще уреди един таен аборт, но че това е всичко, което може да очаква от него. Когато я оставих в дома ѝ, я посъветвах да си легне и да поспи. На следващата сутрин тя беше мъртва.

Шели постави ръката си върху неговата.

— Защо не каза на никого истината, когато бе несправедливо обвинен и уволнен от работа? Ако бе отишъл при сенатора и му бе разказал, нямаше ли да ти повярва?

— Може би. Не знам. Ако не бях назовал виновника, сенаторът можеше да си помисли, че съм си измислил цялата история, за да се защитя. А ако му бях казал кой бе другият мъж, той вероятно щеше да му обяви война. Щях да се радвам да видя как подлецът си получава заслуженото, но не исках да съсипвам жена му и децата. Те бяха единствените наистина невинни в цялата бъркотия. Дори Миси бе достатъчно голяма, за да знае, че се плаща за всичко.

— Малцина биха постъпили като теб, да поемат вината за нещо, което не са извършили.

Грант се засмя дрезгаво.

— Не ме обкичвай с медали, Шели. В онзи момент действията ми се ръководеха от апатия, не от лоялност. Беше ми писнало от двуличието и сплетниченето. Ако колегите ми смятаха, че мога да съм толкова коравосърдечен, то аз не исках да имам нищо общо с тях. Те бяха готови, дори нетърпеливи да повярват във вината ми, че съм съсипал живота на момичето. Аз просто изобщо не се интересувах какво си мислят за мен. — Той спря за момент, а тя го гледаше трогната. — Когато отидох във Вашингтон, летях в облаците, почти фанатично уважавах правителството и личностите, които се включваха в него. Не след дълго открих, че те са хора точно като всички останали, с всички слабости на човешката природа. Когато си тръгнах, чувствах, че съм над всичко това. — Той впери сиво-зелените си очи в нея и добави: — Но и аз не съм по-добър от тях.

Грант я издърпа да се изправи и да заобиколи малката маса, за да застане пред него. Хвана и двете ѝ ръце в своите.

— Ако се бе появила на лекциите ми като омъжена жена, пак се съмнявам, че това би имало значение за мен. Като те видях след десет години раздяла, зряла и по-красива отвсякога, не бих позволил на никой съпруг да ми попречи да те имам. Бих направил всичко, бих казал всичко, за да предизвикам това, което се случи между нас снощи.

Тя докосна посребрените коси на слепоочията му. Гласът ѝ трепереше от вълнение.

— Нямаше да ти се наложи да полагаш големи усилия. Слава богу, че не бях поставена в ситуацията да избирам между теб и съпруга си. И не съм сигурна, че моралът би повлиял на решението ми.

— Съпругът ти не е оценил каква жена си, Шели. Разбрах това. Усетих го по изненаданите ти реакции снощи.

Тя се усмихна мило на мъжката му суетност.

— Ако имаш предвид, че не ме е любил хубаво, прав си. Той никога не целуваше гърдите ми със страст. Понякога ги целуваше, но не така, както ми се искаше, не така, както го правиш ти. — Шели така и не разбра откъде се взе този нехарактерен за нея изблик на смелост, но не се притесни, че му казва тези неща. — Той не гъделичкаше с език сгъвката зад коленете ми, никога не ми говореше, докато се любехме, не ме гушкаше след това. Не можа да ме доведе до пълно удовлетворение, но и не ми прости за това. Ти успя. През цялата нощ.

Той грабна ръката ѝ, поднесе я към устните си и пламенно целуна дланта ѝ.

— Благодаря ти, че ми каза това, Шели. Боже, толкова ми се искаше да е точно така. Така ми си стори от учудената ти реакция. Толкова се надявах. Аз съм един проклет егоист, но ако не можех да имам девствеността ти, исках поне това.

Тя нежно прокара пръст по устните му.

— Отнемането на девствеността ми не означаваше нищо за мен. Болеше ме, беше акт без любов и нежност. Снощи беше... — Очите ѝ се плъзнаха по стените на кухничката сякаш абстрактната идея, която се опитваше да назове, бе някъде на стената. — Раждане. Аз станах жена.

Очите му се изпълниха от вълнение.

— Обичам те.

— Обичам те. — Тя нежно повтори думите. После, защото ги бе потискала в себе си десет години, ги повтори отново, по-силно.

Той я притегли към себе си и положи чело на гърдите ѝ. Ръцете ѝ обгърнаха главата му и я притиснаха към себе си. Останаха в тази поза дълго, наслаждавайки се на изречените обяснения в любов. Когато Грант повдигна глава, очите му излъчваха недвусмислена покана.

— Всички тези приказки за целувки по коленете и така нататък ме... хъм...

С умели движения той развърза колана на халата от фината ѝ талия. Страните на хавлията се отпуснаха и му разкриха голото ѝ тяло. Ръцете му галеха задната страна на бедрата ѝ под халата, докато той сведе глава и притисна устни към пъпа ѝ. Езикът му се стрелна в малката вдлъбнатинка и той промърмори доволно.

— Мислиш ли, че може да ти дойде подходящо настроение?

Устата му, гореща, влажна и настойчива, беше достатъчно убедителна. Дланите му обхванаха дупето ѝ и започнаха да го мачкат нежно.

— Трябва да ти призная нещо — промърмори тя. — Помислих си го още преди теб.

— Не бъди сигурна.

— Хайде да се качим горе.

— Хайде да останем тук.

Той я изненада и преди тя да осъзнае какво става, вече я бе придърпал в скута си.

— Грант — прошепна тя с широко отворени очи. — Аз никога...

Той примигна закачливо, доста доволен от себе си, докато развързваше връзката на пижамата си.

— Ти винаги си била... хъм, Шели... отлична ученичка, винаги си... усвоявала бързо — се напрегна да каже Грант през зъби, докато тя показваше очевидна склонност към нововъведения.

— Ти си... добър... учител.

Сухото скучно съдържание на учебника по финанси, който тя четеше, не достигаше до съзнанието ѝ. От един час се опитваше да осмисли фактите от текста, но мислите ѝ бяха много надалече и очите ѝ като с магнит постоянно се връщаха на мъжа, който седеше в другия край на стаята и се бе задълбочил в книгата, която лежеше в скута му.

Толкова го обичаше, просто любовта не можеше да се побере в тялото ѝ. Сексуалната привлекателност на Грант и нейната собствена реакция към сексуалното му излъчване я поразяваше. Даръл, макар и добре запознат с механиката на човешката сексуалност, си нямаше и представа от романтичност, от техниката на любенето. Той не би разпознал в жената, която без притеснения се бе любила с Грант по всевъзможни начини, същата жена, която бе лежала безучастна и неподвижна под него. Щеше да се побърка, ако разбере колко лош любовник е бил. Тази мисъл я радваше по някакъв перверзен начин.

— Ти само гледаш отнесено. — Тихите думи на Грант я извадиха от замаяността и я накараха да го погледне, когато той повдигна поглед от книгата си.

— Уча.

— Тъхъ. — Отвърна той очевидно неубеден.

— Ще съм ти благодарна, ако не ме прекъсваш повече — каза Шели официално.

Мъжът се усмихна, преди да се върне към четивото си.

Времето, което все още беше студено и дъждовно, ги бе насърчило да си останат вкъщи. Бяха се върнали в леглото, след като разчистиха кухнята след закуска. Малко поспаха и се освежиха, но решиха да помързелуват до края на деня. И двамата ревниво кътаха това скъпоценно време заедно и не искаха нещо да го помрачи.

С неохота тя му беше признала, че трябва да учи за изпита по финанси. Тъй като той пък трябваше да подготви лекциите си за следващата седмица, се съгласиха да прекарат два часа поотделно, за да учат. Те застанаха в средата на стаята и сцената, с която се разделиха, бе точно като извадена от някой сърцераздирателен филм.

— Хайде да седнем заедно на канапето. — Той целуна ухото ѝ и с език проследи очертанието му.

— Не. Нищо няма да научим и само ще удължим мъчението си.

— Обещавам да не те докосвам.

— Но аз не мога да обещаая. — Тя плъзна ръце под ризата му и притисна длани към гърдите му.

— Но така ще седя чак там — оплака се Грант. — Ще ми липсваш.

— Няма да стане. — Тя въздъхна, разкопча ризата му и го обсипа с целувки.

— Страхуваш се, че ще те разсейвам ли? Че ще правя нещо такова? — Той сведе глава и близна зърното на гърдата ѝ с език.

Тя бе облякла една негова стара риза. Той я бе убедил, че и сама не иска да облече тесния си костюм. Освен ризата, на която бе навила ръкавите до лактите си, бе облякла бели спортни шорти, които ѝ стигаха точно до под коленете. Ризата стигаше до средата на бедрата и поне малко я прикриваше.

Когато Грант се отдръпна, мекият памучен плат беше мокър, там, където устата му бе оставила следа.

— Или нещо разсейващо като това?

Пръстите му се плъзнаха по корема ѝ, скриха се под ризата и стигнаха до тъмния триъгълник, където се събираха бедрата ѝ.

— О, Грант, — простена тя и с върховно усилие на волята го отблъсна. — Тръгвай.

— Сухарка — измърмори той, но отиде до другия край на стаята и потъна в креслото.

Сега, почти час по-късно, тя все още не знаеше повече за изпита, отколкото преди да започне. Дори от такова разстояние той продължаваше да я разсейва. Единственото, върху което можеше да се концентрира, бе споменът за това как я любеше, начинът, по който устните и ръцете му можеха до я доведат до такъв връх на сексуалната възбуда, какъвто никога не си бе представяла. Тя би трябвало да се досети, че между тях двамата ще се получи така. Не беше ли ѝ подсказала целувката отпреди десет години, онази забранена целувка, която отказваше да се изтрие от съзнанието ѝ, че никой мъж няма да я люби като него?

Шели с умиление си мислеше за миналото. За бъдещето изобщо не се замисляше. То я плашеше. Защото накъде щяха да тръгнат оттук нататък? Тя го желаше, но да се посвети на един мъж бе нещо, което се бе заклела да не прави никога повече. Презираше жената, в която се бе превърнала, когато се ожени за Даръл, защото бе изгубила индивидуалността си. Бе станала бледа сянка, съществуваше без живец, без душа. Никога нямаше да допусне това да се случи отново.

Грант ѝ бе казал, че я обича. Но докога? Той не бе говорил за обвързване. Дали тя не беше само като освежителна напитка, която му бе необходима, за да се възстанови след бурите във Вашингтон? Щом се почувстваше по-добре, какво ли щеше да изпитва към нея?

— Сега вече се взираш и се мръщиш — подразни я той.

Тя примигна, докато погледът ѝ се фокусира и мръщенето ѝ се превърна в доволна усмивка. Ако за тях нямаше бъдеще, Шели не искаше да се занимава с този факт в момента. Нямаше да пропилява времето, което имаха сега, като премисля какво може да се случи.

— Извинявай — каза тя, като окончателно се предаде и затвори учебника си. — Просто си мислех за ужасната оценка, която ще получа на този изпит и как това ще е изцяло по твоя вина.

След като нетърпеливо бе очаквал и най-малката покана от нейна страна, Грант скочи от стола си и дойде да се опъне до нея на канапето.

— Може би ще трябва да се примириш с една петица. — Той потърси устата ѝ с жарка целувка.

— Ти подготви ли си лекциите? — успя да попита тя, когато най-после устните ѝ бяха освободени.

Той не ѝ обърна внимание и започна да обсипва с целувки врата ѝ. Вратът ѝ се изви красиво и го улесни.

— Мислех си, че мога да си сменя предмета и да започна да преподавам анатомия и физиология. Ще си прекарваме страхотно, докато правим разни изследвания. Ще имаш само шестици.

— Така ли? — попита тя с много плътен и нисък глас.

Той бе разкопчал ризата и нежно милваше гърдите ѝ. Обхвана едната, леко я повдигна и склучи устни около кафеникавото зърно.

— Ъ-хъ — изсумтя, без да отлепя устни, като сладко и нежно смучеше зърното ѝ.

Ръцете ѝ се плъзнаха по гърба му и обгърнаха стегнатия от дънките ханш. Насърчен от нея, той се намести между бедрата ѝ. С малко непохватни пръсти тя започна да се бори с колана на дънките му.

— Грант?...

— Да, любов моя, да...

И двамата замръзнаха, когато звънецът силно иззвъня.

Той допря чело до нейното и изпусна една дълга въздишка. Звънецът иззвъня повторно. Грант я погледна с извинително изражение.

— Не мърдай — нареди той, надигна се от канапето и закопча колана си на път за вратата. Открехна я само няколко сантиметра.

— Да? — почти изръмжа Грант.

Прельстителен кикот изпревари появата на Пру Цимерман в стаята.

— Така ли се посреща... приятел?

Тя се завъртя към вцепенения Грант, преди да забележи Шели, която се сви в ъгъла на канапето, подви крака под себе си и забързано закопча ризата си, въпреки че платът се бе увил около бедрата ѝ доста многозначително.

Грант не бе успял да закопчае ризата си и Пру предизвикателно прекара пръсти нагоре и надолу по линията на илиците, докато казваше:

— Отбих се да попитам за някои допълнителни материали за четене. Не се представих на теста така добре, както очаквах.

Шели не можеше да повярва, че момичето е толкова безцеремонно. Гърдите ѝ очевидно не бяха стегнати от сутиен и зърната ѝ ясно прозираха през плетения пуловер. Тя се доближи до Грант с олюляване и изви главата си по начин, който явно смяташе за неустоим. Когато ръката ѝ се плъзна в отворената му риза, Шели изпита дива ревност и ядосано извика.

В същото време пръстите на Грант се стегнаха като менгеме около китката на момичето и яростно избутаха ръката ѝ.

Пру рязко се извърна и срещна гневните сини очи на Шели. Тя забеляза, че е не съвсем облечена от пръв поглед. Устните ѝ се разтеглиха в тънка ивица от яд и раздразнение, а очите ѝ се присвиха преценяващо.

— Мис Цимерман, най-учтиво ви моля повече да не идвате тук и да не се обаждате. Всичко, което се наложи да обсъдите с мен, може да бъде обсъдено в учебната зала. — Грант се държеше строго. Шели предположи, че ако той се изпуснеше от контрол, щеше да удуши младата жена.

— Не бъдете смешен, мистър Чапмън. Знаете много добре защо съм тук.

— В такъв случай намирам поведението ви не само грубо, но и обидно. Не е необходимо да ви напомням, че сте само моя студентка, нищо повече.

— Точно като нея — изпищя Пру и посочи с обвиняващ пръст Шели, която едва се сдържаше да не се втурне към момичето и да му издере очите. С радост би я удушила, защото бе докоснала Грант по

този начин. — Какво прави тя тук разсъблечена, удобно полегнала на кушетката ви?

— Това изобщо не е твоя работа — разгорещено отвърна Грант. Той я сграбчи за рамото и я повлече към вратата. Отвори с една ръка, а с другата я избута навън.

— Добре, аз ще се погрижа ректорът Мартин да научи, че спите с една от студентките си — заплаши тя, преди Грант да затръшне вратата и решително да заключи.

— Вярваш ли й? — извика Грант, като нервно прокара ръка през разбърканата си коса. — Аз... Шели?

Той се обърна и видя пребледнялото и напрегнато лице. Вместо да трепери от гняв, както преди секунди, тя се бе свила уплашено.

— Какво има? — втурна се той към нея.

Тя преглътна.

— Нищо, Грант. Мисля, че трябва да ме откараш у дома. — Тя започна да се надига, но ръцете му я възпряха.

Той повдигна главата й, за да я накара да го погледне в очите.

— Погледни ме — настоя, когато тя се опита да извърне глава. — Защо? Защо искаш да те отведе вкъщи? *Защо*, по дяволите?

— Защото... защото... тя е права, Грант. Аз не би трябвало бъда съм тук. Хората ще си помислят...

— Изобщо не ми пука какво ще си помислят хората — изръмжа той.

— На мен пък ми пука — извика тя в отговор.

— Шели... — Ръцете му обгърнаха раменете й така здраво, че тя изохка. Той леко отпусна хватката си.

— Научил съм, че независимо колко предпазлив си, хората няма да пропуснат шанса да те посочат с пръст. Хората обичат да клеймяват другите, защото това им дава усещане за морално превъзходство. До никъде не стигаш, ако се опитваш да угодиш на всички. Безполезно е, невъзможно е. Трябва да се съобразяваш само със себе си.

— Не, Грант. Много отдавна са ме научили, че трябва да живеем според правилата, независимо дали ни харесва или не. Ние с теб нарушаваме правилата. Аз съм живяла по един начин двадесет и седем години. Не мога сега да започна да се променям. — С цялото усилие на

волята си тя го погледна и добави: — Ако не ме закараш до университета да си прибера колата, ще отида пеша.

Той ядосано изруга.

— Добре. Качи се горе и се облечи.

Тръгнаха след минути. Грант излезе заедно с нея навън, заключи зад себе си, без да обръща внимание на дъжда, помогна ѝ да се качи в колата и даде назад по алеята.

— Колата ми е паркирана зад Хейууд Хол — обясни тя, когато той подкара в посока, противоположна на университета.

— Гладен съм. Бях планирал да те изведа на вечеря днес.

— Защо? Като възнаграждение за услугите ми?

Мъжът рязко извърна глава и тя уплашено се сви под гневните искри, които изскачаха от очите му.

— Приемай го, както искаш — изръмжа той.

Шели предпочиташе да ѝ бе ударил плесница. Тогава поне щеше да я боли само бузата. Сълзите замъглиха погледа ѝ точно като дъжда, който трополеше по предното стъкло. Тя извърна глава, за да не види той ефекта от словесния дуел, и гордо стегна рамене.

Той караше към покрайнините на града, към един ресторант, където предлагаша вкусни пържоли. Очертанията на сградата, построена в селски стил, се появиха в далечината, през размазания воал на дъжда.

— Надявам се, че обичаш пържоли?

— Върви по дяволите — отвърна Шели, рязко отвори вратата и се втурна през дъжда към вратата на ресторанта. Ако той си мислеше, че трябва да следва етикета и да я заведе на ресторант, тя искаше само това да стане по-бързо, така че да може да се прибере вкъщи и да бъде ближе раните си.

Шели още повече се затвори в себе си, щом видя буреносното изражение на лицето му, когато той дойде при нея на закритата веранда и отвори вратата. Ръката му се движеше рязко като пружина.

— Влизай — каза ѝ напрегнато.

Тя му отвърна с един яростен поглед, преди да премине покрай него.

Една сервитьорка ги настави на маса близо до камината.

— Да ви предложи нещо от бара? — попита тя.

— Не. Да — отвърнаха те едновременно.

— За мен нищо — заяви Шели с подчертано достойнство.

— Наливна бира, моля — каза Грант.

Сервитьорката остави менютата и Шели се задълбочи в своето, докато жената се върна с бирата на Грант, за да им вземе поръчката.

— Шели? — попита той учтиво.

— Само салата. Със сос винегрет.

— И една пържола за нея. Средно препечено филе. И печен картоф с всички гарнитурни. За мен ребърца, средно препечени и печени картофи. Сос „Хиляда острова“. — Той затвори менюто, подаде го на озадачената сервитьорка, а очите му предизвикваха Шели да му се противопостави.

Тя само повдигна рамене, извърна глава и се взря в огъня. Решително остана мълчалива през цялото време, като учтиво отговаряше на въпросите му, но не подхвана никакъв разговор. Ако това не бе нищо повече от отплата, проклетата да е, ако му позволи да се забавлява.

Когато се върнаха в колата, той включи на скорост и потегли по излъсканото от дъжда шосе. Нарастващият му гняв само подхранваше нейния. Нежният любовник от предишната нощ бе изчезнал, на негово място беше един сърдит, огорчен мъж, когото тя не познаваше.

На няколко пресечки от университета той зави по нейната улица.

— Колата ми...

— Знам. При Хейууд Хол е. Не искам да караш в това време.

— Мога да се погрижа за себе си — извика тя.

— Сигурен съм, че можеш — отвърна ѝ той на висок глас. — Използвай ме!

Пред къщата ѝ Грант настъпи спирачките и хвана ръката ѝ, преди тя да отвори вратата.

— Недей — само промълви той, но и тази едничка дума бе достатъчна. Само с малко безразличие и доста повече страх Шели му се подчини и го изчака да заобиколи колата и да ѝ отвори.

— Благодаря ти за всичко — каза тя престорено мило, вкара ключа в ключалката на вратата и го превъртя.

— Не бързай толкова! — Той задържа с крак вратата отворена и бързо влезе след нея. — Няма да те пусна сама в празна къща, след като не си била тук предната нощ. Не ме интересува колко добре можеш да се грижиш за себе си. — Грант затвори вратата и светна.

Внимателно провери цялата къща, докато тя продължаваше да стои изправена и изпитваше нарастващо раздразнение. Когато той се върна в стаята, очевидно никак не бързаше да си тръгне — бе съблякъл якето си и го държеше с един пръст, праметнато през рамо. Тя кратко изрече:

— Лека нощ.

С лукава усмивка Грант остави якето си на един стол.

— Пожеланията за лека нощ обикновено се правят в спалнята, Шели.

Тя стоеше няма и недоумяваща, когато той се приближи и я прегърна, обвивайки едната си ръка около кръста ѝ като стоманен обръч. Другата му ръка се зарови в косата ѝ.

— И обикновено се придружават от целувка.

— Не — едва успя да изрече Шели, преди устните му да се долепят до нейните. Целуваше я безмилостно, като варварин. Тя се бореше и извиваше, но той с лекота я повдигна и я понесе към спалнята, макар че Шели продължаваше да рита.

Така я стовари върху леглото, че ѝ излезе въздухът. Грант я последва незабавно, като я притисна под себе си.

— Пусни ме. — Сълзи от безсилие и отчаяние се смесиха, докато тя безполезно го налагаше с юмруци по гърдите.

— Нямаш никакви шансове. — Той стисна двете ѝ ръце в юмрука си. После преодоля съпротивата и на копчетата на блузата ѝ и за втори път в това денонощие издърпа сребристото комбинезонче и оголи гърдите ѝ. — Каж ми, че не ти харесва това. Че не го искаш. Че нямаш нужда от него. — Със свободната си ръка той я галеше. Докосваше я нежно, напълно противоположно на силата, с която я държеше неподвижна.

— Не, моля те, недей — изстена тя, когато тя почувства бунтовната реакция на собственото си тяло. Главата ѝ се мяташе по възглавницата, но битката бе загубена и Шели го знаеше. Усилията ѝ да се откъсне не стихаха, но вече не бяха толкова решителни. Протестите ѝ се сведоха до накъсани молби, когато езикът му се плъзна по кожата ѝ. Преминаваше от едната ѝ гърда към другата с милувка като докосване от крилата на пеперуда.

При първите признаци на съгласие от нейна страна, Грант пусна ръцете ѝ. Те се заровиха в косата му и трескаво го притиснаха, сега

уплашени, че той може да пожелае да си тръгне.

— Шели, Шели.

Усещаше дъха му върху корема си, докато той издърпа полата и свали чорапогашника ѝ. Той го проклинаше, както и собствената си непохватност. За да не я ужаси със силата на желанието си, Грант се принуди да поспре и да се поуспокои, но нетърпеливите ѝ ръце върху раменете му бяха трескави и настоятелни. Той долепи устни до нейните, а пръстите му само потвърдиха това, което бе предположил. Тя бе готова за него, отстъпчива и влажна.

Той забързано се освободи от дрехите си и се намести върху нея. Обхвана с длани лицето ѝ и потърси очите ѝ.

— Мислиш ли, че ще позволя на едно глупаво момиче да застане помежду ни? След десет нещастни години и за двама ни, мислиш ли, че ще позволя на нещо или на някого да ни лиши от това щастие?

Тя поклати глава, сълзи от любов се стичаха по бузите ѝ и намокриха ръцете му.

— Нали ти казах, че ако си моя за една нощ, няма да мога да те пусна да си отидеш — продължи той. — Но ще си тръгна, ако ме помолиш. Ще си тръгна. Сега. Но ти трябва да ме помолиш.

Пръстите ѝ се сплетоха зад главата му и тя го придърпа надолу. Прошепна:

— Не, Грант. Не тръгвай.

— За вечерята. Нямах предвид това, което казах...

— Нито пък аз. Беше глупаво да го кажа.

— Аз бях груб. Аз те нараних.

— Не, не — прошепна тя. — Но сега ме люби.

Тялото му потъна в нейното, твърдо и решително, и запълни празнината, която отсъствието му бе създадо и която само той можеше да запълни. Когато жизнената му сила започна да пулсира в нея, той каза:

— Нищо вече няма да ни раздели.

И тя му повярва.

Събуди се в неговата прегръдка. Усещаше полъха от равномерно дишане на Грант в косата си и разбра, че той спи

дълбоко. Леко се измъкна, зави го и отиде до дрешника, за да наметне една вълнена роба.

Обви се в нея и тихо се придвижи към кухнята с намерението да направи кафе и да му го занесе, когато се събуди. Разсъждавайки над съблазнителните перспективи за това какво ще се случи, след като кофеинът ги съживи, тя не осъзна веднага, че на входната врата се чука. Озадачена кой може да идва толкова рано сутринта, отиде да провери.

Надникна през малкото прозорче отстрани на вратата и сърцето ѝ се качи в гърлото.

— Даръл — прошепна тя отчаяно.

ОСМА ГЛАВА

Той отново почука, този път по-настойтелно. Само за да спре настойчивото му тропане, тя отключи вратата и отвори.

Дълго двамата се гледаха втренчено през прага. Шели се наслаждаваше на пълното безразличие, което изпитваше при вида му. По-рано, скоро след развода им, сърцето ѝ щеше да изскочи, когато го видеше. Ставаше нервна и притеснена. Преди той притежаваше силата да я кара да се чувства незначителна. Вече не.

Като знак на новопридобитата ѝ увереност, тя го накара пръв да заговори.

— Шели — изрече той студено и покровителствено. Още бе запазил момчешката си хубост с трапчинките на бузите. — Събудих ли те?

— Да — излъга тя.

Даваше ѝ чувство за превъзходство и фактът, че е гола под робата си и че той не може да възбуди тялото ѝ, никога не бе могъл. Копнееше да му изкрещи това в лицето, да размаха провала му като знаме, да го унижи и обиди така, както той бе постъпил с нея вечерта, когато безчувствено я бе информирал, че не я иска вече в живота си.

— Може ли да вляза?

Тя повдигна рамене и се отдръпна настрани. Даръл забързано се промъкна покрай нея и едва сега тя забеляза гнева му, който пречеше на трапчинките му да се покажат. Нещо го бе вбесило. Той рядко си позволяваше да му личи, че е разстроен.

Обърна към нея чак след като бързо обходи с поглед стаята.

— Седни! — заповяда Даръл, извивайки пръсти върху бедрата си, което бе още един знак за нервността му.

— Не — отвърна Шели и кръстоса ръце на гърдите си.

Не можеше да си представи какво го е довело чак от Оклахома, толкова рано в неделя сутрин, но нямаше намерение да се подчинява на заповедите му както някога. Единственото чувство, което той

пораждаше в нея, бе любопитство. Но тя нямаше да му достави удоволствието да го попита какво иска. Само го погледна хладно.

Челюстта му се стегна. Той скърцаше със зъби — навик, с който се опитваше да се пребори от години. Пак заогъва пръсти.

— Искам да знам какво по дяволите си мислиш, че правиш?

Тя примигна няколко пъти и се засмя.

— Канех се да правя кафе.

Той заплашително пристъпи към нея.

— Не ми се прави на остроумна, по дяволите. Знаеш за какво говоря. Онзи Чапмън. Виждаш ли се с него?

Шели разсеяно се зачуди как думите минаваха през устните му, без да личи те да се движат.

— Да — отговори тя просто. — Посещавам неговите лекции по политически науки два пъти седмично.

— Много повече от това е — изръмжа Даръл, внезапно давайки воля на трудно сдържания си гняв. — Един мой приятел ви е видял заедно на футболния мач и после в къщата на ректора. Ходела си в апартамента му вечер. Какво по дяволите си мислиш, че правиш? — запита той отново.

— Това изобщо не е твоя работа — отвърна тя и отметна глава назад по такъв предизвикателен начин, какъвто той никога не бе виждал и който веднага го порази. Бурята, която се надигаше в очите ѝ, също бе нещо ново за него.

Когато Даръл се осъзна, изсъска.

— Как ли пък не. Ти си моя...

— Бивша жена, д-р Робинс. И то по твоя воля, ако си спомняш. Не знам защо си тук и никак не ме е грижа, но сега ти казвам да си тръгваш.

Той не ѝ обърна внимание.

— Винаги си си мечтала за него, нали? — ухили се ехидно. — Не знам дали си даваше сметка колко често споменаваше името му. Боже мой, седем години, осем години след училище, кой по дяволите си спомня учителите. Не и ти. „Мистър Чапмън това, мистър Чапмън онова.“ Мислех, че си като омагьосана, защото е във Вашингтон. Но сега ми се изяснява, нали? При неговата лоша репутация бих предположил, че юношеското ти влюбване ще се поохлади. Или онова,

което е направил с момичето във Вашингтон, само го прави още по-неотразим?

Тя нямаше намерение да защитава Грант пред този палячо. Обърна му гръб, отиде до вратата и я отвори.

— Не си прави труда да идваш пак, Даръл. Сбогом!

Той прекоси стаята и затръшна вратата. Сграбчи я за раменете и я разтърси грубо.

— Спиш ли с него?

— Да — отвърна натъртено тя и го погледна триумфиращо. — И се наслаждавам на всяка минута.

— Кучка. — Той избухна и Шели разбра, че го е наранила по възможно най-болезнения начин. Бе засегнала егото му, което от години имаше нужда от отрезвяване. Той не можа да го понесе. — Знаеш ли, че ставал за посмешище? Знаеш ли?

Той я разтърси още по-силно, но тя не реагира.

— Правя теб за посмешище, Даръл, и точно заради това си ядосан. Какво направи приятелят ти? Върна се в града и разказа на всички, че безличната ти срамежлива женичка вече не изглежда толкова безлична и срамежлива? Той разказа ли на всички, че тя не се нуждае от теб в крайна сметка? Че е по-щастлива всеки час от живота си без теб, отколкото ти си успял да я направиш щастлива за пет години? Ако е казал така, бил е прав.

— Млъкни — изкрещя Даръл. — Не давам и пукната пара какво правиш с живота си, но ме засяга как това влияе на моя. Създал съм си име. Ще се женя за дъщерята на главния лекар. Можеш ли да си представиш какво би означавала една такава партия за моята кариера? Но ако се разчуе и дума за евтината ти историйка с твоя професор, това ще запрати всичките ми планове за кариера на боклука. Ще прекратиш тази смешна връзка незабавно. Поне докато не се ожения повторно.

Тя му се изсмя в лицето и го вбеси още повече.

— *Твоето* име, *твоята* женитба, *твоята* кариера. Мислиш ли, че ме е грижа за всичко това?

— Никога не те е било грижа.

— О, и още как. — Думите ѝ сами се изстрелваха. — Достатъчно ме бе грижа, когато работех дълги усилни часове, за да те издържам да завършиш медицина. Достатъчно ме бе грижа, за да ти правя проучванията и да печатам изнурителните ти, безкрайни курсови

работи. Но когато завърши трети по успех, не ми се отблагодари с ваканция и дори не ме заведе на ресторант. Ти отиде на тридневна екскурзия до Мексико с двама състуденти.

— Заслужавах малко почивка.

— И аз!

— Значи малкия спектакъл, който разиграваш сега, е за да ми отмъстиш за неправдите, които съм струпал на главата ти, така ли?

Шели поклати глава невярващо.

— Твоето ето никога не престава да ме изненадва — разсмя се тя. — Не бих пропилявала такава ценна енергия заради теб. Може да станеш най-известният лекар на света или може да гориш в ада, не ми пука, Даръл Робинс. Ти ме отрязва от живота си и това бе най-хубавото нещо, което ми се е случвало.

Той се наведе към нея.

— Беше най-хубавото нещо, което ми се е случвало и на мен. Като си помисля, че се отказах от свободата си, за да се оженя за такъв айсберг като теб. Гаден номер ми изигра, миличка. Накара ме да те желая толкова, че да се оженя за теб, само за да открия, че си направена от камък. Предполагам, че твоят професор е бил малко шокиран, нали? Или ти бе достатъчно добра да го предупредиш, че да го прави с теб, ще е горе-долу толкова възбуждащо, колкото да го прави с труп.

Тя пребледня, поразена от унизителните му думи. Но преди да успее да му отвърне, той бе изблъскан настрани от нея и притиснат към стената. Ръката на Грант бе стиснала врата на Даръл като стоманени клещи.

Гол до кръста, явно бе имал време само да нахлузи дънките си, той бе подивял от ярост. Косата му заплашително падаше върху челото. Той бе небръснат и челюстта му се очертаваше в още порешителна линия. Очите му хвърляха искри в лицето на Даръл с първобитна жажда за кръв.

— Ако някога пак й говориш така, ще размажа хубавата ти усмивчица, на която толкова разчиташ — изръмжа Грант.

Даръл нервно преглътна. Неуспешно се опита да прояви мъжество.

— Само ще прибавиш физическа саморазправа към другите си престъпления.

Грант се разсмя, но в очите му нямаше нищо весело.

— Говори каквото искаш за мен. Обиждай ме, ако това те кара да се чувстваш по-добре. Повярвай ми, бил съм атакуван от много по-важни и силни хора от теб, Робинс. Не можеш да ме засегнеш. Но ще те убия, без да се замисля, ако говориш така на Шели.

— Казах самата истина — изпищя Даръл.

— Каза чисти глупости. Не бих наранил Шели, като ти разказвам подробности, за това как сме се любили, но те уверявам, че това бе най-върховното изживяване, което съм имал в живота си. И докато си лежиш в студеното стерилно легло с удобната за кариерата ти съпруга, искам да си мислиш за всичко, което изпусках, всичко, което си захвърлил заради монументалното си безпочвено самомнение.

Нещо пламна в душата Шели, но това не бе притеснение от думите на Грант, бе благодарност и любов. Тя дори не забеляза погледа, който Даръл стрелна към нея. Той я погледна с пробуден интерес, но тя виждаше само Грант.

— Значи ще продължите с долната си малка връзка? — запита Даръл с презрителна нотка.

— Не — отвърна Грант спокойно.

Любовното блаженство, което изпълваше Шели, внезапно изчезна и очите ѝ се разшириха от тревога.

— Никаква връзка. Ние ще се оженим.

Тя отвори уста от изненада, но не произнесе нито звук. Даръл също бе останал безмълвен, когато чу отговора на Грант.

— И аз съм по-умен от теб, Робинс. Ще я любя така, както никога не си се сещал да го правиш, защото си бил прекалено глупав. Аз уважавам интелигентността и амбициите ѝ. Нейната кариера ще бъде не по-малко важна от моята. Нашият брак ще бъде партньорство. Ще я накарам да забрави дните, които е преживяла с теб и ти си се отнасял с нея като с изтривалка за обувки.

С един последен заплашителен поглед Грант го пусна.

— Махай се. Достатъчно развали сутринта ни.

Даръл почти се строполи на пода от облекчение. Бързо се съвзе, оправи палтото си и хвърли един презрителен поглед към Шели.

— Моите поздравления — каза той язвително. После направи грешката да се обърне с гръб към професора.

— О, Робинс? — започна Грант учтиво.

— Да? — отвърна докторът и се обърна войнствено към него.

— Това ти е за всичките пъти, когато си я правил нещастна и аз не съм бил наоколо да се погрижа. — Юмрукът на Грант изхвърча и се заби в корема на Даръл с глух звук, който очевидно бе последван от пронизваща болка.

Напереният доктор се преви на две, притиснал стомаха си. Безжалостно, Грант го сграбчи за яката, издърпа го да се изправи и го завлече до вратата. Избута го на верандата и го пусна с толкова уважение към достойнството му, колкото би проявил към някой умрял плъх.

С достатъчно изразителни и красноречиви епитети, професорът затвори вратата и я заключи. Но когато се обърна към Шели, изражението му веднага се смекчи. Той протегна ръце и тръгна към нея. След миг тя се бе сгушила в прегръдката му и се притискаше към обичните косъмчета на гърдите му.

Показалецът му избута брадичката ѝ нагоре и Грант я погледна с любов.

— Не беше със свещи и вино, не бях на колене, но това все пак си беше предложение. Омъжи се за мен, Шели — прошепна той забързано и притисна главата ѝ към извивката на рамото си.

Ръцете ѝ се обвиха около него. Тя го притисна към себе си и го прегърна силно. Стискайки силно очи, за да прогони самодоволния образ на Даръл, да изтрие обидните му думи от паметта си, Шели отвърна несигурно:

— Не знам, Грант, просто не знам.

Той чу нейната нерешителност и разбра нежеланието ѝ да се почувства отново като в капан. Отпусна леко прегръдката си и каза нежно:

— Хайде да се разходим в гората. Тази стая още вони на Робинс. С малко късмет, като излезем, мислите ти ще се прояснят и ще разбереш, че искаш да се омъжиш за мен.

— Много си мълчалива — отбеляза Грант.

По прищявка на есенния вятър едно златистокафяво листо бе паднало на бузата ѝ. Той го махна и погали косата ѝ.

— Мисля си.

Бяха поели по един селски път извън града и бяха пътували замислени и мълчаливи, докато накрая Грант паркира колата си в страни до дърветата.

— Хайде да походим — бе предложил той.

Измъкна едно старо одеяло иззад седалката, помогна ѝ да прескочи плитката канавка и я поведе към гората, блеснала в златисто в студеното есенно време.

Падналите листа бяха като дебел килим, който шумолеше под краката им. Дори след като мълчаливо се бяха съгласили да разпънат одеялото под един голям дъб, той уважи желанието ѝ да подреди мислите си. Тя лежеше положила глава в скута му, вирайки се през дебелите клони на дървото, без всъщност да разсъждава за случилото се сутринта, а се наслаждаваше на приятната тишина, на силата на бедрата под главата ѝ, на шепота на дъха му близо до лицето ѝ.

— Нещо хубаво ли си мислиш? — попита той и се наведе над нея.

— Почти.

— Искаш ли да ми кажеш?

— Мислех си, че с теб се чувствам по-добре, отколкото когато и да било през живота ми. — Тя изви глава нагоре, за да го вижда по-добре. — Разбираш ли какво имам предвид?

— Да.

— Искам да бъда с теб постоянно.

— Не виждам какъв е проблемът? — попита той, като долови болката в гласа ѝ. Зарови пръсти в косата ѝ. — Помолих те да се омъжиш за мен, Шели.

— Знам, знам — каза тя и седна. Опря чело на коленете си. — Но не знам дали трябва да се оженим.

— Ясно. Можеш ли да ми кажеш защо? Можем ли да го обсъдим. Има ли нещо общо със скандала във Вашингтон?

— Не, не. — Тя тъжно поклати глава, но не го погледна. — Казах ти, че що се отнася до мен, все едно това не се е случвало.

Той постави ръка на гърба ѝ, плъзна я нагоре до основата на врата ѝ, после надолу, чак до кръста. Нагоре и надолу, много нежно.

— Тревожиш се, че пак ще станеш втора класа човек ли?

Колебанието, предшестващо отговора ѝ, му подсказа повече, отколкото биха изrekli думите. Той издърпа ръката си.

— Казах ти, че ще бъдем равноправни партньори. Мислиш ли, че искам да си кротка и покорна, Шели? Аз искам съпруга и любовница, не постоянна домашна прислужница. Ти ще имаш същото положение в семейството, каквото и аз. Създала си си своя ниша в този свят и тя ще стане още по-голяма. Гордея се с това. Аз искам да обогатя живота ти, не да отнема независимостта ти.

Грант нежно постави ръка под брадичката ѝ и повдигна главата ѝ към себе си. Очите ѝ бяха препълнени със сълзи, когато срещнаха неговите.

— Как можеш да проявяваш такова разбиране? — запита тя дрезгаво.

— Толкова по-стар и мъдър съм от теб — отвърна той закачливо. Когато ъгълчетата на устата ѝ се извиха в усмивка, добави сериозно: — Всъщност, аз не съм от тези мъже, които искат жена им да стои на заден план, за да не застрашава егото им. Не виждам как твоят успех, в каквото и да е начинание, може да направи нещо друго, освен да подобри и моя живот.

— А какво ще кажеш, ако реша да работя, докато се издигна до президент на банка.

— Ще бъда винаги до теб, за да те окуражавам и побутвам нагоре по стълбата на кариерата ти, когато се отчаеш. — Ръката му се плъзна към дупето ѝ и леко я оципа. — Тази възможност просто ме очарова.

Тя се изчерви, повече заради това, което се канеше да попита, отколкото заради тази проява на обич.

— Ами ако реша да си остана вкъщи... и може би да се грижа за семейството?

— Определено ще се погрижа за моите задължения — отвърна той сериозно, въпреки че очите му проблясваха и зеленото в цвета им бе надделяло над сивото. — Това, което се опитвам да ти кажа, Шели е, че ще направя всичко, за да гарантирам щастието ти. Искам да си щастлива с мен. Искам да сме щастливи заедно.

За негова изненада лицето ѝ отново се сви измъчено и тя се извърна настрана.

— Шели, какво за бога...

— И аз искам да си щастлив с мен, но се страхувам, че ще те разочаровам — изхлипа тя.

— Какво говориш? — попита той със смесица от отчаяние и недоумение.

— Това, което Даръл каза за мен, бе вярно. Когато се оженихме, аз... аз станах като труп. Не знам какво ми става последните няколко дни, но никога преди не е било така. Представи си, че се оженим и аз... те разочаровам? Не бих го понесла. Ти си имал толкова много жени и...

— Шели, Шели! — Той я завъртя към себе си и я притисна до гърдите си. Прокара пръсти през косата ѝ, разтърка нежно врата ѝ. — Наистина ли смяташ да слушаш онзи надут петел и да позволиш на нещо, което той е казал, да ти влияе? Боже мой, не разбираш ли защо искаше да те обиди така?

Грант обърна лицето ѝ към своето и се взря в обърканите ѝ, пълни със сълзи очи.

— Той е разбирал, че под повърхността ти на възпитана и сдържана дама има страстна и чувствена жена. Аз го разбрах преди десет години, когато те целунах... Това, което вбеси Робинс и което ще продължи да го терзае до края на нещастния му живот, е, че той не е успял да извади наяве тази сексуалност. Причината да дотича днес не беше, че се е разтревожил, че връзката ни ще навреди на кариерата му. Той беше любопитен. Някакво мазохистично чувство го принуди да дойде и сам да се увери дали чувственото съществува в теб най-после се е освободило. Един поглед към жената, която си сега, и той разбра истината. И нали си е страхливец, единствената му защитна реакция беше да те нарани, да обиди женствеността ти.

— Но може би е прав.

Усмивката му бе мека и разбираща.

— Ще ти докажа колко грешни си — дрезгавото звучене на гласа му само му придаде специална нотка на интимност.

Тя го погледна втренчено, с широко отворени доверчиви очи, когато той се наведе и нежно я целуна по бузата. Устните му леко се движеха по скулата ѝ, после продължиха към слепоочието и завършиха с една сладка целувка по челото.

Отдръпна се, за да види резултатите от действието си.

— Очите ти придобиват този опушен оттенък, който е сигурен знак за възбудата ти. Дори когато отричаш, замъглените ти очи със сигурност те издават.

През цялото време, докато говореше, той разтриваше възглавничките на зоните ѝ между палеца и показалеца си. Сега се наведе към нея и целуна едната с бързо, едва доловимо докосване на устните си. После спря, задържа се. Езикът му закачливо си поигра, преди да се намесят белите му зъби и лекичко да я захаят.

Тя потрепери и без да осъзнава, постави ръце на раменете му. Той не бързаше. Отдаде същото задълбочено внимание и на другото ѝ ухо, докато накрая тя започна да извива главата си, опитвайки се да улови устните му със своите.

Когато накрая ѝ позволи да го направи, запечата устата ѝ със страстна целувка — те се съединиха толкова здраво, че нищо не би могло да ги раздели.

— Обожавам устата ти — каза Грант решително, докато обсипваше устните ѝ с горещи целувки. — Боже, наистина я обожавам. Всеки път, когато те целуна, сякаш ям вкусен сметанов десерт.

Когато я целуна отново, те се отпуснаха върху одеялото. Ръцете му се плъзнаха под фланелата ѝ и потръпнаха при усещането за топлата сатенена мекота на кожата ѝ. Възбуждащо бавно той си проправи път нагоре до под гърдите ѝ. Обхвана ги в дланите си, като едва ги докосваше. Дишането ѝ се учести и Грант се усмихна. Повдигна блузата ѝ и погледна към грейналите под слънчевата светлина гърди.

— Как можеш да се съмняваш в женствеността си, като имаш такива прекрасни гърди? — каза той, леко укорително. — Толкова са красиви. Създадени са за любовта ми. — Грант очерта с пръст едното стегнато кълбо. И пак. Кръговете, които описваше, ставаха все помалки, докато тя започна да се извива от възбуда.

— Целуни ме — помоли дрезгаво Шели, протягайки ръка във въздуха, докато успя да се вкопчи в косата му.

Той докосна зърната на гърдите ѝ с върха на езика си. Повдигна глава, за да се наслади на незабавната им реакция ѝ, после започна да милва едното с пръсти, докато устата му пое и засмука другото. Тя потъваше все повече в транс, в който той я водеше, а бедрата ѝ се полюляваха върху одеялото в свой сексуален танц.

Ръката му с милувки се спусна надолу до бедрото и го стисна през плата на изтърканите ѝ дънки. От устата ѝ се откъсна задъхан вик:

— Грант!

Целта му не бе да я измъчва, а да ѝ доставя удоволствие и той веднага реагира на мълчаливата ѝ молба. Той се надвеси над нея, взря се в отнесените ѝ очи, докато разкопчаваше дънките, и плъзна ръката си навътре. Пръстите му надигнаха финия дантелен ластик на бикините ѝ и покриха тъмния триъгълник под тях.

— Грант?... — Гласът ѝ бе станал тънък и писклив от възбудата, която причиняваха милващите му пръсти.

— Ти си истинска жена, Шели. Ще ти докажа каква страстна жена си.

Само за миг тя се противопостави на убедителния талант на пръстите му, докато осъзна, че това е безполезно. Предаде се на техните сладки заклинания и магията, която те правеха. Внимателно, нежно той докосваше най-чувствителната точка на женствеността ѝ с връхчето на пръста си. Истинска огнена планина се надигна в нея.

Тя неспокойно изви гръб. Без да осъзнава, покри ръката му със своята и я притисна. Планината потрепери от закипялото вътрешно напрежение.

— Шели, погледни ме — настоя той, като хвана другата ѝ ръка и преплете пръсти с нейните. Безизразните ѝ очи се отвориха, за да срещнат погледа му, и чак тогава успяха да се фокусират.

— Грант... ти си... о, любов моя... — Огнената планина изригна с вулканична енергия и пръстите му се оказаха стегнати в пулсиращия обръч. Вълните на удоволствието прииждаха и прииждаха, докато накрая пожарът стихна сам.

Главата ѝ се отпусна тежко на одеялото, докато гърдите ѝ се надигаха и отпускаха задъхано. Когато накрая пулсът ѝ се успокои и дишането ѝ стана по-нормално, тя отново отвори очи. Примигна срещу ярката слънчева светлина, докато той се наведе и ѝ направи сянка с главата си. Тя замаяно му се усмихна.

— Не знам дали трябва да бъда благодарна или засрамена — каза почти шепнешком.

— Никога не се срамувай от това, което си, а прояви благодарността си, като никога вече не се съмняваш, че можеш да ми доставиш удоволствие. Ти си единствената жена, която желая.

Тя внезапно осъзна, че е проявила егоизъм. Хвърли бърз поглед към красноречивото доказателство, което издуваше панталона му. Без

да се замисля за последствията, тя го докосна.

— Съжалявам. Не беше справедливо към теб.

Той се усмихна и започна да разкопчава колана си.

— Още не сме свършили.

Внезапно почувствала се като жизнерадостно палаво дете, тя се засмя.

— Грант, не можем — опита се да протестира, докато той се наместваше. — Някой може да ни види.

— Глупости. — Той сведе глава, за да опише жарка пътека от целувки по врата ѝ. — Просто се отпусни.

— Да се отпусна? Не мога — отвърна тя без дъх, като направи точно това, усетила сладкото господство на устата му. — Никога не съм се любила на открито.

— Не си?

— Не, никога.

— Нито пък аз — призна си той. — Така че е крайно време да го направим.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Е?

Усещането от движението на устните му по косата ѝ бе страхотно.

— Е, какво? — Тя се гушна в него, наслаждавайки се на топлината на тялото му след бурното любене допреди малко.

— Ще се омъжиш ли за мен? — Той пъкна ръка под блузата и погали гърдите ѝ. Само преди минути тя бе лежала гола и незащитена от устните му. Любовта бе разпалила страстта му и тя с удоволствие бе приела опустошителните му целувки. Сега се наслаждаваше на нежното му докосване.

— Може и да ме убедиш.

Палецът му бе мил и успокоителен.

— Моля те. Обичам те. Този уикенд беше невероятен. Надявам се, че можем да изживеем още хиляди такива. Но аз няма да се задоволя с връзка. Искам да споделяме живота си, не просто една страна от него. Ти не би живяла заедно с един мъж без брак, а и аз вярвам в пълното обвързване. Омъжи се за мен, Шели.

Тя премести глава, така че да може да го погледне в очите.

— Сигурен ли си, Грант? Аз съм момиче от малко градче, не съм космополитна като жените, с които си свикнал.

— Аз съвсем не бях светският мъж, за който ме представи пресата след смъртта на Миси. А даже и да бях, пак искам само теб.

— Предполагам, че се разбрахме в такъв случай — каза тя меко. А когато веждите му се извиха въпросително, добави: — Защото откакто се помня, винаги съм искала само теб.

Грант малко се впечатли от враждебната атмосфера, която цареше в кабинета на ректора Мартин, когато нахлу там на следващата сутрин. Без дори да се огледа в покритото с килим преддверие,

пристъпи към секретарката, подпря ръце на бюрото ѝ и се наведе заплашително.

— Съвсем навреме съм — изрече той.

Секретарката примигна към него през дебелите стъкла на очилата си и облиза тънките си устни.

— Той... той ще се срещне с вас веднага щом приключи с мисис Робинс.

С поклащане на сребристосинята си коса, оформена в прическа, наподобяваща кошер, тя посочи единствената друга личност в помещението. Шели седеше до стената на един от простите неудобни столове.

Грант се извъртя на пети и чак сега я забеляза. Устните му гневно се свиха. Той хвърли един унищожителен поглед към секретарката, после прекоси мрачната стая и отиде при Шели. Без никакво притеснение, хвана ръката ѝ и я стисна здраво, като седна на стола до нея.

— Значи и ти си получила покана — промълви той. Погледна към плика с монограм, досущ като този, който му бе връчен от куриер сутринта. В плика имаше покана да се яви в офиса на ректора в десет сутринта за обсъждане на въпрос от най-неотложно значение.

— Да. Един млад мъж ми я донесе тази сутрин. Опитвах се да ти се обадя, но вече бе излязъл.

— Добре ли си? — Той успокоително потърка opakото на дланта ѝ с палеца си. Очите му разтревожено оглеждаха лицето ѝ.

— Да — отвърна тя и се усмихна нежно. — Само дето не спях много добре.

Когато я бе отвел вкъщи след разходката им и двамата бяха решили, че е по-добре той да не остава при нея за нощта, както и тя да не остава при него, докато не се оженят.

— Нито пък аз. Не знаех къде да си сложа ръцете.

— Шшшт! — скара му се тя, изчервявайки се.

— Нямах търпение да те видя тази сутрин, а сега пък това. — Грант взе плика от ръката ѝ и плесна с него по дланта си.

— За какво... ъъм... — Шели стрелна поглед към секретарката, която изобщо не се опитваше да прикрие любопитството си. — За какво, мислиш, е всичко това? — попита тя шепнешком.

Той я погледна с изражение, което комбинираше разкаяние и пакостливост.

— Знаеш много добре за какво е това, както и аз.

Тя кимна намръщено.

— Мислиш ли, че Пру Цимерман е изпълнила заканата си?

— Може би. Сигурен съм, че ще се опита да ни нарани по един или друг начин. — Той удряше с юмрук по бедрото си. — По дяволите! Не ме интересува какво си мислят за мен, но не ми харесва да ме третират като някой първокурсник, заловен по бели гащи.

Шели пребледня и той промърмори.

— Извинявай. Лошо си подбрах думите.

Когато се погледнаха и си спомниха миговете, които бяха споделили, направиха нещо напълно неочаквано. Засмяха се. Засмяха се от чудесното усещане, че са заедно и се обичат. Ужасеното изражение на секретарката ги накара да прихнат още по-силно.

Тя още им хвърляше предпазливи погледи, когато прозвуча бученето на интеркома.

— Да? — заговори тя срещу светналата лампичка на централата. — Разбира се. — Насочи воднистите си очи към Шели. — Ректорът Мартин желае да се срещне първо с Вас.

Шели се изправи, но Грант също скочи на крака.

— Ще се срещне и с двама ни — възпротиви се той и закричи към страшната врата.

— Грант. — Шели го хвана за ръкава. — Аз нямам нищо против. Наистина.

— Но аз имам. Няма да му позволя да те изнудва. Влизаме заедно. — Направи още една крачка решително, но тя пак го задържа.

— Войнствеността може да не е най-добрият подход.

Той се обърна към нея и въздъхна тъжно. После се усмихна и я побутна към вратата, смекчавайки малко изражението и походката си.

— Ти можеш да си ми много полезна. По всякакъв начин.

Ректорът Мартин седеше зад бюрото си, но се изправи, когато Шели пристъпи в стаята. Той бе придобил добродушно изражение, което веднага се промени в неодобрение, щом видя, че Грант я следва.

— Помолих да се видя с мисис Робинс насаме.

— Тя се съгласи да се срещнем с Вас заедно, ректор Мартин — отвърна Грант.

Удивена, Шели се извърна, за да види това същият мъж ли е, който бе с нея в преддверието. Тонът на Грант бе изтъкан от уважение и покорство.

Но очевидно шефът на университета не смяташе да им прости, независимо от почителността в тона на Грант.

— Седнете, моля — изрече високомерно той.

Грант й подаде стола да седне и се настани до нея.

Тя кръстоса крака и благоприлично придърпа полата си върху колената. Грант седеше и се взираше в каменното лице на ректора с учтив интерес.

— Надявах се да избегнем този разговор — започна ректорът нравоучително като краля, който се извинява на престъпника, преди да му отсекаат главата. — Тъй като това е институция, спонсорирана от църквата, обществото ни наблюдава много внимателно, много повече, отколкото това става с преподавателите в обществените университети. Вашият... интерес... един към друг вероятно не би бил забелязан някъде другаде, но тук той е станал обект на внимателно разглеждане и критика... Вие, мистър Чапмън, дойдохте при нас с един подозрителен ореол над главата си. Честно казано, вие ни разочаровахте. Ние...

— С качествата ми на преподавател?

Ректорът изглеждаше раздражен, че Грант е нарушил потока на мислите му.

— Хъм... не. Ще бъда неточен, ако не отбележа, че шефът на вашата катедра намира работата ви за похвална.

Грант се усмихна широко и въздъхна с преувеличено облекчение.

— Е, олекна ми да чуя това.

— Обаче — продължи ректорът сурово — вашият морал е също толкова важен в този университет, колкото и преподавателските ви качества. — Той ги погледна строго, показвайки, че е стигнал до същината на проблема. — На моето внимание бе сведено, от един от най-нашите... най-щедри... спонсори, че вие живеете заедно. Намираме това за отвратително и неприемливо. Той ни заплаши, че ще оттегли едно дарение, вече предназначено за новата сграда на природонаучния факултет, ако вие, мисис Робинс, не бъдете изключена, а Вие, мистър Грант, не бъдете освободен от поста си веднага след приключване на семестъра.

— Но...

Грант хвана Шели за ръката и потуши гневния ѝ изблик.

— Може ли да попитам кой е нашият обвинител?

— Не мисля, че самоличността му е от значение. Той е много известен лекар в Оклахома Сити. Дъщеря му е учила в нашия университет, както и самият той преди това.

Една мисъл проблесна в главата на Шели. Тя погледна към Грант, за да види дали той споделяше подозренията ѝ. Гневното му изражение подсказваше, че е така. Някак си той успя да се овладее.

— Мисля, че знам кого имате предвид, както и защо един така зает, известен лекар, както го описахте, може да се интересува от любовния живот на двама души, които дори не познава. Разбирате ли, имах лошия късмет да се запозная с бъдещия му зет.

Юмрукът на ректора Мартин се стовари върху бюрото.

— Мистър Чапмън...

— Позволете — продължи Грант, като вдигна и двете си ръце. — Мисис Робинс и аз ще се женим следващата събота, д-р Мартин. Не мисля, че бихме могли да демонстрираме по по-ясен начин чувствата си един към друг. Никъде в договора ми или в устава на университета не се споменава, че преподавателят няма право да се ожени за жената, която обича. Фактът, че тази жена е студентка в това учебно заведение, не би трябвало да има някаква връзка с въпроса... Кажете също така на „щедрия си спонсор“, че ако смята да продължава да се меси, познавам някои известни представители на пресата, които с удоволствие биха си наточили зъбите за тази история. Някои от тях чувстват, че ми дължат услуга. Прекалиха в отношението си към мен при онази история във Вашингтон и после ми се обадиха да ми кажат, че са размислили около потресаващите разкрития, които изписаха по мой адрес. С удоволствие биха облекчили съвестта си, като ми се издължат... Само един телефонен разговор и историята за предстоящата сватба и дискриминационното отношение от страна на университета ще бъде заклеено в заглавията на вестниците из цялата страна. Вие се опасявате, че нашата любов ще навреди на репутацията на този университет? Не мисля, че даже започвате да предвиждате какъв фурор може да предизвика едно телефонно обаждане. Помислете си по този въпрос — завърши той кратко. Изправи се и подаде ръка на Шели. —

Шели! — обърна се към нея, като я възнагради с топлата си, успокояваща усмивка.

Тръгнаха към вратата, но преди да изминат половината разстояние, ректорът ги спря.

— Чакайте! — извика той паникьосано.

Те бавно се извърнаха с лице към него. Той навлажни нервно устните си с език, потри длани надолу по сакото си, сякаш да ги изтрие.

— Нямах представа, че възнамерявате да се ожените. И то толкова скоро. Разбира се, това хвърля напълно различна светлина върху ситуацията. Веднага щом я обясня на... хм... д-р... нашия спонсор, сигурен съм, че той ще прояви разбиране.

Спря, надявайки се да чуе благодарности. Грант невъзмутимо се взираше в него. Мартин направи усилие да се усмихне, но не успя.

— Шефът на катедрата Ви е повече от доволен от начина, по който се справяте с лекциите си, мистър Чапмън. Може дори да бъдем убедени да Ви предложим увеличение на заплатата веднага щом управителният съвет преразгледа договора Ви. — Той отново изтри ръце в сакото си. — А мисис Робинс е в списъка на отличните студенти още от първия си семестър тук, всъщност никога не е съществувала възможността да я изключим.

— Да. Това би било абсурдно, нали? Довиждане, ректор Мартин.

— Довиждане — добави Шели, докато Грант я водеше към вратата.

Когато той внимателно я затвори зад тях, Шели се обърна към него и примаяла се облегна на рамото му.

— Даръл. Как е могъл? — прошепна тя.

— Защото е един егоист, дребен негодник, ето защо.

Скандализираното изхълцване на секретарката привлече вниманието им към нея. Тя ги гледеше втренчено, а ръката ѝ се бе вкопчила в плата на блузата, покриваща мършавите ѝ гърди, сякаш да се защити.

— О, за бога, да излизаме от тук, преди да съм направил нещо прибързано.

Дните минаваха бързо, защото и двамата бяха заети. Шели спазваше учебната си програма, както обикновено, а Грант трябваше да подготвя и изнася лекциите си. На неговите лекции тя продължаваше да сяда в задната половина на залата и да не се набива на очи.

Прекарваха колкото може повече време заедно денем. Грант оставаше в апартамента си само колкото да си вземе пощата и да поспи няколко часа, след като късно вечер се прибираще от къщата на Шели.

— Не знам защо плащам наем — каза ѝ той. — Съседът ми каза, че някой ме е търсил днес. Куриерска услуга или нещо такова.

Бяха решили, че той ще намери друг наемател за неговия апартамент и ще живеят в нейната къща, докато тя завърши.

— При теб е по-просторно — бе заявил Грант практично. — Мога да превърна свободната спалня в кабинет.

— Ами кабинет за мен?

— Ще споделяме този.

— Има място само за едно бюро и стол.

— Може да седиш в скута ми.

— В никакъв случай.

— Добре. Тогава аз ще седя в скута ти.

Тя отчаяно се опитваше да остане сериозна.

— Може да започна да мисля за теб само като сексуален обект.

Той я сграбчи, придърпа я към себе си и я притисна към тялото си, което постоянно копнееше за нейното.

— Дано всички имат такъв късмет като мен.

Съобщиха на родителите ѝ за сватбата и след първоначалния шок и след един дълъг успокояващ разговор с Грант те обещаха да са налице в неделя следобед.

Сега Шели бе напълно уверена в решението си да се омъжи за Грант. Нежната му загриженост нямаше нищо общо с егоцентричността на Даръл. Въпреки че в характера на Грант имаше известно безразсъдство, някакъв бунтарски дух, тя си признаваше, че това бе част от очарованието му. Също така осъзнаваше, че това не бе продължение на юношеското ѝ влюбване. Тя обичаше този мъж, а не просто изживяваше спомена за чувствата, които бе изпитвала преди години. А те двамата дори бяха превъзмогнали петното, което искаха

да лепнат на връзката им — ако сребърният поднос, изпратен от Управителния съвет за младоженците, бе някакъв знак за това.

Сега вече нищо не можеше да попречи на щастието им.

— О, Грант! — извика изненадано тя и без да иска си удари крака в прага.

Той се подпираше на рамката на вратата и не можеше да направи нищо, защото бе избухнал в смях.

— Помислих си, че са родителите ми — каза Шели сърдито.

— Много по-стар ли изглеждам от теб?

— Не се прави на остроумен. Не трябва да си тук. Не трябва да виждаш булката преди сватбата.

Тя му препречваше пътя навътре. Бе облечена само с една нощница, която стигаше до средата на бедрата ѝ. Косата ѝ бе навита на ролки и лицето ѝ бе намазано с дебел слой ментовозелена маска.

— Това е глупаво — каза той, като си проправи път покрай нея. Носеше кашон с книги и един куфар. — Трябваше да започна да пренасям част от багажа си. Нали ще живея тук, ако си спомняш.

— Не знам — отвърна тя все още разтревожена. — Може и да си променя мнението.

Грант само се разсмя.

— Ще оставя тези книги в свободната спалня.

— Ще си измия лицето даже и да избързам с пет минути — измърмори си Шели, после високо му извика:

— Няма да ме упрекваш, ако кожата ми не е искряща и неотразима като на булка. Ти ще си виновен.

— Кожата ти си е прекрасна — отвърна малко по-късно той. Завари я в банята, след като бе подредил книгите си в библиотечката, която бяха приготвили за тази цел по-рано през седмицата. Тя бе измила маската от лицето си и умело се бе гримирала. Сега развиваше ролките от косата си.

Като го зърна в огледалото, видя, че той не гледа лицето ѝ, а голите ѝ бедра. Разпаленото желание в очите му я зарази и събуди искрите на собственото ѝ желание.

— Може би трябва да отидеш в другата стая и да изчакаш родителите ми и брат ми да пристигнат.

— Навярно би трябвало — съгласи се Грант не особено убедено, като внимателно проследяваше всяко движение на четката ѝ за коса, която разресваше гъстите тъмни кичури. Той не бе пропуснал и полюшването на гърдите ѝ всеки път, когато тя раздвижеше вдигнатите си ръце.

— От друга страна, те няма да пристигнат преди обяд. Имаме известно време.

Тя с усилие отдели погледа от неговия. От една седмица не се бяха любили и ако копнежът му бе поне колкото нейния, той го разяждаше отвътре като изгладняло чудовище.

— Добре изглеждаш — отбеляза тя, докато леко навлажняваше косата си.

Тъмният му костюм, бледо синята риза и строгата вратовръзка изглеждаха неуместно официални на фона на интимната атмосфера на банята.

— Благодаря — отвърна той разсеяно. Гледаше към шията ѝ и броеше всяко пулсиране на вената в съблазнителната ямичка в основата ѝ. — Ти също.

— Но аз... аз още не съм облечена. — Тя се обърна към него, останала без дъх.

— Точно това имам предвид. — Гласът му бе станал дрезгав от възбуда. Зениците му се бяха разширили и почти изпълваха ирисите му. Видя се отразена в тях, после видя как ръцете ѝ се вдигат и обгръщат врата му.

— Става късно. Трябва да се обличам.

Беше я прегърнал и заровил лице отстрани на шията ѝ.

— Да. Отивай да се обличаш. Не ме оставяй да попреча на това, което трябва да свършиш.

През цялото време, докато говореше, ръцете му повдигаха края на нощницата ѝ. Първо пръстите му, после и дланите му се плъзнаха под ластика на бикините ѝ, обхванаха ханша и го придърпаха към него.

Устните ѝ трескаво потърсиха неговите и се сляха с тях. Тя отвърна на натиска му, като завъртя леко ханш в няма молба той да утоли копнежа, който я измъчваше. Грант я повдигна и я отнесе в спалнята, където я остави до леглото. Тя се пребори с токата на тънкия му колан, после свали ципа на панталона му. С разтреперани ръце се

освободи от прозрачните си бикини, които никак не бяха успели да попречат на милувките му.

Той разхлаби възела на вратовръзката си и рязко я издърпа през глава, след като безцеремонно бе пуснал сакото си на пода. Измъкна се от панталона си, свали обувките и чорапите си, като очите му не се отделяха от нея — тя легна и разтвори нощницата си. Едва бе успял да разкопчае ризата си, когато се отпусна на колене.

Издърпа я отгоре си и първо с очи, после с ръце и накрая с устни изрази обожанието си. Цялата любов, която изпитваше към нея, намери израз в сладките целувки на устните му. И двамата си нашепваха нежни любовни думи в хармония, като някакъв дълго репетиран напев. Той позна момента, когато тя вече не издържаше, притисна твърдите си гърди към нея и се скри в копнеещото ѝ тяло. Всеки тласък бе като любовна песен, композирана от неговото тяло за нейното. Страстта му експлодира в момента, когато тя премина границата на вселената, и виковете им се извиха в кресчендо.

Заситен, той се отпусна до нея и положи глава на гърдите ѝ. Тя го обгърна и с нежни пръсти започна да милва лицето му.

Грант се надигна колкото да целуне гърдите ѝ, изразявайки възхищението си от всичко, което я правеше жена. Блажената умора, която изпитваше, се отразяваше в сънените му очи, от които струеше мекият блясък на любовното удовлетворение.

С върха на пръста си очерта подпухналата ѝ долна устна и докосна трапчинките ѝ.

— Не знам какво да очаквам от сватбата — прошепна той, — но меденият месец ще е страхотен.

Шели закопча клипса на перлената си обица, докато бързаше към всекидневната. Грант бе вече там, за да посрещне родителите ѝ. Той се здрависа с баща ѝ и заговори любезно с майка ѝ.

Тъкмо се бе заел да завързва наново възела на вратовръзката си, когато на вратата се бе звъннало. Срецна очите ѝ в огледалото, което използваше, за да се види над рамото ѝ.

— Още една целувка и нямаше да успеем — подхвърли той закачливо. Докато намъкваше сакото си, я целуна леко по бузата. — Изцапала си се със спирала точно под лявото око.

— А ти имаш влакънца от килима по ревера — отвърна му тя с престорен шепот. Грант ги изчетка и се втурна навън от спалнята.

Тя оправи грима си, приглади косата си, провери да не е забравила нещо съществено в бързината и после се забърза към гостите.

Настана оживление, когато Шели сърдечно се прегърна с родителите си, получи комплиментите им за копирения си костюм в прасковен цвят, съчетан със сивкавосиня блуза, и бе затрупана от подаръците, изпратени от приятели и съседи от родния ѝ град.

— Бил, брат ми, очевидно закъснява — отбеляза Грант. — Той и жена му ще дойдат с кола от Тълса.

Шели бе благодарна на родителите си за лекотата, с която приеха бъдещия ѝ съпруг, и за мигновеното разбирателство, което се установи помежду им.

— Ще пиете ли кафе? — предложи тя.

— Добре ще ни дойде след пътуването — отвърна баща ѝ.

Звънецът на вратата и телефонът иззвъняха едновременно.

— Аз ще се погрижа за телефона и кафето — каза Грант, — а ти отвори вратата. Вероятно е Бил, така че му се представи. — Той бързо прегърна Шели и се втурна към кухнята.

Шели отвори широко вратата и учтивата ѝ усмивка бе заменена от въпросителна.

— Да? — попита тя униформения мъж, който стоеше на верандата.

— Тук ли е Грант Чапмън?

— Да. А Вие сте?

— Заместник-шериф Картър, мадам. Мога ли да видя мистър Чапмън.

— Беше Бил — обясни Грант, като се върна в хола. — Закъсняват и... Какво става?

— Мистър Чапмън? — попита заместник-шерифът.

— Да.

Той постави призовката в ръката на Грант.

— Какво е това? — попита Грант.

— Призовка. Трябва да се явите в гражданския съд в петък сутринта. Срещу Вас е заведено дело.

— Съд... дело? — заекна Грант. — Какво дело?

Очите на заместник-шерифа огледаха стаята. Видя хубавата млада жена, мъжа, който очевидно изглеждаше като младоженец в тъмния си костюм. На масичката за кафе имаше красиво опакован сватбен подарък и кутия от цветарски магазин, под целофанения капак, на която се виждаше орхидея.

Той не можа да погледне Грант в очите, когато каза с притеснение и съжаление:

— Дело за бащинство.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Дело за бащинство! — Грант издаде някакъв звук, подобен на смях. — Това шега ли е? Да не би момчетата от спортния клуб да са ви изпратили? — Той се обърна към Шели и се усмихна широко. — Тези момчета са...

— Съжалявам, мистър Чапмън — прекъсна го заместник-шерифът. — Това не е шега.

За момент Грант се взря в него, после разпечата призовката. Очите му бързо я прегледаха, но веднага се увериха, че е истинска.

— Цимерман — изрече през зъби. — Тази изобретателна малка кучка.

Не говореше високо, но думите му отекнаха в стихналата стая.

— Срокът е много малък, но не успяхме да Ви открием, за да Ви връчим призовката. Няколко пъти идвах до дома Ви. Съветвам Ви да се свържете с адвокат.

— Сам ще се защитавам. Десет часа, петък? — Заместник-шерифът кимна. — Извинете, че не Ви благодаря.

— Съжалявам — повтори представителят на закона. Докосна ръба на шапката си, кимна на Шели. Извъртя се и бързо се отдалечи по алеята към полицейската кола, паркирана до тротоара.

Грант затвори вратата и изпусна дълга, уморена въздишка.

— Страхотен сватбен подарък — промълви с горчивина той и се обърна. — Шели, за бога, аз...

Като видя вцепененото изражение на лицето ѝ, се почувства като ударен от парен чук. Очите ѝ бяха широко отворени и безизразни. Сияещият ѝ вид, за който ѝ бе направил комплимент само преди половин час, бе заменен от смъртна бледност. Перленото коралово червило изглеждаше като маска на клоун върху тебеширено бялото ѝ лице. Стоеше като истукана, но трепереше, сякаш не можеше да се побере в кожата си и всеки момент щеше, да се пръсне на милион малки късчета.

— Шели. — Гласът му бе дрезгав. — Каж ми, че не си мислиш... Каж ми, че не вярваш, че това момиче е бременно от мен.

Сякаш в транс тя поклати глава, отначало бавно, после решително.

— Не — отвърна бързо, прекалено бързо. — Не. — Примигна няколко пъти, после безцелно обиколи с поглед стаята, без да се спира на нищо.

С две широки крачки Грант отиде до нея и обгърна раменете ѝ с ръце.

— Погледни ме — настоя той. Тя стоеше в стоманената му прегръдка като безжизнена кукла. — Не съм имал нищо общо с това момиче. — Говореше през зъби. — Вярваш ли ми? — Леко я разтърси. Ръцете ѝ висяха отпуснато, но пълните ѝ със сълзи очи не се отместваха от напрегнатото му гневно лице.

Така ѝ се искаше да му вярва. Разбира се, че не бе имал нищо общо с Пру Цимерман, но... И тя бе съвсем младо момиче, когато я бе целунал за първи път... И Миси Ланкастър... Бременна. Той бе казал, че бебето на Миси не е било от него, че той не ѝ е бил любовник. Той не лъжеше. Не би могъл. Той я обичаше. *Нея*, Шели. Обаче...

Грант свали ръце от раменете ѝ и я пусна толкова бързо, че тя едва не падна на пода. Известно време се взира в извърнатото ѝ лице, където отвращението и сърдечната болка се бореха за преимущество. Шели не бе сигурна кое надделява.

Той се обърна настрани и каза на баща ѝ:

— Бил щеше да ни чака при църквата. Ще отида да го видя и да отменя церемонията.

Когато се обърна към нея, тя не намери сили да го погледне. В този момент не чувстваше нищо. Нито гняв, нито болка, разочарование, отчаяние. Бе като вцепенена, напълно лишена от чувства. Духът ѝ я бе изоставил, вместо сърце ѝ бе останала една огромна празнина.

Когато излезе, Грант не затръшна вратата. Но тихото щракване не би могло да прозвучи по-безвъзвратно.

— Шели, скъпа. — Майка ѝ първа наруши гробната тишина. Тя не знаеше от кога стоеше там, втречена в затворената врата. Майка ѝ

отново я заговори.

Шели повдигна глава и видя, че родителите ѝ я наблюдават предпазливо. Може би очакваха, че ще избухне в гняв, ще скърца със зъби, ще заскубе косата си и ще блъска глава в стената? Предпазливостта им бе оправдана. Чувстваше, че е способна да извърши такива неща.

— Само дето бихте път. — Засмя се тя остро. — Май няма да има сватба.

Родителите ѝ я гледаха съчувствено. Не можеше да понесе състрадателните им изражения. Беше като повторение на дните точно след развода.

— Мисля, че малко ще си полегна. — Тръгна към коридора и докато излезе от стаята, вече тичаше.

Отпусна се напреко на леглото, здраво притисна една възглавница към лицето си и запищя. Тялото ѝ се извиваше от разяждащата болка в душата ѝ. Даде воля на яростта си в поток от сълзи и ругатни, като налагаше с юмруци дюшека под себе си. Никога не се бе поддавала на такъв изблик на нерви, но и никога преди целият ѝ свят не се бе сривал така безмилостно.

Скоро гневът стихна и тя се почувства изтощена. С изтощението дойде отчаянието — черно, всепоглъщащо, пълно отчаяние, което я задушаваше. Легна по гръб, без да се замисля за окаяното състояние на елегантния си копринен костюм. Очите ѝ се взираха неவிждащи в тавана.

Защо се бе усъмнила в невинността на Грант? Подозрението бе ръководило реакциите ѝ. Защо не се бе разгневила на уловките на Пру Цимерман и не бе подкрепила Грант? Това бе очаквал той от нея.

Но тя не го бе направила. *Защо?*

Защото дълбоко в себе си бе почувствала, че има поне малка възможност това да е истина. Тя му бе повторила многократно, че скандалът с Миси Ланкастър не я интересува, но очевидно не беше така. Зрънцето на съмнението бе заседнало в мозъка ѝ и бе покълнало при първия полъх на несигурност.

Възможно ли бе всички, освен нея да грешаха по отношение на Грант? Не изглеждаше вероятно. Дали любовта, която винаги бе изпитвала към него, не я заслепяваше за двойствеността на истинската

му природа? Дали все още не бе просто влюбената тийнейджърка, която приема всичко, което той казва, като закон?

Тя не мислеше, че той е бил с Пру Цимерман, откакто му бе станала асистент. Момичето може би лъжеше просто за да изпълни закана си да му го върне, задето я бе отблъснал. Но Пру се бе чувствала достатъчно свойски в апартамента му, за да нахлуе направо...

— О, боже! — проплака Шели и отново зарови лице във възглавницата.

Нищо не се връзваше. Начинът, по който я бе гледал от първия ден, когато я заговори, начинът, по който така освободено се бяха любили онзи следобед, не можеше да бъде сгрешен. Той трябва да я обича. Не може толкова силна страст да бъде престорена.

Часове наред мислите се лутаха в съзнанието ѝ в страховит танц. В един момент ѝ се искаше да изтича при него, да го помоли за прошка, че не му е повярвала, в следващия си спомняше, че той я бе целунал, когато тя бе само на шестнадесет. Миси Ланкастър бе повече от десет години по-млада от него. Както и Пру.

В неговото съзнание тя в същата категория ли бе? *Не, не.*

— Шели?

Лекото потропване на вратата я накара да се сепне. Седна уморено на ръба на леглото.

— Да, мамо.

Вратата се отвори и в стаята нахлу ивица жълта светлина. Кога се бе стъмнило?

— Помислих си, че може да пийнеш малко чай.

Тя кимна разсеяно.

— Благодаря. Добре ще ми дойде.

Майка ѝ остави таблата на масичката до леглото ѝ.

— Хайде, скъпа, нека съблечем този костюм.

След няколко минути тя лежеше между чаршафите, облечена в нощница, много по-целомъдрена от онази, с която бе възнамерявала да прекара нощта. Погледна към възглавницата до себе си, тази, на която щеше да спи Грант. Една самотна сълза се спусна по бузата ѝ. Майка ѝ хвана ръката ѝ и я потупа съчувствено.

— Поспи, скъпа. Трябва да поспиш.

Съдовете тракаха леко, докато майка ѝ изнасяше таблата. Когато стаята отново се потопи в тъмнина, Шели скоро намери забрава в съня, който я победи.

Родителите ѝ си тръгнаха с неохота на следващата сутрин. Бяха предложили да останат с нея няколко дни, но Шели предпочете да е сама. Чувстваше се като черупка от човешко тяло, на което са извадили сърцето и душата, и прекара следващите няколко дни в самота.

На третия ден хапна малко за пръв път. Обади се на приятели от различни групи и помоли за копия от бележките, които си бяха водили на лекциите, защото знаеше, че в някой момент в бъдеще ще трябва да продължи с живота си. Не можеше да си позволи да изостане прекалено с ученето. Изграждането на кариера щеше да е единственото нещо, на което да се надява.

Когато състудентите ѝ се отбиваха с поисканите записки, тя не ги канеше вътре, като твърдеше, че има някакъв ужасен вирус, който според лекаря е силно заразен. Не осъзнаваше колко неубедително звучи.

Със същата летаргия се надигна от леглото в петък сутринта. Механично се завлече до кухнята и започна да си прави кафе, без да ѝ се пие. Когато звънна телефонът, тя вдигна слушалката без никакъв интерес.

— Шели — изрече майка ѝ заповеднически, — баща ти и аз смятаме, че трябва да си дойдеш вкъщи за няколко дни. Трябва да излезеш от онази къща.

Тя се подпря на плота.

— Не, мамо. За последен път ти казвам, ще се оправя. Просто ще ми трябва време да го превъзмогна.

— Не мисля така. Винаги си изпитвала нещо към този мъж, нали, Шели? — запита майка ѝ внимателно.

— Да, мамо, винаги — призна си.

Мисис Браунинг въздъхна.

— Така си и знаех. Една цяла година, мисля, че беше в десети клас, постоянно говореше за него. Когато той напусна, ти помръкна, загуби интерес към всичко. Отначало не си дадох сметка, но когато продължи да споменаваш името му, винаги замечтано, започнах да се

чудя. В крайна сметка ти се съвзе и отиде в колежа. Бях забравила за него, докато не се обади един път. Толкова се изненадах да го чуя, като гръм от ясно небе. Щом се представи...

Шели долепи слушалката до ухото си.

— Той се е обадил? — попита тя. — Той се е обаждал? Кога? Идвал е в Пошмън Вали?

Майка ѝ веднага забеляза оживлението в гласа ѝ.

— Не, обади се от Оклахома Сити. Каза, че е пристигнал от столицата по поръчка на някакъв конгресмен. Аз...

— Какво искаше?

— Той... той попита за теб, искаше да знае каква правиш, къде си.

Сърцето на Шели започна да бие силно. Той не я бе забравил! Той се бе обадил! Тя преглътна с усилие.

— Мамо, кога беше това? Какво правех аз? Къде бях?

— О, Шели, не си спомням. Мисля, че беше пролетта, след като се омъжи за Даръл. Да, мисля, че беше тогава, защото ти и Даръл бяхте решили, че ти ще напуснеш колежа и ще започнеш работа и...

— Била съм омъжена. И ти го каза на Грант?

— Ами, да. Казах му, че си омъжена и живееш в Нормън. Много съм изненадана, че той не ти е казал.

Главата на Шели клюмна. Тя силно стисна очи, за да прогони пронизващата болка, която усещаше. Той се е опитал да я намери, а тя вече е била омъжена. Той е бил в Оклахома Сити. Толкова близо. Ако тя не е била омъжена, можеше да се срещнат и... Толкова близо. Само ако... Но тогава е било прекалено късно... Прекалено късно... *Тогавата!*

Рязко отвори очи и изправи глава, а паяжините в мозъка ѝ се разпаднаха.

— Колко е часът? — попита и погледна към часовника на стената. — Девет и четиридесет. Довиждане, мамо. Ще ти се обадя по-късно. Трябва да бързам. О, и благодаря!

Тя хвърли слушалката и профуча през стаята като торнадо, като в движение съблече халата си.

— Отивам при него. Нещо, което трябваше да направя отдавна — каза си на глас, докато навличаше една рокля и ботушите си. — Това момиче не може да е бременно от Грант. Освен това той ме обича. Знам го.

Влетя в банята, за да се гримира набързо. За щастие си бе взела душ и бе измила косата си предната вечер.

— Обичам го от десет години — каза тя на отражението си в огледалото. — Трябваше да отида при него веднага щом завърших училище и да му го кажа. Да отида право във Вашингтон, за да го видя или да му се обадя, или да му пиша, но аз не го направих. Добрите момичета не правят така. Те правят това, което се очаква. Женят се за някой приемлив мъж, независимо дали го обичат или не. Движат се по правилата, никога не плуват срещу течението.

Винаги бе обичала Грант, но не бе имала куража да се бори за любовта си. Цял живот се бе страхувала да не причини и най-малката вълничка около себе си. Този път, ако трябва, щеше да сътвори ураганна вълна.

— Млада госпожице, надявам се да имате много основателна причина да прекъсвате заседанието, като нахълтвате така — заяви съдията строго.

— Наистина имам — отвърна Шели, без да се изплаши. Тя погледна право към Пру Цимерман. — Тя лъже. Мистър Чапмън не би могъл да е баща на бебето ѝ, ако тя изобщо е бременна.

След като бе пристигнала в съда, Шели откри, че заседанието се провежда в кабинета на съдията. Очевидно страните се опитваха да постигнат извънсъдебно споразумение.

Шели бе намерила съдебния пристав, бе му предала бележка, в която настояваше да я пуснат в кабинета на съдията, тъй като може да предостави информация от съществено значение за разглежданото дело. Приставът се бе поколебал, но накрая се бе съгласил да внесе бележката ѝ вътре.

Шели бе чула силното „Не!“ на Грант в отговор на въпроса дали да я допуснат, както и протестите на Пру Цимерман, но накрая ѝ бяха позволили да влезе.

Изправи се пред недоволния съдия, но не се смути особено. Сега, когато смело бе направила изявлението си, се почувства много горда.

За първи път, откакто бе влязла в кабинета на съдията, Шели погледна Грант. От очите му струеше любовта, която изпитваше към

нея. Тя почти се разтопи от облекчение, че той не я укорява за временната проява на недоверие.

— Мис Цимерман е несъмнено бременна — съобщи ѝ съдията. — Имаме заверено удостоверение за това от един уважаван лекар. На какво основание твърдението си?

Тя изправи раменете си.

— Мистър Чапмън е показвал неведнъж, че не се интересува от това момиче. Мис Цимерман дойде в дома му веднъж, когато и аз бях там, и нахълта вътре. Мистър Чапмън настоя тя да си тръгне незабавно и да не се връща. Точно тогава тя се закани, че ще му отмъсти, защото я е отблъснал. Мисля, че това е начинът ѝ да го направи. — Тя разказа и за случая, когато Пру се бе обадила по телефона. — Мистър Чапмън не бе доволен от обаждането. Дори не искаше да разговаря с нея.

— Правите свои заключения, но засега ще отмина това — заяви съдията. — В тези случаи, когато сте били в дома на мистър Чапмън — съдията се прокашля, — отношенията ви били ли са напълно платонически?

В стаята настана тежка тишина.

— Не.

Веждите на съдията се извиха учудено. Той остави да изтекат няколко минути, като потупваше с молива си по купчината материали на бюрото си. Погледна към масата, където Пру Цимерман си шептеше нещо с адвоката си. После ястребовите му очи се отправиха към Грант.

— Мистър Чапмън, не съм запознат с онази злополучна история във Вашингтон. Дали сте били невинен в онзи случай или не, няма връзка с настоящия проблем. Обаче, когато един мъж е бил замесен в скандал, той е уязвим спрямо фалшиви обвинения. Припомням ви, че сте под клетва. Някога имали ли сте сексуални отношения с мис Цимерман?

— Не съм. — Гласът му бе плътен, звучен, решителен, непоколебим.

Пру Цимерман се присви на стола си, когато съдията я прониза със строгите си очи.

— Е?

Маската на лицето ѝ и нервите ѝ рухнаха едновременно. Тя скри очи в дланите си.

— Приятелят ми ме изостави. Не знаех какво да правя. Съжалявам! Съжалявам!

В стаята настана хаос. Докато адвокатът на Пру я извеждаше от кабинета, тя, хлипайки, помоли Грант и Шели за прошка, че е излъгала. Накрая съдията изрецитира правния жаргон, с който официално обяви делото за приключено.

Когато той свърши, Грант прекоси стаята, хвана Шели за ръка и я придърпа към едно по-изолирано кътче до прозореца. Обхвана с длани лицето ѝ и го повдигна към себе си, за да види тя пламъците на любовта, които горяха в очите му.

— Защо се подложи на това? Истината щеше да излезе наяве само след няколко минути.

— Искях ти да знаеш колко много ти вярвам. Колко те обичам. Прости ми, че те предадох, когато най-много се нуждаеше от доверието ми.

Той нежно целуна устните ѝ.

— Признавам си, че бях бесен, когато си тръгнах от къщата ти, но имах цяла седмица да премисля. Не можеш да упрекваш булката, че се е разстроила при новината, че на младоженеца са му натресли иск за бащинство в деня на сватбата.

Той се засмя, но това бе тъжен смях.

— Боже, съжалявам, Шели. Ако оживеем до сто години, пак няма да мога да ти се издължа.

— Вече си го направил. Като ме обичаш.

— Но това може да не е последният път, когато подобно нещо се случва. Както каза съдията, моят характер и репутация ще бъдат подозрителни дълго време.

— Мога да се справя с всичко, докато знам, че ме обичаш.

— Обичам те. — Той я притисна към себе си, сякаш искаше да я направи част от собственото си тяло.

— Грант, защо не ми каза, че си се обаждал да питаш за мен преди години?

Той се изправи и я погледна.

— Как разбра?

— Мама случайно ми каза тази сутрин. Защо ти не ми каза още отначало?

— Страхувах се да не си помислиш, че се самоизтъквам. Или да не си внушиш, че съм се вкопчил в миналото и не виждам жената, в която си се превърнала. Когато се уверих какво изпитваш към мен, се поколебах дали да ти кажа. Ти бе достатъчно огорчена от брака си. Не исках да оплакваш неща, които са можели да се случат.

— Винаги ще съжалявам за годините, които сме пропилели разделени, ще съжалявам, че не ти казах какво изпитвам, когато бях достатъчно голяма, за да осъзная, че чувствата ми не са просто обожествяване на юношески идол.

— Хайде да не губим повече време — прошепна той като приближи устни до нейните.

— Какво имаш предвид?

— Господин съдия? — обърна се той към мъжа, който подреждаше бюрото си. Съдията погледна изненадан, че ги вижда, след като всички други си бяха тръгнали. — Ще ни направите ли една услуга? Може ли да ни венчаете?

— Не приличаш на никой banker, който съм виждал — заяви Грант провлечено откъм вратата на банята, когато тя излезе изпод душа.

— И на теб страшно ти харесва да ми го напомняш. — Шели размаха пръсти пред лицето му и го изпръска с вода.

Той взе хавлията от ръцете ѝ и я хвърли на пода.

— Да кажем, че никога досега не съм изпитвал влечение към някой кредитен служител. Но почувствах копнеж да направя това. — Той покри гърдата ѝ с ръка и завъртя длан върху набъбналото зърно. — Нито пък съм виждал banker да носи такъв сладък малък товар. — Другата му ръка поглади малката издутинка на корема ѝ.

— Вече не е толкова малък — каза тя, приближила устни до топлата кожа на врата му.

— Правят ли рокли за бременни в мишо сиво на тънко райе?

— Мразя мишото сиво на тънко райе. Никой не се е оплакал от дрехите ми на бременна. Даже клиентките ми се чувстват по-уверени, като видят жена, която съчетава кариерата с майчинството.

Четири месеца на бременността бяха променили съвсем малко тялото ѝ. Очевидното здравословно нарастване на бебето и поналелите

се гърди бяха двете неща, които очароваха бъдещия татко. Ръцете му изучаваха корема всеки ден, измервайки развитието на детето им.

— Вече го обичам — заяви Грант и целуна все още гъвкавата кожа на корема ѝ. — Но не чак толкова, колкото обичам майка му — прошепна той и се надигна, за да целуне дълбокия прорез между гърдите ѝ.

— Дори след три години брак?

— Толкова много? — Мисълта му не следеше разговора. Мързеливо са наслаждаваше на вкуса на гърдите ѝ.

Тя измърка и плъзна ръка под колана на панталона му.

— Да, и още трябва да разгонвам студентките ти.

— Ами! — присмя се той, почти останал без дъх.

— О, да. А и те са с гореща кръв. Знам какво е да седиш в класната стая и да копнееш по преподавателя си.

— Така ли?

— Тъхъ.

След дипломирането ѝ се бяха преместили от Седъррууд в Тълса, където тя си намери престижна работа в банка. Грант започна да преподава в един реномиран държавен колеж и след две години бе станал шеф на катедрата по политология и подготвителния факултет по право. Бе невероятно красив както винаги, слаб и атлетичен. Допълнителните сребристи нишки в косата му само подсилваха привлекателността му.

За първата им Коледа заедно тя му бе подарила лула и карирано сако с велурени крѳпки на ръкавите. Той бе погледнал към разопакования подарѳк със зле прикрито разочарование.

— Не може един професор да няма такива неща — бе го подразнила тя. На 26 декември той ги замени за кожено яке и чифт тесни дѳнки. Мърморейки, тя се бе съгласила, че това бе по-добър избор, но хвърляше гневни погледи към всяка жена, която дръзваше открито да оцени сексапила му.

От време на време откъслечни истории, свързани със скандала около Ланкастър, изплуваха, но подробностите започнаха да избледняват в паметта на хората. Грант бе ценен за това, което беше сега. Сенчестото му минало малко влияеше на уважението, което сега печелеше. И ето че наскоро той бе помолен да обмисли възможността да се кандидатира за предстоящите местни избори.

— Ти искаш ли? — бе попитала Шели очарована, когато той ѝ бе съобщил за политическия комитет, който се бе обърнал към него.

— Няма да ми попречат да се ангажирам на местно или дори щатско ниво. Може би ако внесем известна завършеност в политиката на щата, част от мръсотииите, на които станах свидетел във Вашингтон, ще се разчистят.

Той продължаваше да обмисля предложението, а тя ясно бе изразила намерението си да го подкрепи напълно каквото и решение да вземе. Животът ѝ беше изключително пълноценен. Годините, прекарани с Даръл, за когото бяха прочели, че се е развел с втората си жена, сякаш никога не се бяха случвали. Животът ѝ бе започнал в деня, когато Грант Чапмън я бе поканил на кафе след лекцията по политология. Или по-точно, в деня, когато я бе целунал за пръв път, когато тя беше още ученичка. Онези мрачни години между тези две събития бяха почти изтрети от паметта ѝ.

Сега, все още в прегръдката му, тя изрази цялата любов, която изпитваше към него, с пламенната си милувка.

— Шели — промълви той, — тъй като не се държиш както подобава на един сдържан banker, ще си разкопчеш панталоните.

— Защо просто не ги свалиш? — предложи тя със сладострастен глас и похотливо намигване.

Ръцете им се състезаваха коя може да се движи по-бързо, докато накрая той бе гол също като нея.

— Имаш ли някакви други хубави идеи? — прошепна до ухото ѝ Грант, докато плъзваше ръка между стегнатите ѝ бедра.

— Тъх — изсумтя Шели. Докосна го отново и потърка тяло в неговото.

С трепет той произнесе името ѝ, вдигна я и я отнесе в спалнята. Внимателно я положи върху леглото и легна до нея. Тя потърка лице в косматата му гърд. Устните ѝ се движеха прелъстително. Езикът ѝ продължи нежната ѝ милувка.

— Шели, ти си... да... толкова сладка...

Тя повдигна глава да посрещне дълбоката му, пламенна целувка. Както винаги, това я остави без дъх, лиши я от разум. Тялото ѝ започна да вибрира като струните на добре настроена арфа.

Дланите му обхванаха гърдите ѝ, повдигнаха ги и ги притиснаха една към друга. Той сведе глава и се възхити на новия по-тъмен цвят

на чувствените ѝ зърна.

— Грант, люби ме — помоли тя, когато телата им се сляха в едно.

Опиянен от същата страст, той водеше и двама им към вечния празник на любовта.

— Така беше първия път. Спомняш ли си, Шели?

— Да, да — прошепна тя, усещайки, че изпада в кадифеното царство на забравата. — Спомням си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.